

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

Общ окултен клас
Година III (1923-1924)

том 2

Словото на Учителя
е записвано от стенографите

Паша Тодорова,
Елена Андреева,
Савка Керемедчиева и
Боян Боев,

а запазването му за бъдещите поколения

дължим главно на

Борис Николов и

Лалка Кръстева.

На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

© ALPHA-DAR, 2001

ISBN 954-8785-37-4

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

Тайна молитва.

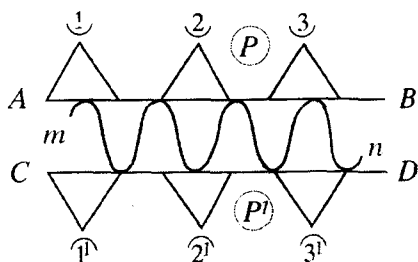
Прочете се резюмето върху „Произход на лечебните растения“.

Прочетоха се няколко теми върху „Най-малката добродетел“.

Тема за следуюция път: „Произход на усмивката“.

За да намери човек най-малката добродетел, иска се много ситна мрежа, за да я хване от морето; някои от вас са взели много едра мрежа.

Сега какво разбирате от тази картина (фиг. 1)? Вие я считате за едно украшение. Тези две успоредни линии показват теченията, които стават в астралния свят или във всички онези вещества, които са жидки; можем да го наречем „течението на жидките вещества“. Тези две прави линии AB и CD са граници на астралния свят. Какво

Фиг. 1

представляват тези триъгълници отгоре? С тях ние изразяваме духовния свят. Тези граници AB и CD представляват по-гъста материя, в която хората постоянно бият главите си, чупят костите си. Това са неща, които не могат да се променят. Някой път учените хора се

заклещват, че нито назад, нито напред. Триъгълниците пък показват чисто Божествения свят. В тях енергиите са от друг род. Защо линията *mn* е крива? Защо не върви по прав път? Защо змията, като върви, прави тия зигзагообразни линии, криволичащи? Защо не върви, както другите животни, по права линия? Кои са причините? Вие, физиолозите, нали се досещате кои са причините. – Понеже крака и ръце няма. Всички онези същества, всички онези сили, които са безотговорни, които са невменяеми в света, вървят все по тези криви линии. И ще забележите, че това е факт. Вземете един човек, който върви много спретнат, дайте му вино да пие и той ще започне да върви като някоя гемия. Той първо мисли, но пийне ли винце, върви по една крива линия.

Сега да обясним какво означава изпъкването, изкривяването на тази линия. Сама по себе си в геометрията тя няма никакъв смисъл. Казват: „Крива линия.“ Но от окултно гледище, за да изпъкне тази линия нагоре, има известно влияние. Тук, между втория и третия триъгълник, при буквата *P* се намира един разумен център, който е предизвикал прилив на тези разумни енергии. Значи тук има известна култура. Но противоположната страна на всяка една култура има известен отлив. Този отлив се дължи на друго разумно влияние – *P*, за отличие от *P*. Следователно в движението на тази крива линия *mn* едните са приливи, другите – отливи. Тия неща постоянно стават у самите вас. Забележете, че тук има друг един закон. Сега коя е дясната страна на тия криви линии? Да кажем, че сърцето и умът в дадения момент представляват граници на духовния свят. В ума и сърцето текат два рода енергии (фиг. 2). Когато в ума

има прилив, в сърцето има отлив. Туй не е само едно твърдение, то е един факт. Този факт ние обуславяме психологически на следующето наблюдение. Вземете момичетата и момчетата на възраст от 10 до 14 години. Щом почне да се развива тяхното астрално тяло, щом почнат да се развиват чувствата у тях, колкото и да са паметливи, почват да стават разсеяни, става прилив в тях и паметта им почва да се губи. Към 21-та година паметта им пак почва да се възстановява. Следователно, когато енергиите слизат в сърцето, всякога в ума се явява една разсеяност, а когато става прилив в ума, вся-

кога човек усеща, че в сърцето настъпва една студенина и той казва: „Изгубих онези благородни, хубави чувства в сърцето си.“ Това само привидно е така. Сърдечните енергии, които изразяват същността на сърцето, и енергиите, които минават през сърцето, са две различни неща. Когато някой път вие се чувствате радостни, весели, това още не е вашето сърце. Вие само изпитвате известен род енергии, които са в съгласие с вашите сърдечни енергии. Пияният, като се напие, или гладният, като се нахрани, изпитват едно приятно разположение. Ученият човек, като прочете една книга, изпитва едно приятно настроение в умствения свят, горе. Промените на тия енергии не съставляват още същественото в живота. Тук се

Фиг. 2 раждат всички противоречия. Някой стане сутрин, в ума си има отлив, не може да мисли правилно, а в сърцето си има накупяване на енергии, не може да работи. Щом влезеш в сърцето, там трябва да

работиш, в него има по-груба материя. Дразниш се нещо, но никаква философия няма в това, не можеш да си дадеш отчет. Ако си майка, ще намериш някого, върху когото да излееш този гняв. Ще ти дойде на ума, че малкото или голямото ти дете е счупило някоя паница. Ще го набиеш и ще му кажеш друг път да не чупи. След като го набиеш, пак ти е нещо мъчно. Дойде ти на ума, че гащите му скъсани. Още един път ще го набиеш. Но и след това пак не ти минава мъката. После, дойде ти на ума, че мъжът ти не е донесъл хубаво месо и ще се скараш с него. Това е една вътрешна енергия в тебе, която се е събрала и трябва да я изразиш. Защото, ако не стане отлив на астралните енергии, ако не им дадеш възможност да изтекат, тогава ще се образува едно благо, около което ще има много миязми. Така стават хората клюкари. Клюкарите са хора, в които има благо с миязми, дето се събират жаби. Те обичат езерото и плашат жабите. Такъв човек все мисли да изважда риби, това, онОВА, все търси нещо, но тъй си отива животът. Тези хора, у които сърцето се развива, аз ги уподобявам на онзи циганин, на когото дали едно гърне с мляко да го продава. Той го туря на главата си, тръгва и си мисли: „Ще продам туй мляко, ще купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Като продам яйцата, ще си купя една гъска, която ще ми даде патенца. И тях ще продам. От парите ще си купя едно агънце, което ще се размножи. Ще продам агнетата и ще си купя една крава. И тъй забогатял в мечтите си, че решил да се ожени. Ами каква ще избере? – Ще се представи на царската дъщеря, тя ще се съгласи и после ще си имат едно хубаво детенце. Като си помислил за детенцето, подскочил от радост, млякото

с гърнето паднало на земята и се разляло. Сега има много учени, благородни хора, които мязат на този циганин. Някой от тия учени казва: Туй ще чета, онуй ще чета, ще проучвам Библията, ще си правя извадки и т. н. Прави си той плана, подскача, но изгубва Библията. Ученият казва: Това ново ще изобретя, онова ще изобретя. Подскача и изгубва мисълта си. Не трябва да си правите илюзии.

Тези граници, които съществуват, аз ги наричам граници на два свята. Действителният, реалният Божи свят, туй са все разумни същества. Всичките ваши постъпки, всичките ваши мисли, всичките ваши желания няма да останат без последствие. Да не мислите, че можете да бъдете по-умни от тях. Дотолкова, доколкото вашите мисли, вашите интереси са в съгласие с тия разумни същества, дотолкова те ще ви съдействуват, но в момента, в който се отклоните, ще ви турят препятствие. Ще ви приведа един анекдот. Поканили одного на гости, и този, който го поканил, му показва една ябълка и веднага я скрива. След туй му показва друга една ябълка, донесъл я до устата му, той я близнал и веднага пак я скрива. Най-после му донесъл един много хубав бонбон, така направен, че отвън бил сладък, а отвътре – горчив. Близнал го и си казал: „А, хубав е!“ Но като го сдъвкал, изплюл го. След това му донесъл ядене, хубаво сготвено, от хубаво месо, но като го изял, повърнал – от развалено месо било сготвено. И след това, като му донасяли нещо, питал от кое е това? От туй, което се вижда, или от туй, което се само близва, или от туй, което се вкухва и изплюва, или от туй, което се изяжда и после се повръща? И аз ви питам: От кое е вашето знание? От

туй, което се вижда само, или от туй, което се близва, или от туй, което се вкусва и повръща, или от туй, което се изяжда и после се повръща? Това не е знание. Това са само опити, за да добием онази истинска наука. И при сегашните условия нашата наука е почти само виждане, близване, вкусване, изяждане и повръщане. И в туй и вие, и всичките хора са специалисти. Ако някой човек каже, че е щастлив, този човек принадлежи на друг свят. И аз ви казвам: Човек, който живее в материалния свят, абсолютно не може да бъде щастлив. Който мисли, че е щастлив, той се самозаблуждава. Ще ви дадат сладкия бонбон, но ще го изплюете. Ще ви дадат хубаво ядене, но ще го повърнете. Тогава някой ще каже: „Какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота е извън тази материя, извън този свят, в който живеем. Всеки от вас научно ще изучава закона на приливите и отливите. Някой има едно неразположение. Ще хване това неразположение. „Защо си неразположен?“ – „Тежко ми е.“ „Е как, вчера беше готов за Христа всичко да направиш. Казваше: Аз туй ще направя, онуй ще направя, а днес си се сгушил! Как тъй от вчера до днес си друг вече?“ – „Ама такова е обществото!“ Не, ти ще намериш същинската причина. Ама Господ тъй наредил. Как намери ти, че Господ е наредил така? – Ама Господ на едни е определил да са радостни, а на други да скърбят. Не, заблуждаваш се. Господ не прави хората нито скърбни, нито радостни. Неговата задача, неговата цел, ако мога така да се изразя, тука, на земята, е да ни застави да мислим. Сега разберете, аз ви представям нещата в един фигуративен смисъл. Някои от вас може да кажат: „Това е една подигравка с нашите чувства.“ Аз като на ученици

бих ви казал, че вие досега хиляди пъти сте се подигравали сами със себе си. Ами че ако един ден вие мислите, че сте добър и умен човек, а на другия ден мислите, че сте един идиот или един голям грешник, питам: Не се ли подигравате със себе си? След като днес мислите, че сте един идиот, глупав човек, а утре мислите, че сте един гениален човек, не се ли подигравате със себе си? Може ли глупавият човек да стане гений, а геният да бъде глупав? – Не може. Аз говоря за същността на нещата. Аз говоря за интелигентността в света, за нейната колективност. Тя по същество не може да се измени. Тази интелигентност, която ни ръководи, произтича от един Божествен център и не може да се измени. И ако някой път ви се вижда, че тази енергия се е изменила, за това причината сте вие. Ако някой път енергията прави известно отклонение, трябва да знаете, че нейното естество първоначално не е било такова. Всички хора казват, че светлината се движи вълнообразно. Защо върви така? – Тя среща известно съпротивление, затова образува крива линия. Кривата линия е силата на живота, тя е живата енергия. Светлината има два вида елементи. Единият елемент носи енергиите на сърцето, а другият елемент е образуван от трептения, които носят интелигентността, но не само тези вибрации на светлината. Тия вълни показват, че етерът е правил такива малки трептения. Между две височини има една малка трапчинка, която се обуславя от известно отношение в закона.

Сега вие може да отклоните вашата енергия, т. е. можете да измените вашето настроение. За пример имате отлив във вашето сърце. Какво да правите? – Напуснете сърдечния свят и влезте в умствения, не се занима-

вайте с чувствени работи. Някъде се дава театър, кинематограф, забавление, но вие нямате пари. Не отивайте на театър, защото, ако отидете, ще си създадете ред неприятности. Или искате да отидете на курорт някъде, обаче нямате пет пари. Ако отидете, какво ще стане с вас? – Ще прекарате там един, два, три дни и най-после хотелджията ще каже: „Господине, платете си!“ Не ви трябва курорт. Колкото и да е труден вашият живот, впрегнете ума си в умствена работа.

Сега туй, което ви пречи, е това, че много ученици живеят със своето минало. Мислите, че сте учен. Това е една самоизмама. Не че не знаете нищо, но мислите се за нещо повече, отколкото сте. Ще ви приведа един пример, който съм привеждал и друг път. Ако имате сега справочна книга, денем на светлината може да четете всичко от нея, но ако ви я дам на някое тъмно място, какво можете да четете от нея? Следователно някой път Божествената книга на живота е закрыта и ние нямаме светлина. И ако един ден се усещате въодушевени, то е, че сте прочели един лист от вашия живот. Вие се радвайте, че можете да четете. Вторият ден вие имате отлив. Отваряте книгата и казвате: „Какво стана, че не мога да чета?“ – Нищо, ще легнеш да спиш. Какво означава спането? Спането е един вътрешен процес. Ще напуснеш физическия свят и ще влезеш в астралния свят, там е ден. Ще отидеш, дето има ден. Когато в астралния свят настане нощ, в умствения свят е ден. Когато и в умствения свят настане нощ, ти ще отидеш в Божествения свят, там е ден. Онези, които разбират законите, ще вървят напред. По някой път и в тези висши светове настана нощ, и в тях има отливи. Тогава ще започнеш обратно-

то, ще започнеш да слизаш надолу. Когато един висш дух слезе на земята, т. е. когато слезе в ада, за него това съставлява една голяма приятност. За пример, ако един ангел слезе на земята, той ще я намери като едно забавление и след 500 – 600 години ще се върне на небето с големи опитности. А вие, като не разбирате закона, казвате: „Животът е нещастен.“ Защо е нещастен? Защото вие искате да бъдете рентриери. Най-първо вие искате да се учите и казвате: „Няма ли някой да ни помогне?“ Може да ти съдействува, но никой не може да учи заради теб. Моята мисъл може да съдейства за вашата мисъл, но вие за себе си трябва да мислите. Моята добродетел може да ви съдействува, но тя не може да бъде заради вас. Тя няма да ви ползува. Такъв е законът при сегашните условия. Туй разберете ли веднъж, не си правете повече илюзии. Вие си казвате: „За мене условията в живота не са благоприятни.“ Не, доколкото знам, условията за всеки един човек са такива, каквито са необходими за дадения случай. Ако така разсъждавате, вие не само че можете да си помогнете, но ще можете да премахнете и всичките препятствия, които съществуват у дома ви, между децата ви.

Сега този закон, тази крива линия математически има своето приложение, но тази вечер няма да се спорам. Мнозина от вас започват с ирационалните числа, а свършват с рационалните. А то трябва да е обратното: да започнат с рационалните, а да завършват с ирационалните числа. Защо? Защото рационалните числа се делят правилно, без никакъв остатък. Ирационалните числа пък са числа, които съществуват в друг свят, те не се делят. И всичките спорове сега между вас, всичките ва-

ши криви разсъждения се дължат все на тези ирационални числа. Законът е такъв. Вие дойдете при мене с една торба от 10 кг, а друг – с една торба от 50 кг, която може да носи, и ме питате: „Защо на този даде 50 кг, а на мене 10 кг?“ Защото твоят чувал е толкова голям – толкова можеш да носиш. „Ама ти трябваше да ми туриш един твой слуга да ми носи повече.“ А, такъв закон няма. Ако аз накарам моя слуга да носи заради тебе, това е едно насилие. Ти ще носиш толкова, колкото можеш. Един ден, ако станеш силен, и 100 кг може да ти дам. Следователно при сегашните условия живата природа на всеки един човек дава толкова, колкото може да носи.

Другото заблуждение е следующето: вие не се познавате. По някой път мислите, че се познавате. Някой казва: Аз познавам едн-кого си. Да познаваш нещо, то значи да боравиш с него. Да познаваш електричеството, то значи, като посоча с пръста си, да светне. Ако аз мога да заповядвам на тази електрическа енергия в моя пръст да светне, значи аз имам познания за електричеството. А, ще светне! Може да го накарам да светне, но знания трябва да имам. Туй знание не се добива от книги, съвсем други условия се изискват. Аз мога да запаля своя пръст и да гори, без да изгаря. – Ще свети само. Нас не ни трябват електрически лампи. Ами че вие може да минавате много икономично. После, нас не ни трябват тия соби. А сега вие седите, имате големи претенции, мислите, че знаете много. Казвам: Докато плащате за електричество, докато си купувате дърва, ще вървите по този отъпкан път, а докато вървите по него, ще имате страдания. Той е път на страдания. Сега вие казвате: „Защо ми са тия страдания?“ Някой отго-

варя: „Тъй ми е определено в света.“ Сега ще ви представя мисълта си по-ясно. Представете си, че на едно място природата е изкопала една дупка около 1/2 до 1 м дълбочина и широчина. Вие сте учен човек. Минавате покрай дупката, погледнете в нея и си казвате: „Защо ли е изкопана тази дупка?“ – заминете си. След това мине втори, погледне в дупката и пак си каже: „Защо ли е изкопана тази дупка?“ И той си заmine. Това са все учени хора! След това минат още около стотина души, всички се спират, погледнат дупката и си казват: „Кой ли я изкопал и защо?“ Никой не я заравя. Срещнат се всички и си казват: „Забелязали ли сте тази дупка?“ Добре, 100 такива дупки са изкопани, всички минават-заминават и само хроникират: „100 дупки има изкопани.“ Описват ги. Допуснете сега, че всички тия хора се връщат по същия път, но тъмно е, нощ. Те не забелязват тия дупки и в мрачината – хоп, падне един в дупката, изкълчи си крака. Друг след него падне в друга дупка, изкълчи си ръката, и най-после казват: „Да те пази Господ от тези дупки! Да те пази Господ от този път!“ Какво искат да кажат с това? Ако тези хора се върнат, напълнят тези дупки с пръст и посадят в тях някакви дръвчета, втори път като минат, ще пострадат ли? Следователно вие, като сте минавали там, като учен човек не сте посадили семката на някоя добродетел. Втори път, като минете, ще я посадите. Питате тогава: „Защо са страданията?“ – Много дупки има. Туй показва, доколко сте били готови да изпълните волята Божия. Ти срещнеш един твой другар. Срам те е да си изкажеш мнението, своите убеждения и затова нищо не му говориш. Мислиш си: „Ще се изложам!“ Не, ти минаваш за учен човек – срещни

приятеля си и му кажи: „Слушай, приятелю, едно нещо има в света реално, един път има: човек трябва да обича Бога с всичкото си сърце. Така, както вървиш, ти не вървиш по правия път.“ Речеш ли му така, ти ще го стреснеш. Този човек си отива в дома си и втори път, като го срещнеш, ще видиш, че туй семенце е поникнало.

Сега мнозина казват: „Чакай да си не казвам мнението, да не се излагам.“ Я ми кажете какво се проповядва за Господа? – Ами да изучим Библията! Е, хубаво, пророкът как е проповядвал, като нямаше Библия? Казвате: „Да изучиш Евангелието!“ Ами апостолът как е проповядвал, като нямаше Евангелие? Казвате: „Е, на тях Господ е дал.“ От где знаеш, че Господ е дал на тях? Защо на вас не даде? – „Ама те имали особена привилегия.“ Е, в какво седеше тази привилегия? Привилегията беше в това, че те имаха абсолютна вяра, любов, обич, бяха готови на всички жертви, за да изпълнят волята Божия. Значи те се учиха съобразно законите на живота. Те имаха друга книга. Сега за вас е още по-добре, понеже имате и тяхната опитност. Това не е в ущърб на вас, аз не искам да се върнете 2000 година назад, но казвам, че те бяха при много по-лоши условия. Те са направили много преводи от живата природа. Вие ще се ползвате от техните преводи и опитности. И ние днес ще вложим нещо в Евангелието на нашия живот. Как? Всеки от вас ще внесе поне една дума, поне едно предложение в това ново Евангелие. То се пише там, горе. Каквато добрина направиш на земята, тя се пише в Божествената книга, отбелязва се. Помислил си нещо, казал си някое предложение, има разумни същества, кои-

то веднага го внасят в тази свещена книга, отбелязват името ти и кога се е родила тази мисъл. Вие мислите, че никой не се занимава с тия работи, никой не се занимава с вас. Не, не, занимават се. И всичките ваши упражнения, които имате тук, един ден ще ги разглеждате. Архиви има там! Един ден ще ви въведат в тях и ще видите и много умни работи, и много глупави. Ще дойде някое от разумните същества, да ви покаже вашите гарджета, които сте рисували, и ще ви каже: „Виж с какво си се занимавал.“ Ще дойде ученият човек, ще му кажат: „Виж с какво си се занимавал.“ Смешно ще бъде. Там ще ви обяснят кои са били причините, че сте написали тези гарджета. Тези истини ще ви обяснят един велик закон в света. Туй изисква дълго изучаване. Има известни математически изчисления, според които можете да знаете влиянието на планетите през всеки ден, час и минута. И после някой ще каже: „Какво влияние има месечината, какво влияние имат всичките звезди, какво влияние имат планетите върху нас?“ Ако дойде да боравите с тия философски въпроси, вие съвсем ще се изгубите. Знаете ли как ще се изгубите. Казвам: Има известни, учени хора, които обясняват какво нещо е топлината. Казват, че топлината била движение, че светлината била движение. Аз казвам: Топлината не е движение. Светлината била движение. Топлината образува движение, но самата тя не е движение. Светлината образува движение, но самата тя не е движение. Сега да оставим тези твърдения и отричания, но казвам: Ще трябва ли аз да чакам този учен човек да ми казва какво нещо е топлината и после да я употребявам. Преди да ми обяснят учените хора колко трептения имала светлината, топлината, те си

съществуват, аз си служа с тях. И сега ще ми казва някой какво нещо е Бог. Ще чакам аз еди-кой си богослов да напише своя трактат за Бога и тогава аз да боравя с Него. Че аз съм усетил какво нещо е Бог, преди да са ми обяснявали. Неговата мисъл, Неговите трептения аз съм усещал в себе си! Ако вие ми дадете най-последните обяснения за светлината, добре, но ако аз чакам да ми обяснявате какво нещо е Бог, няма да чакам. И сега в църквите ще ми доказват, какво нещо е Бог. Там е заблуждението. Преди да ми доказва църквата какво нещо е Бог, аз Го зная. И всичките велики Учители, които идват в света, ни дават само методи, чрез които можем да използваме великото Божие благо.

Сега първото нещо: Не отивайте в друга крайност! Вие искате да научите хората какво нещо е Господ, преди още вие да сте Го разбрали. Не, ти не знаеш какво нещо е Господ. Когато Господ действа в сърцето ми, сърцето ми е меко. Аз казвам: Ела, приятелю, готов съм с тебе да разделя хляба си. Седна с него, приказвам си приятелски, дам му от хляба си, и тогава и той, и аз разберем как действа Бог. Щом Го няма, затворя вратата си. Щом Господ е в моя ум, като видя един учен човек, уча се от него. Може да ме изпъдят и 100 пъти, но аз ще ида, ще дам всички жертви, ще отстъпя на всичко, само да науча нещо. Щом няма Господ горе, в моята мисъл, и цялата библиотека да ми дадат, аз ще избягам оттам. Знанията и стремежът към Божествените идеи се дължат на Божественото, което от хиляди и милиони години действа вътре в нас. Там няма да имате тези понятия, да казвате: Чакай да видя какво ще каже моят Учител, че да имам едно по-право понятие за Бога. Не,

моята задача не е там, да ви дам едно по-право понятие за Бога. Аз искам да ви дам прави методи как да служите на Бога. Казвам, че всичките методи, с които хората досега са служили на Бога, не са прави. Не че не са добри, аз не ги отричам, но не са един идеален начин за служене на Бога. Добри са всички църкви и държави, във всичко работи Божественото, но не е този истинският метод, по който можем да служим на Бога. Когато истинският метод влезе, ще има разбирания, ще има мир, ще има благородство между хората. Смъртта ще изчезне, страданията ще се премахнат, затворите ще се премахнат, всичко туй ще изчезне.

Сега някои може да кажат, че това се отнася до далечното бъдеще. Не, не, аз твърдя едно нещо, което е вярно, а то е, че това е сега. То е извън времето и пространството. Вие може да имате туй нещо още сега, не след един час, още сега може да го имате. Как? – Ако изхвърлите съмнението от вашия ум. Казвате: „Е, тогава още не му е дошло времето.“ Ами че ти сам си туряш тази мисъл в ума, че не му е дошло времето. Кога ще бъде времето? Онзи, който казва, че не му е дошло времето, знае ли философски какво значи да ти е дошло времето? Ами ако това време е преминало? Ами ако ти си закъснял за станцията? Ще чакаш втори трен. Не, не, ти ще идеш точно навреме, защото природата обича точност, в нея няма забавления, точно навреме ще тръгнеш, най-малко две секунди преди да тръгне трена. Закъснееш ли една секунда, нейният влак е на разстояние от тебе хиляди и милиони километри. Ти ще кажеш: „Закъснях само една секунда, и не ме чакаха!“ А ти се мислиш една величина. – „Ама трябва да ме чакат.“ Не, ти

ще чакаш. Аз наричам велики хора добрите, онези, които служат на Бога. Онези хора, които служат на света, от каквото произхождение и да са, аз не ги наричам велики. Онези, които са написали някои велики книги, тях наричам велики. Вие ще кажете: „Ама пророк Исаия е написал една велика книга.“ Вие знаете ли кой беше пророк Исаия? – Той беше само една фирма, а всъщност в туй са онези велики духове, които са работили с него. Исаия е като някой редактор. Казвате: „Е, Виктор Хюго е написал една книга.“ Какво е написал? – Клетниците. Ние имаме криво понятие. Всеки един труд представлява колективна работа на възвишени и велики същества в света. Онези велики оратори написали една хубава реч, вземат я за своя. Аз нали знам, някои проповедници в Америка прочели нещо оттук-оттам, напълнили кошера си и ще говорят. Е, приятели, това е един колективен труд. Не трябва да се самоизмамваме. Това е колективен труд, това е общата интелигентност, която е работила. Тези висши същества, които имат благоволенията да се вдъхновяват, имат и доблестта, като ти предадат своите мисли, да не искат да си турят името. Ти напишеш една хубава реч, казваш: „Тя е от мене.“ Истинският автор седи настрана, ще те погледне, ще те потупа и ще каже: „Хайде, няма нищо, тури си твоего име!“ И нему е приятно. Когато дадете на едно малко дете една ябълка, какво прави? – Туря си я в джоба. И после ти казваш: „Ама на моята книжка обърнахте ли внимание, особено на онзи пасаж?“ Той пак те погледне, потупа те и каже: „Няма нищо.“ И после, кой как те срещне, казва: „Ама ти си бил гениален човек!“ – „Ами че и аз не знаех.“ Той пак те потупа и се поусмихне. Е, пак гениален човек си, про-

водник на туй, възвишеното. Ще се стремите да бъдете проводници на туй, възвишеното и благородното. Като държа някоя беседа, някой казва: „Учителя говори хубаво, но ние пак ще си вървим по нашия път.“ Да, ще си вървите по въшия път, но кракът ви втори път ще бъде изкълчен. За мене е безразлично, но казвам: Много от вашите страдания може да се премахнат още сега, не за в бъдеще, но трябва да вървите в Божествения път. Някой от вас казва: „Аз имам доброто желание, правя тези усилия.“ Други обаче търсят по-лесния път. За да се добере човек до една велика, Божествена истина при сегашните условия, изисква се усилена работа. При тази усилената работа ще срещнете хиляди мъчности. И представете си сега, аз като изнасям тези Божествени Истини, всички казват за мене: „Той изнася едно ново учение.“ Това не може да се нарече ново учение, това е Божественото учение, това са законите в природата, това са начините, по които живата природа действа. Аз констатирам тия закони, които действуват в живата природа, които действуват и в живота. Казват, че тия неща разваляли живота и започват срещу мене шпионирания, че той лъже, това-онова и т. н. Казвам: Когато говорят за мене, че лъжа, аз зная, че говоря Истината. „Ама той е лош човек!“ Аз зная, че съм най-добрият човек. Защо? – Всякога, когато започнат за някой човек да говорят лошо, аз зная, че той е добър. Това е едно от най-силните доказателства, че той е добър. Хвалят ли го, аз снемam 50% и казвам: Този човек е един от посредствените. Говорят ли лошо за някой човек, аз го взимам за добър.

Сега мнозина от вас казват: „Аз влязох в Братството с добро желание да работя, но братята не ме разбраха.“

А трябваше да го посрещнат с финикови вейки, гений бил! Ами че тогава ще бъдем самохвалци. Туй е едно криво разбиране. Туй не съставлява идея на едно братство. Вие сте чудни, като казвате, че сте от Бялото Братство. Вие още не сте братство, но туй, което сега става, е едно побратимяване. В какво седи туй побратимяване? – То седи в това, че като срещнеш някого, когото много обичаш, той ще ти направи един абсцес и ти на него друг, та ще смесите кръвта си. Това е побратимяване, обмяна. Едните ще вземат от твоята кръв и ти от тяхната. Само по такъв начин у вас ще се зароди желание за висшето, за Божественото. Само по такъв начин животът ви ще се осмисли. Ще се намериш в едно затруднено положение: беден си, сиромаш си, писател си, художник си или музикант, не ти върви. Не че не ти върви, много добре ти върви, но трябва да намериш вътрешната философия на нещата, да разбереш, защо не ти върви. Разбирате ли нещата, вие ще намерите красивата страна на живота. Като изнасям тия неща, вие не се занимавате със себе си, но казвате: „Чакай, този е хикс (x)“, турите го долу. „Он-зи, там, е игрек (y)“, и него турите долу, трети някой е зет (z), турите и него долу. Ами вие какво сте? – „А, ние сме горе.“ Аз, аз, чакай, аз съм важният. Ти казваш: „Аз съм, каквото съм, а онези там не разбират нещата.“ Ето философия, която ражда партиите. Ти си като една гемия в морето: когато морето ти е развълнувано, ти се клатушкаш; щом морето ти е тихо, и ти си тих. Не че ти искаш да играеш, но морето те кара. Някой казва: „Аз съм тих.“ Тих си, защото морето е тихо.

Някои от вас казват: „Аз работя.“ Не работиш ти, но други някои работят с теб. „Аз съм тих.“ Не, морето

ти е тихо. Аз бих искал, когато морето е тихо, и вие да сте тихи; и когато морето се развълнува, вие пак да сте тихи, да можете да устоите срещу вълните. Тия са солидни мисли. Като ученици тъй трябва да разсъждавате. Тия мисли трябва да се вложат в ума ви. Те не са от сега, те се предават от хиляди години. Сега искам, като разбирате закона, да знаете, че туй, което става с вас, става и по целия свят. И в Америка да отидете, и в Англия, навсякъде в сърцата и умовете на хората има приливи и отливи. Това не са недъзи. Казвате „аз“. Това „аз“ е един прилив горе, но после ще дойде един отлив. И тъй „аз“ можеш да бъдеш и x , и y , и z – все ще бъдеш една величина. Тия величини може да се изменят.

И тъй, в тази лекция ви показвам един начин, с който може да възстановите равновесието на вашите сили, не отвън само, но и отвътре. Аз не искам да се примирявате така, привидно само. Казвате: „Да се примирим!“ Най-първо трябва да примирим силите на ума със силите на сърцето, да можем да прекараме енергиите на ума в сърцето и енергиите на сърцето в ума. И затова трябва да знаете тия закони и да ги проучвате.

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост!

14 школна лекция от Учителя,
държана на 16 януари 1924 г., София

ЗАКОН ЗА КЪСИТЕ И ДЪЛГИТЕ ЛИНИИ

*Мир! – Мирът носи Божията радост!
Тайна молитва.*

Прочете се резюмето върху темата: „Най-малката добродетел“.

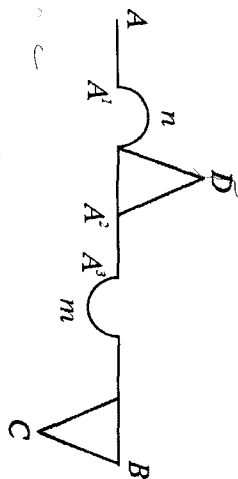
Прочетоха се няколко от темите: „Произход на усмивката“.

Тема за следуюция път: „Разлика между дух и материя“. Това е една философска тема.

Тук имаме точката A (фиг. 1). Да кажем, че линията $A - A^1$ е дълга 5 см. Тази линия реална ли е? Свойството на живите линии в света е, че те се менят постоянно. Да допуснем, че бих ви дал такъв един ребус, какъвто имате на чертежа. Как бихте изтълкували този ребус? Той не е скроен току тъй. Туй е, което съществува в природата. Това е езикът на природата. Тия линии не са измислени, те съществуват. Цялото човешко тяло е направено все от такива линии. За пример точка D представлява вашият нос горе, N – е окото ви. Тия, малките линии A, A^1, A^2, A^3 – това са вашите вежди. После, имате един триъгълник C , обърнат надолу.

Сега в природата това са приливи и отливи и трябва да знаете, че когато имате пред себе си една реалност, за да се убедите, че реалността е действителна, тя трябва да даде едно отражение. Всяка реалност, която не дава отражение, не е действителна. Следователно вторият

триъгълник C е едно отражение на първия – D . Правите линии също имат отражение. Това е закон на противоположностите. Този закон е необходим за разбиране на сегашния ви живот, а не на бъдещия. И цялата съвременна философия, и всички философски системи на миналото са образувани все от тия знаци. За пример говори се за абсолютното. Какво подразбирате под думата „абсолютно“? Никой не може да определи какво значи абсолютно. Казват: Бог е безконечен. Може ли да бъде така? Кой е безконечен? Значи идеята е безконечна. Може ли нещо, което има начало, да бъде безконечно? И безконечното може ли да има начало? Може, т. е. начало само по отношение на нашето съществуване. Като говорим, че вселената е безконечна, подразбираме себе си. Аз приемам едно начало за мене. Когато говоря, че вселената е безконечна, подразбирам, че за моето съзнание, за мене, това е начало A . Всяко начало се подразбира по отношение на вас. Които от вас говорят за начало, подразбират себе си, проявленията на известен живот в даден момент извън времето и пространството. Да допуснем, аз ви давам следното изяснение: Вие се движите с бързината на светлината, с 300 000 километра в секунда. Представете си, че аз ви казвам: Вие, които се движите така бързо, с тази бързина ще се намерите на другата страна на земното кълбо. Там ще

Фиг. 1

намерите и мене. Ще кажете: „Не си правете този труд.“ Може ли да има заради мене труд? Ако вие сте на другата страна на земята, а аз се движа с бързината на светлината, колко време ще ми вземе да се намеря на това място, където сте? – Не повече от около $1/20$ от секундата. Значи $1/20$ от секундата ще изживя, за да ви намеря. Вие казвате: „Не си правете труд.“ Моето идване е извън времето и пространството. Не, освен че няма да си направя труд, но за мен ще бъде една приятност да се подвиза към вас. Някой казва: „Много дълъг път сте минали.“

Сега да кажем, че ти си извървял 50 километра заради мене, да ме видиш, и в твоя ум седи една грандиозна идея, че си направил много нещо. Хубаво, но ако някой иде от слънцето да те види и заради тебе е изминал 300 000 километра в секундата, какво е отношението между тебе и този, последния? Ако сравним отношенията между изминатия път от тебе и от другото лице, което идва от слънцето, какво показва това? Туй е резултат на любовта един към друг. Съзнанието *В* е извървяло 300 000 километра път в секундата, за да изрази своята любов към вас. Питам: Кое от тия същества има по-голяма любов? Кое е извървяло 50 километра или което е извървяло 300 000 километра? После, на съзнанието *А*, което е изминало 50 километра път, му трябват 10 часа време, а на съзнанието *В* е нужна само една секунда. Как ще примирите едното и другото положение? Едното същество е извървяло 50 километра за 10 часа, а другото същество е извървяло 300 000 километра за една секунда. При това съзнанието *А* казва: „Аз имам повече любов. Аз извървях 50 километра път, цял ден изгубих. Съзнанието *В* казва: „Не, аз имам повече лю-

бов, понеже по-дълъг път изминах.“ Да, но то е изгубило от времето си само една секунда. Сега кое от тия същества обича повече? Де е мярката за любовта? Философски ще разсъждавате. Трябва да намерите онези елементи, за да не изпаднете в една отрицателна почва.

Сега аз ще обърна тия величини. Да кажем, че съзнанието *A* ви дава 50 лева, а съзнанието *B* ви дава 300 000 лева, кое ви дава повече? Щом е за пари, разрешението е лесно. Второто съзнание *B* ви е услужило повече, разбира се. Добре, да направим тия величини разнородни. Съзнанието *B* ви дава 300 000 лева, а съзнанието *A* ви дава 50 житни зрънца подарък. Питам: Коя величина е по-голяма в този случай? – 50-те житни зрънца. Следователно, когато вие превръщате силите, които съществуват във вас, вие трябва да знаете какви са тия сили. Тия сили имат ли движение, живи ли са, имат ли съзнание в себе си? Вие, учениците на тая школа трябва да правите разлика във вашите мисли, във вашите философски схващания, да знаете към коя категория спадат. Вие може да правите различни опити, да познаете, дали една ваша идея е реална или не. Вие ще опитате нейната сила по бързината ѝ. Тя трябва да се движи бързо. Ако искам да отида на слънцето, аз бих предпочел бързината на съзнанието *B*. Обаче, ако искам да се заселя на земята и да се развивам при нейните условия, ще предпочета бързината на съзнанието *A* или туй *A*, което ми дава 50 житни зрънца. В този случай между *A* и *B* има известно съотношение. Тия величини вие може да ги превърнете. Представете си, че *A* представлява почвата, а *B* представлява условията или силите, които работят за развиването на ония семена, които са вложени в почвата. То-

гава, като разсъждаваме философски, различие между *A* и *B* има само по отношение на техните служби в света. Да допуснем, че едно живо тяло се движи от точка *A* към нас, които сме в точка *B*. То изминава правата ли-

$$A \quad \underline{\quad A^2 \quad} \quad B$$

ния AA^2 . Колкото тази линия се удължава към *B*, толкова живото тяло се приближава към нас, колкото тази права се скъсява към *A*, толкова живото тяло се отдалечава от нас. Следователно, когато правите линии се удължават, живите предмети се приближават към нас, когато правите линии се свиват, живите предмети се отдалечават от нас. Разбира се, този закон има и изключения. Когато човешкият нос се разширява, животът се увеличава. Когато човешкият нос се стеснява, животът се намалява. Туй намаляние не става изведнъж. Тия линии изведнъж не се намаляват, а постепенно. Туй тяло, което се отдалечава, се движи в известна посока. Туй е вярно и в спектроскопа, с който учените хора си служат. Когато едно тяло се отдалечава от нас, линиите, които образуват правите ъгли, се стесняват. Когато едно тяло се приближава към нас, тия ъгли се увеличават. И затова всички хора твърдят, че известно небесно тяло се приближава към земята, а друго се отдалечава по отношение на нашия живот. Следователно, когато окръжаващата среда (ние разбираме живата среда) или душите, които ви заобикалят, са в хармония, тяхното съзнание е будно, всички са в добро настроение към вас и линиите ви се увеличават. Щом погледнат на хората в едно общество, по тия линии се познава какво е това общество. Тия линии са език. Като срещнем един човек, по тия

линии ние познаваме, дали съзнанието на този човек се приближава или отдалечава от някое дадено лице. Под думата „отдалечаване“ ние подразбираме всички ония условия, които носят в себе си сила за развиване на този човек. По същото ние съдим, дали Бог се приближава към нас или се отдалечава.

Сега, когато аз говоря, че Бог се приближава или отдалечава, аз употребявам този език, както когато астрономите казват, че слънцето изгрява или залязва; всъщност слънцето никога не залязва. То изгрява и залязва само по отношение на нас. Същият закон е и тук. Ако тия прави линии се скъсяват, ние се отдалечаваме от Бога, ако тия линии се удължават, това не става изведнъж, а върви по един математически закон и тогава ние съдим за правилния развой, има известна пропорция, значи ние се приближаваме към Бога. Щом се намалява разстоянието, ние се отдалечаваме. Това е закон на човешкото съзнание.

Често вие казвате, че известен човек е добър. Аз ще ви попитам: По какво познавате вие добрите хора? Вие казвате, че еди-кой си човек е добър. Кои са качества на добрия човек? Фактически кое е, което ви дава право да кажете, че този човек е добър, а друг е лош? Кои са качества, които в даден момент отличават един човек от друг? Ние ги изчисляваме математически. В добрите хора тия линии винаги са широки, дълги, а у лошите хора тия линии са къси, неравни. Затова казваме: Добрите хора се приближават към Бога, а лошите хора се отдалечават от Бога. Това е мярката, с която мерим нещата. Вие казвате, че известен човек е лош, но това е само относително. Окултната наука казва тъй. Този човек се

приближава към Бога по своите стремежи, значи в стремежите на своето съзнание той се приближава към Бога. Тук не става въпрос за зло. Злото е само един резултат. Кога се ражда злото? Ти вземи парите на богатия, той отпосле се научава да краде, да лъже, защото кражбата, лъжата и насилието се раждат само при неблагоприятни условия. А тия, богатите хора, които обичат да крадат, те не съзнават, че са богати. Те винаги мислят, че са бедни хора. Един английски милионер във времето на коронацията на английския крал Едуард се връщал от Африка. Той имал 350 милиона златни английски стерлинги, но се удавил в морето, като мислил, че тия пари няма да му стигнат да прекара останалата част от живота си. Значи в съзнанието си този човек минавал за бедняк. Той казвал: „При тази скъпотия на живота тези пари няма да ми стигнат даже за един ден“. Следователно богати хора са само ония, които оценяват условията, при които живеят. Богатството седи в съзнанието. Някой казва, че той може да има 100 милиона лева, да разбогатее. Това още нищо не значи. Човек може да е милиардер и пак да е бедняк, а може да няма нито пет пари в джоба си и пак да е най-богатият. Може в джоба си да не носим нищо, но в банката на живота си да имаме много нещо. Ние не знаем още кои хора са богати. Сега, като правим сравнение, може да се употреби една аналогия. Думата „богатство“ ние я изключваме. Тя е за обикновения език. В окултизма тази дума се изключва. Друг е езикът там. Ние не казваме: Този е богат, онзи е беден. Това са само отношения. Това са сенки на живота. Ние казваме: Човек, у когото съзнанието се разширява в пълнота и светлина, е богат. Когато в едно съзнание се намалява светлината,

става здрач, когато слънцето на някой човек залезе, разбираме, че този човек е беден. Бедност подразбира условия. Много хора, които казват, че са бедни, не са бедни. Това е само една илюзия на техния ум. И много хора, които казват, че са богати, не са богати. Законът е обратен. Богат е само онзи човек, който в даден момент може да използва разумно богатството, което има.

Сега да допуснем, че вие имате 50 милиона лева. Или да кажем, че съзнанието А има 50 милиона лева. Имате 5 дъщери и 5 сина. На всеки един от вашите синове и дъщери се падат по 5 милиона лева наследство. След като им дадете това наследство, питам: Какво печелят те и какво печелите вие? Да дойдем до реалните неща. Ако един баща остави 5 милиона лева наследство на своя син, какво печели той и какво синът му? С този закон аз обяснявам защо някой път идат страданията в света. Думите „страдание“ и „радост“ в дадения случай имат същото отношение. В някой случай е необходимо бащата да остави 5 милиона на сина си, а в друг случай няма нужда да оставя нито пет пари. Защо? Изчислете 5 милиона лева злато в тежест колко килограма правят. Мисля, че около две хиляди лева правят 200 наполеона, а един наполеон тежи 5 грама. Тъй щото един килограм злато колко лева са? (Един милион злато тежи 1500 кг). Сега представете си, че вашият син трябва да премине океана с една лодка, която само него може да побере. Ще има ли той възможност да тури при себе си и тия 5 милиона лева, които вие ще му оставите и с тях заедно да премине океана? Следователно, когато съществата тръгнат от небето за земята, нито 5 пари не им дават от горе. Те тръгват така голи като туристи. На вашия син в

дадения случай най-доброто наследство ще бъде, ако му дадете само 50 житни зърна. Той като влезе в тази лодка с тези зърна и премине на другия бряг, ще посади зърната там. Някой казва: „Трябва да осигурия сина си.“ Казвам: Вашият син ще мине през морето, как ще го осигурите. – „Ама аз искам да му оставя 5 милиона лева.“ Нищо не му оставяйте, дайте му само 50 житни зърна. И Господ някой път ви дава само 50 такива зърна и ви казва: „Ще ги сеете“. И всички мислите, че Господ ви е направил щастливи. Но вие още не разбирате дали Господ ви е направил щастливи.

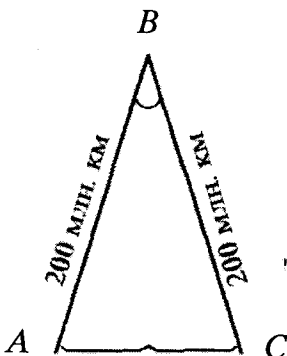
Сега някои от вас астрологически минават през море. Вие мислите, че имате нужда от голямо богатство. Ами че вие не разбирате законите! Аз виждам мнозина от вас искат с малка лодка да минат през това бурно море. Трябват ви само 50 зърна в това море, защото всичките ви страдания произтичат от голямото богатство. Тъй че ние сега сме в морето. Тия страдания показват, че материята, през която минава човешкото съзнание, е жидка, течна. И в тази жидка материя стават грамадни пертурбации. В тази материя ние сме на повърхността на живота и вследствие на това ние се намираме в бури, в помрачения, в мъчнотии. Някой казва: „Аз се забърках. За довечера нямаме хляб, ще умрем гладни.“ Но може ли човек да не яде 24 часа нищо и да умре? Казвам: Не 24 часа, 3 – 4 дни, пък и повече да не яде човек, не умира. Тъй е наредено, че човек от глад не умира. Никой досега не е умрял гладен. Никой не е умрял от глад. От пресищане много хора са умрели. Сега всички хора умират все от пресищане. В окултната история няма случай някой да е умрял от глад, но от пресищане са умрели много

хора. Сегашните сиромаси, които умират от глад, и те са преситени – разбирам пресищане на съзнанието. Съвременните хора аз наричам хора задънени. Казват: „Преплели му се червата.“ Значи този човек, като се наял хубаво, умрял. Е, от глад ли умира той? Не, от пресищане. Той е ял повече, отколкото стомахът му може да смели и червата му не могли да изхвърлят излишъците. Казват: „Бедният човек!“ Не, не, вие трябва да го очистите. И Писанието казва: „Покайте се, очищение ви трябва!“ Не само по отношение на стомаха има излишъци, но и по отношение на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля има много излишни работи. Всички тия излишъци трябва да се изхвърлят, за да може новата храна, която възприемаме, да ни ползува.

И тъй, законът е верен. Когато очите в своята орбита се намаляват, човек се отдалечава от Бога. Вие, по-неже разсъждавате по буквата, ще мислите, че се говори за външната орбита. Не, аз не говоря за тази малка линия, която изразява външната орбита на окото. Тя преди всичко е проекция, тук на земята, на онази линия в пространството, която има дължина с милиони километри. Всяка една от тия линии тук служи като мащаб, като мярка, с която мерят другите линии, другите ъгли.

Колко елемента са нужни, за да измерим колко са дълги страните на един ъгъл? (Три.) Значи в дадения случай трябва да имате един ъгъл. Да допуснем, че имате един ъгъл ABC (фиг. 2). Да допуснем после, че AB е 200 милиона километра, BC е 200 милиона километра, а между A и C разстоянието е само 10 см. Какво отношение има третата линия AC към другите две линии, които са по 200 милиона километра дълги? В дадения случай,

тия 200 милиона километра трябва да се превърнат три пъти, за да намерите тяхната стойност. Защо трябва да направите на тия три линии три превръщания? – Понеже едното изображение, което имате, е в менталното поле, трябва да го смените с астралното. Това изображение от астралния свят трябва да го снимете на физическия свят и едва тогава да си съставите една ясна представа какво означава този символ. Двете страни

Фиг. 2

AB и *BC* показват, че даден предмет се приближава към реалността на нещата, а линията *AC*, която представлява физическия свят, показва, че физическият свят е далеч от реалността на нещата. Значи 200 милиона километра е по-близо до реалността, отколкото 10 см. Следователно един човек, който е потънал в материята, се намира на линията *AC*, той е далеч от Бога. И каквито и усилия да прави, той не може да се приближи. Вземете най-способното, най-гениалното дете и го оставете само в природата. Какво ще направи? То само няма условия, няма среда и затова каквито усилия и да прави, няма да се развие. Но ако турите това дете при известна благоприятна среда, двете страни на този триъгълник *AB* и *BC* показват именно условията, при които това дете може да се развие. Ако това дете има условия, то ще се развие. Вие трябва да вземете тия линии по отношение на вашето съзнание. Аз ще ви дам следуюния мащаб. За пример трябва да простите някому, който ви е обидил кръвно. Да оставим причините, поради които ви е обидил. Факт е,

че има известна обида. Може да не си е удържал думата или може да ви е изгорил къщата. Вие може да опитате дълга ли е или къса правата линия на вашето милосърдие. Ако вие не можете да извините този човек в себе си, ако не можете да му простите, вие се отдалечавате – нищо повече! Каквото и да философствувате: ама няма условия, туй-онуй... Не, не, аз зная, че вие се отдалечавате от Бога. Не ви е възможно да му простите, защото се отдалечавате от Бога. Някой казва: „Аз не съм готов, не мога да му простя.“ Друг казва: „Аз ще му простя.“ Защо вторият прощава? – Защото той се приближава към Бога. Следователно ние можем да употребим доброто само, когато се движим към Бога. Щом се отдалечаваме от Бога, невъзможно ни е да направим добро. Тъй че, когато аз казвам, че трябва да бъдем добри, разбирам, че в дадения случай нашето съзнание се приближава към Бога. Ще схващате въпросите философски. Според окултната наука правенето добро не представлява нищо, никакво време не ви отнема, нищо няма да изживите. Казвате: „Ще ми вземе всичкото време, аз имам деца, трябва да работя.“ Не, не, доброто няма да ви вземе даже една хилядна част от секундата. Туй добро, което може да направиш, е извън времето и пространството. Ти ще имаш време да работиш и за жена си, и за децата си, и при това да правиш добро, колкото искаш. Казвате: „Аз трябва да отделям време.“ Не. Господ не иска време. Времето е дадено за физическия свят. Времето е само за хора, които трябва да се мъчат. Времето е за хората на мъчението, а за хората на блаженството няма време. Времето е само да се съзнаваш, когато се мъчиш. За пример обичаш някого, някой свой приятел и той ти

обещава да дойде. Чакаш го, казваш: „Много закъсня той.“ Струва ти се, че е минало много време, като че една цяла година се е минала. Пък то само две минути са се изминали. Извадиш часовника, погледнеш, пак го прибереш и мислиш, че много време се е минало. Че коя е нормата на времето? Някога времето ви се вижда много късо. Казвате: „Тази година си отиде като един час.“ Значи в нашето съзнание има друга мярка, с която ние мерим реалните неща. Сегашното време в живота не е действителна мярка. То е относителна мярка, затова не се спъвайте с нея. Казват някому: „Ти трябва да работиш за Бога.“ Ама нямам време.“ Ти се отдалечаваш от Бога, нищо повече. Да служиш на Бога, това няма да ти вземе никакво време. Ами че какво ми струва да отправя ума си към Бога? Мислите ли, че Господ е от тия същества, които са неискрени? Някои като отиват при Бога, турят си було. Други пък си държат затулени очите. Не, няма да затваряш нито очите си, нито ушите си. Някои затварят носа, устата си и така отиват при Господа и Господ, като ги види със затворени уста, знае защо са ги затворили. Защо си затварят устата? Защото миришат. Такъв човек ще ти каже: „Извинете, малко съм неразположен, не мога да говоря.“ Пък някой си туря памук в ушите, не иска да те слуша. Има богати хора, които си турят памук в ушите, когато не искат да изпълнят волята Божия. Говори му някой беден, а той казва: „Не разбрах, болят ме ушите, не чувам. Елате друг път.“ Казвам: Щом намериш един човек със запушени уши, той се отдалечава от Бога, не си губете времето при него. Тия неща не са външни, това е процес на съзнанието. Аз ви говоря само за правата линия. Щом можете да простите, вашата пра-

ва линия показва, че вие се приближавате към Бога. Имате голяма неприятност, не се обезсърчавайте! Живейте с известна надежда, вашата права линия е дълга. Обезсърчиш ли се, отдалечаваш се от Бога. Ако нищо не може да ви разколебае, ако нищо не може да разклати вашето убеждение, вашата права линия е дълга. Някой път вие се съблазнявате, мислите, че вашата вяра се намалява. – Вашата линия е къса. Ако нищо не може да ви отдалечи от убежденията ви, вашата линия е дълга. Когато човек се съблазнява, той се отдалечава. Е, какво ще ме съблазнят хората? Някой казва: „Ама неговата жена ме съблазнява.“ Неговата жена! Тя ли теб съблазнява или ти нея съблазняваш? Чудни са хората! Колкото тя може да те съблазни, толкова и ти можеш да я съблазниш. Това не е разрешение на въпроса. Не е въпросът в съблазънта. Това са играчки, а окултният език изключва такива залъгалки. В дадения случай аз казвам тъй: Или се приближаваш към Бога, или се отдалечаваш от Него – две положения има. Аз знам, ако се приближавам към Бога, всичките ми отношения са прави. Те може да не са идеални, но всяко користолюбие е изключено. Може да правя погрешки, то е по отношение на светлината, но щом съм в тази посока, аз ще ги изправам в края на краищата. Отдалечавам ли се от Бога, може да съм идеален човек, след време ще почна да правя погрешки. Има хора, които са грешници, обаче са в посока да се приближат към Бога. Казвам: Този човек след една година ще те задмине. Защо? – Защото той се стреми с голяма бързина към Бога и скоро ще измени живота си, а ти, понеже вървиш в обратна посока, след една година ще се отдалечиш от Бога. Следователно, щом се прибли-

жаваме към Бога, имаме условия, а щом се отдалечаваме от Бога, ние губим условията.

И тъй, правата линия в нашия живот може да се удължи, може и да се скъси. Математиците казват: Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Но най-късото разстояние за едно престъпление се намира между две точки, а най-дългото разстояние между две точки е мястото на добродетелта. И когато казвате, че между две точки може да прекарате една права линия, или че правата линия е най-късото разстояние между две точки, тъй е, но това е едно отношение. Най-късото разстояние между две точки същевременно е и друг един символ. То показва и най-голямата скорост.

Тук имате линията $n^1 n^2$. Когато кажем „най-късото разстояние между две точки“, това показва, че тия съз-

$$n^1 \text{ ————— } n^2$$

нания се движат едно към друго с голяма бързина. Следователно разстоянието между тия две съзнания показва бързината на движението им. Това разстояние може да се скъсява. Но ако при това движение се образува един временен застой, тогава върху този застой се зараждат най-големите катастрофи. За пример, ако човек се движи с голяма бързина, най-после той ще дойде до земята и ще поиска да се осигури, да живее един щастлив живот. Тогава се създава най-голямата катастрофа. Каква е тази катастрофа? Той ще има този тежък изпит на Йова, който, като забогатя, синовете и дъщерите му поискаха да се осигурят и казаха: „Нашият баща е много богат, нека умре! Тия камили, овце, всичко това за нас трябва, ние ще живеем, както си искаме.“ И Господ каза

на Йова: „Понеже ти имаш такива синове, ще те поставя на най-тежкия изпит, ще те науча друг път да раждаш други синове, които да се приближат към мене, а не да се отдалечават.“ И какво стана? Камилите му, говедата, къщата, нивите, всичкият му имот се загуби. И след като Йов мина най-тежкото изпитание, разбра великия закон на движението. В него се зароди една нова идея, не само спрямо своето съзнание, но и спрямо това на своите деца. Тогава той направи едно ново обещание пред Бога. След това обещание всичко му се върна в двоен размер. И други синове му се родиха. Кои синове се върнаха? Колко синове и колко дъщери имаше Йов. Прочетете в Писанието колко синове и колко дъщери има Йов. Вие трябва да знаете, че Господ е от онези, които не извиняват погрешките, т. е. когато един човек не се движи към Бога, Господ не го извинява. Ето какво подразбира това. Бог на такъв човек не може да даде ония условия, които би дал на човек, който се приближава към Него. Туй е всичкото, а не че у Бога няма желание да ти даде благоприятни условия. Ти, който имаш противоположен стремеж, не отиваш към Бога, а се отдалечаваш. Тогава и 300 000 000 лева да ти дадат, с какво ще пренесеш това богатство, как ще го използваш? От вас се изисква да имате определени идеи в сърцето, в ума си и да не сте колебливи. Вие мислите, че знаете много. Вие знаете много, но още не знаете, че на хора, които се приближават към Бога, линията им се удължава. Тия символи не ги знаете още. Това може да наблюдавате във вашия живот и да видите, че е така. Щом се приближавате към Бога, вашето съзнание се разширява и придобивате светлина. Тогава лесно може да си изясните явленията, кои-

то стават около вас. Щом се отдалечавате от Бога, нещата стават смътни и някой път и себе си не разбирате даже. И тъй, аз желая сега вашите прави линии на съзнанието да се увеличат. За това увеличение на линиите не се изисква никакво време. То е само един вътрешен порив. Ще турите в душата си онзи стремеж – всякога да се приближавате към Бога. Дръжте едно положение: като ученици в съзнанието си ще се движите към Бога! Оставете вашите форми за Христа, за светиите. Те са много хубави, но това са само методи. В дадения случай ще имате само една светла идея, че вие се движите към Бога, в когото седи вечното благо на света. Той е израз на всичкото съвършенство. Той е, който носи благата на всички същества, от Него излиза този Дух. И когато вие се движите към Бога, ще бъдете в съгласие с всички същества, които отиват и се движат в същата посока. Какво може да ни пречатства, когато всички се движим към Бога? В моя джоб няма нито пет пари и във вашия няма нито пет пари – нищо не мога да ви взема и вие нищо не можете да ми вземете.

Сега всеки един от вас, където ходи, ще носи със себе си само 50 зърна, да сее. Ако вие вземете само едно зърно повече, вашата лодка в живота ще потъне. Ако вземете едно зърно повече, то значи, ако във вас се зароди най-малката мисъл за зло, тя може да ви свали долу. Помнете този велик закон на дългите и малките линии! Някой път казвате: „Господ с нас не се занимава.“ Това е една дяволска мисъл. Това е мисъл въвн от съзнанието ви. Кажете ли така, в дадения случай вие сте изгубили нещо, вие се опетнявате, вие се опорочавате. Ако вие мислите по този начин, ще видите един ден дрехите си

опетнени, всички неща около вас почернели, а вие ще се преживате, ще се прегъвате от мъка за това нещо. Не, ще пазите в ума си следната свещена идея: Бог с никого не си играе! Пазите ли тази линия, вие ще бъдете силни. Туй е гръбнак за всеки един ученик.

Сега вие няма да мислите добър ли съм аз или не. Тази мисъл е спънка. „Ама аз не съм добър!“ Ти може да не си добър и може да се движиш към Бога, а може да си добър и да се отдалечаваш от Бога. Движението е важно в този случай. Приближаваш ли се към Бога, ти ще се усъвършенствуваш. Следователно правата идея е тази: да се движим към Бога, от когото можем да почерпим знание и Мъдрост, можем да почерпим и сила за живота си. Тя ни е необходима при сегашното развитие.

Упражнение: Ще теглите ръцете си от гърдите до под лъжичката и ще произнесете думата „сърце“. Като я произнесете, ще мислите за всички херувими, понеже сърцето е свързано с тях.

После ще движите ръцете си нагоре към главата и ще произнесете думата „ум“.

След това ще разтворите ръцете си настрана и ще произнесете думата „душа“. И най-после ще приберете ръцете си пред челото и ще произнесете думата „дух“. Значи духът включва в себе си всички движения.

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост!

15 школна лекция от Учителя,
държана на 23 януари 1924 г., София.

НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ ДЕН

*Мир! – Мирът носи Божията радост.
Размишление.*

За тема ще имате най-щастливия ден в годината.

Упражнение. Дясната ръка настрана. Движение на китката нагоре и надолу. Отначало бавно, с постепенно усилване и пак отслабване. Дясната ръка се прибира свободно. Същото се прави с лявата ръка. После и с двете ръце едновременно.

Почивка.

Двете ръце успоредно напред. Постепенно разтваряне ръцете настрана с движение на китките – трептене. Прибиране на ръцете напред – пак с трептене. Това упражнение се прави няколко пъти.

Ръцете успоредно напред. Бавно издигане на ръцете отстрана на главата и до над главата и бавно снемане пак напред (седем пъти). Един път обратно движение: ръцете успоредно напред, издигат се над главата и се спускат покрай страните на главата напред. Пак първото движение четири пъти. Ръцете спират успоредно напред, движение на китките с трептене при постепенно усилване и отслабване. Ръцете настрана и долу прибрали.

Като си движите ръцете, какво усещате? Имате ли усещане за допиране на някакво пихтиеобразно вещество? – Да. Илюзия ли е това или действителност? Щом движите много бързо ръцете си, усещате, като че се до-

пира нещо. На какво може да отдадете това? Имате ли всички еднакво усещане? Когато някой от вас е неразположен духом, нека направи това упражнение. По такъв начин всеки от вас може да трансформира своето състояние. Още първия ден, щом ви се отдаде случай да направите упражнението, направете го и вижте какво влияние ще ви окаже. То е един цял за всички ви. Някой път може да не успеете напълно, но все таки 85% ще имате резултат. Неразположен сте, подвижете си ръцете, с това упражнение ще се привлече магнетическа сила и тя ще ви помогне да трансформирате състоянието.

В природата има един закон, според който може да се определя възрастта на дърветата. За пример у малките дръвчета клонищата са винаги изправени. Колкото едно дърво започва да остарява, толокова клонищата започват да се превиват към земята. Този закон за растенията е същият, както и у човека. Човек, като мине известна възраст, някой път започва несъзнателно да се прегърбва. Това е идеята. Това прегърбване произтича от изменение на теченията, които действуват в неговия организъм. Това учение, което придобиваме, ако не го приложим, ние ще мязаме на онзи търновски адвокат, когото хващат разбойници между Търново и Севлиево и намират в джоба му два револвера запазени. Питат го: „Защо са ти тия револвери?“ – „За зор заман.“ „Ами от този зор заман по-голям има ли?“ Те го набили и му казали: „Като не знаеш да носиш револвер, защо го носиш?“ Той си казал: „Втори път вече без револвер ще ходя.“ Знанието има сила само, когато се прилага. Сега изобщо и в трите свята – и в материалния, и в умствения, и в духовния свят, всякога хората търсят най-лесния

метод за прилагане. За пример българинът, щом го заболи глава, ще викне врачка да махне с ръка, да му побее, веднага да му отнеме главоболието. Изобщо у всичките хора има стремеж към лесното. Те не обичат мъчните работи. Щом се яви една малка мъчнотия, една мисъл, която не може да разрешим или едно тягостно чувство или действие, винаги се намираме в едно противоречие с окръжаващите и със себе си. В един свят като сегашния, тъй както материята е създадена, тъй както нашите тела са устроени, ние не можем да очакваме животът ни да бъде лесен. Този живот, който сега имаме, е един от най-мъчните. Всички трябва да го знаете. Ние се намираме сега при най-мъчния живот, не отвън, а отвътре. Че е тъй, може да се уверите от това, че вие не може да намерите двама души, които да мислят еднакво и да си хармонират. Някой може да си поклати главата, че е съгласен, но той не е съгласен. Няма да намерите двама души съгласни. Ако намерите двама души, които са съгласни в своите мисли, то, ако само им дадете да изпоят тона „до“, ще го вземат тъй чисто, че гласовете им ще се сливат. Ако двама души мислят еднакво, чувствуват еднакво, действуват еднакво, те ще вземат тона тъй правилно, че двата гласа ще се сливат. Ние казваме, че човек е трояк, т. е. има ум, сърце и воля. Този закон може да приложим и тука. Ако има общо съгласие между ума, сърцето и волята у някой човек, то вземе ли той този тон, пак трябва да стане същото сливане между ума, сърцето и волята му. Ето какво подразбира сливането. Тази форма, която умът образува, трябва да е така напълнена от сърцето, че нито една капка да се не излива, нито пък да остане празно място – идеално да бъде за-

пълнена формата. Това значи съгласие. Щом остане празнина във формата на ума, всякога се ражда известен дисонанс в живота, т. е. някой казва: Не съм разположен, не мога да обичам, нещо ме стяга, коравосърдечен съм. Това стягане се дължи на това обстоятелство, че формите на ума не са тъй идеално запълнени. Защо не са идеално запълнени? Всеки, който не знае как да запълни формата на ума си, той е духовен мързеливец. Духовният мързел е един от големите врагове. Духовните хора са много мързеливи. За тях трябва голям остен. От невидимия свят има изпратени духове, които стягат мързеливите, впрягат ги на работа. Имаш да даваш полица от 10 – 20 000 лева. Казваш: „Аз мисля да я платя ли или да не я плащам.“ Как, нищо няма да мислиш, остен има! Седне някой, пише трактат. Професор е, стегнали са го студентите – срам го е от тях, заставен е да пише. После, обществото какво ще каже, срам го е от него. Съвременните хора, и професори, и проповедници, и учители, и свещеници, и майки, и бащи, никой не е свободен, всеки е заставен с остен да работи. Не само те карат да мислиш, но те карат и да чувствуваш. Така трябва да разрешавате въпроса. Вие казвате: „Аз съм свободен, аз чувствувам така и така, имам такава мисъл.“ Не е така, не сте свободни. Често вие се поставяте в положението на един критик. Съвременните хора приличат на двата бивола, които влезли в локвата. Единият от тях имал кал на гърба си 1/2 сантиметър, а другият 1 сантиметър. Първият казва на втория: много си се окалял, много дебела кал имаш. А неговата е по-малко! И двамата са в локвата. И малката кал, и голямата кал в дадения случай произвеждат еднакви резултати.

Когато дойдем до личния живот, до идейния живот в нас, всеки ученик трябва да има правилно схващане за себе си. За това лично схващане гърците са казвали: „Познай себе си!“ Що значи да познава човек себе си? Да познава това същинското, което е в него. Не онова, което хората мислят за него, не това, което той мисли в някои щастливи моменти за себе си, но да познава онова, неизменното, в себе си при всички случаи на живота си. Да кажем, има щастливи дни, когато човек е 100% добър. Има и такива дни в живота, когато той е 100% лош. Питам тогава: Какво е спечелил човек? Като разделите 100 на 100, какво ще получите? – Единица. Какво показва тази единица? Сто делено на сто показва погрешки от втора категория. Единицата показва, че той не се е държал с първата категория на Божествения живот. От едно до десет – това е първата категория на живота – чистият, Божественият живот. Десетте съставлява единица за по-голяма мярка. От 1 до 10 е животът на Бога. От 10 до 100 – животът на ангелите, животът от втората категория. Защото стоте е единица за хилядите. От 100 до 1000 е животът на хората, животът от трета категория. Следователно човек не може да живее като ангел. Защо? Защото той не разбира смисъла на единицата, т. е. туй показва, че той не познава себе си или надценява, или подценява своите качества и способности. Човек във всеки случай трябва да се познава. Сега забелязали ли сте как някой човек най-първо ви се вижда много добър. Казвате: „Аз виждам в лицето на този господин един много интелигентен, много добър човек – човек с отличен характер.“ Не се мине и една година, вие казвате: „Аз съм се излъгал, той не бил толкова добър. Сега

виждам, че този човек бил лош.“ Питам ви сега, тази промяна в първия и във втория случай вярна ли е? Не, не е вярна. Аз мога да направя всеки от вас да бъде добър през целия си живот. Как? Представете си, че ви направя една хубава къща, с хубава градина, да имате на разположение трима души слуги, и то толкова умни и отзивчиви, че да познават всичките ваши навици, та да задоволяват всичките ви нужди. После, да имате файтон, автомобил и каквото пожелаете, всяко най-малко ваше желание да се задоволява. В този случай по-добър човек от вас няма да има. Идеален човек ще бъдете, ще ви туря тогава седем. Но аз мога да направя всеки одного от вас и най-лош човек. Може да ви пратя в ада и след една година да станете рогат дявол. Как? – Ще почна да ви отнемам един по един слугите – най-първо единия слуга, после втория, че третия, след туй файтона, автомобиля, градината, къщата, докато най-после ви оставя гладен, гол и бос, без дрехи, без шапка, окъсан... Добър ли ще бъдеш? Това са неща, които стават постоянно в живота. Туй е, което Бог върши с нас. Външният свят не прави това съчетание. Някой ще каже, че това е съчетание на нашата дихарма или на нашата карма. Съчетанието на дихармата прави човека щастлив, добър, съчетанието на кармата прави човека нещастен, лош. Кармата всякога подразбира лош живот. Кармата е закон за причина и последствие. Ние казваме: Това е съдба! Туй, което хората наричат щастлив живот, то е дихарма. Всеки един от вас може да бъде щастлив. Кога? – Когато е свързан с Бога. Тогава човек ще има правилни отношения и във всяко едно направление ще се развива правилно. Щом неговите отношения с този първичен принцип на еди-

ницата се развалят, веднага животът му започва да се разрушава. Вие ще кажете: „Тия работи ние ги знаем.“ Сега ще обясня идеята си. Да кажем, че имате тук правата линия АВ. Тя представлява един път. От едната и

А ————— В

от другата страна на тази линия има всевъзможни условия и красоти в живота. Допуснете, че тази линия е равна на 92 милиона мили. Представете си, че най-напред вие изминавате този път с бързината на светлината, после изминавате същия път с един локомотив и третия път изминавате същата линия с биволска кола? Каква ще бъде разликата, когато преминете с бързината на светлината, с бързината на локомотива и с бързината на биволската кола? С какво ще се различава това минаване? Със светлината вие ще преминете бързо и ще имате по-малко знания. С локомотива ще имате повече знания, а с биволската кола ще добиете най-много знания. Добре, друг случай. Представете си, че вие се движите с бързината на светлината, но сте съп. Питам: Като сте минали от едната точка до другата, какво сте придобили? – Нищо. Да допуснем, че пътувате с трен. Пак сте съп. Какво сте придобили? – Нищо. Някой казва: „Зная това.“ Питам: Ти когато минаваше с бързината на светлината, твоите очи отворени ли бяха? Казва: „През това време аз спях, ама и дълго време не спях.“ Казвам: За да се премине тази линия с бързината на светлината, нужни са всичко осем минути. Следователно ти през това време си спал, съп си бил в твоето съзнание. Допуснете, че този път го преминавате с трен, колко ще ви вземе? Ще вземе 250 години. Биволската кола пък ще ви отнеме

няколко хиляди години, за да пропътувате с нея същия път. Тъй че зависи дали съзнанието на човека е будно, когато той минава от едната точка до другата. При това тази линия е разделена на сектори.

Първото правило: Всеки трябва да се спре и да определи с какво пътува – с бързината на светлината ли, с бързината на трена ли или с бързината на биволската кола. Сега някои от вас, като имате страдания, искате да пътувате с бързината на светлината. Когато имате щастливи дни, искате да пътувате с някоя биволска кола. Защо? Възможно ли е това? Не! Има такива съчетания в природата, но тя всякога се коригира. Ако в един момент вашето щастие е кратковременно, а нещастieto дълговременно, в следующия момент законът ще бъде обратен: щастieto ви ще бъде дълговременно, а нещастieto кратковременно. Няма никакво изключение в този закон. Някои казват: „Аз не съм виждал бял ден в живота си.“ Това не почива на никаква философия. Приятните и неприятните случаи в живота са еднакви, само че възможно е нашето съзнание при страданията да е било будно, а при щастieto да е било в спящо състояние. Някой път може да е обратното. Нашето съзнание при щастieto е будно, а при страданието – спящо. Някой може да каже тъй: „Аз не съм имал в живота си щастие.“ Възможно е. Някой може да каже: „Аз в живота си не съм виждал нещастие.“ Възможно е. Това са само отношения, но това не са чисто философски разсъждения. Това не почива на Божествената Мъдрост. В природата всякога има равновесие. Сега мнозина искат само щастливи дни. Не, това е невъзможно. В живота има толкова щастливи дни, колкото и нещастни.

Зададох ви темата: „Кой е най-щастливият ден в годината.“ Най-щастливият ден е X, а най-нещастният ден е У. Най-нещастният ден и най-щастливият ден свързват верижката на живота. Най-щастливата халка и най-нещастната влизат една в друга и образуват едно цяло колело. Следователно най-щастливият ден и най-нещастният ден винаги се допират. При това трябва да знаете, че като намерите най-щастливия ден в годината, до него седи най-нещастният. Тия щастливи и нещастни дни са относителни. Ако вашето съзнание е будно в най-щастливия ден на годината, ще намерите най-добрите условия, които са заложени от минали ваши съществувания и сега се реализират. В най-нещастния ден тия разумни същества са заложили най-лошите условия на миналите ваши съществувания. Едните ще изправяте, другите ще използвате. Умният човек, като има най-щастливия ден в годината, от щастливия ден ще поправи погрешките на нещастния. Туй, което спечели в щастливия ден, с него ще плати дълговете на нещастния ден. Който не е умен, като дойде щастливият ден X, той ще каже: „Намерих една тайна, забогатях.“ Ще започне да яде и пие. Той няма да плати дълговете си, а ще затыне още повече. Тогава втория път неговият нещастен ден ще се увеличи. В това отношение всички трябва да бъдете внимателни. Някои вярва, че в живота има късмет, има щастие. Да, има щастие, но щастието се обуславя от миналото на човека. Само един умен човек може да бъде щастлив, глупавият – никога. Когато хората станат умни, ще бъдат щастливи. Щастието е качество на ангелите. Когато някой каже: „Аз не съм от щастливите“, същевременно се определя и неговата интелигентност. Щом той е недово-

лен от живота си, в невидимия свят заят, че той не е много умен човек. Който казва: „Слава Богу, ще се оправи тази работа, на добър край води“, за този човек имат добро мнение, той е от умните. Сега например вие казвате: „В този живот няма да го бъде, ама в следущия живот ще тръгне.“ На какво отгоре градите това? Нали всяко знание трябва да почива на нещо? Ами отгде знаете, че следущият живот ще бъдете щастлив? Някой казва: „Аз сега не можах да завърша, но оставам за следущия живот.“ На какво се базира това твое предположение? Вие трябва да знаете, че ако в един живот сте умрели щастлив, погребали са ви в голямо великолепие, имало е 5 – 6 души свещеници, владика, подире ви много войници, много свят, държали са надгробни речи за вашите добродетели и т. н., всичко това ви е много радвало. Втори път обаче, като умрете, ще имате едно от най-нещастните погребения. И обратното е вярно. Ако вие сте умрели в един живот като последен бедняк, втория път ще имате едно от най-великолепните погребения. Засега хората не са дошли да търсят безсмъртен живот, но мислят, след като умрат, как ще ги погребат. Гледаш някой, свършил университет, с две дипломи, казва: „Ще се мре, но как ли ще ме погребат?“ И владиката проповядва безсмъртие на другите, но мисли как ще го погребат. И между вас, учениците, слушам да казват: „Как ли ще ни погребат?“ Как ще ви погребат! Едно от двете: или с почести, или в мизерия. Това са двете крайни халки. Между тях има други второстепенни верижки, второстепенни погребения. Никога не оставайте сегашния живот, за да го реализирате в бъдеще. Това е крива философия. Ние може да насърчим известен човек, който

умира, че в следуюция живот, като дойде, ще има по-добър живот. Туй е за насърчение. Но когато аз говоря на себе си, никога не казвам „втори път“, но казвам „сега“. За мен бъдещето не съществува. За грешника, който умира, на когото греховете не са простени, има бъдеще, но за праведния има само настояще – нищо повече! Онзи, който казва: „За в бъдеще ще възкръсна“, на него Господ не е простил греховете. Хората на Любовта обаче може да говорят само за сегашното, за Божественото. Сега няма да изпадате в друга крайност. Това са само философски разсъждения, а когато дойдете до онова, Божественото, в себе си ще се поставите в положение да гледате на нещата от чисто Божествено гледище. Тъй трябва да разисквате. Онези от вас, които искате да мислите правилно, под думата „сега“ ще разбирате условията, които животът днес, в този момент ви предлага. Използвайте ги за ваше добро!

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост!

16 школна лекция от Учителя,
държана на 6 февруари 1924 г., София.

ТРИТЕ СЪСТОЯНИЯ У ЧОВЕКА

Тайна молитва.

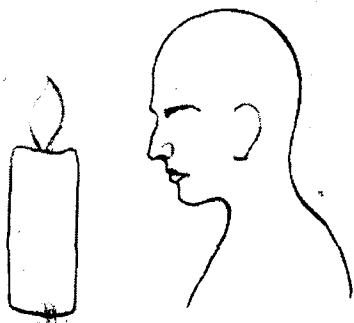
Прочете се резюме върху темата: „Най-щастливият ден през живота“.

Упражнение: 1. Ръцете на гърдите. Дясната ръка: настрана, хоризонтално, в кръг, пред гърдите. После лявата ръка: настрана, хоризонтално, в кръг, пред гърдите. Това упражнение се повтаря няколко пъти ту с дясната, ту с лявата ръка.

2. Двете ръце нагоре, в кръг, допрени над главата горе. Отварят се ръцете малко и пак се поставят над главата. Това се прави с постепенно усилване и пак забавяне (няколко пъти), ръцете настрана и бавно отпусчане надолу.

Сега вие можете да си кажете: „Какво ме ползува такова едно движение?“ Ами туй движение на птицата какво я ползува? В туй движение какъв устрем има птицата? Как обръща туй движение напред! Разбира се, тя не се движи в една плоскост, тъй хоризонтално, но туй движение има един малък наклон. Според този закон, колкото идеално да живеете в света, като се движите в гъста материя, винаги ще имате един малък наклон. След туй се спирате, почвате едно кръгообразно движение и тогава пак тръгвате по една права линия. В туй движение става видоизменение във вашето съзнание или във вашето състояние. Ние говорим философски. Но тия

неща, за които ви говоря, са верни. Може да ги наблюдавате в себе си, ще видите, че вашите състояния се сменят. Състоянията може да се изменят, без да се измените вие. Мнозина от вас не можете да си представите това и казвате: „Как е възможно моето състояние да се изменя, а аз да не се изменям?“ Да предположим, че вие имате една свещ и я запалвате (фиг. 1). Този човек, който наблюдава, няма да му турим око, защото ако гледа отвън, той няма да разсъждава. Ако има око, вътрешно ще е спял. Ако тази свещ гори и изгаря, променя ли се състоянието на вашия господар? Представете си,

Фиг. 1

Представете си, че горящата свещ е вашето състояние. Следователно, ако вашето настроение се мени, ако вашата мисъл се мени, ако вашите чувства се изменят, това ни най-малко не показва, че вие се мените. Промяната е вашата свещ, която гори и изгаря. Всички тия промени се дължат на естеството на вашата природа. Промените стават в широката природа, в която живеете. Мнозина от вас, като не разбират този закон, си създават ред неприятности. Щом се измени нещо във вас, вие казвате: „Изгубих нещо много ценно, много хубаво.“ Кой ли не губи? – Всички губят. Но след всяка една загуба в природата идва съответстваща печалба. Във физиката имате един закон, че *силата, енергията (E) е равна на обема на масата (T)*, т. е. в мате-

рията всякога стават известни прояви. В материята има няколко движения. Срещат се вълни, които имат височина, имат ширина, имат и брой на трептенията. Следователно енергията е равна и на височината, и на ширината, и на броя на трептенията. Физиката казва, че енергията е равна на масата. Този физически закон отчасти е верен. Някой път обемът на масата е по-горлям от енергията, а в някои случаи силата на енергията е по-голяма от масата. Какво е приложението на този закон? Известна енергия може да се прояви в известна маса – известен обем има тя. Да допуснем, че вземете човешкото тяло. И в него има известна енергия, но енергията може да бъде специфична, както се взема във физиката. Каквото и да е тя, от нея всякога излизат известни сили. На какво е проява самата енергия в света? *Зад енергията седи една разумна сила.* Следователно вие трябва да знаете, че между отношенията на енергията и масата постоянно стават промени. Тези промени може да имат разни направления. Някой път движението на енергията може да спомага за вашето морално подигане, а някой път тази енергия спомага за вашето морално падане. Да допуснем, че вие сте енергичен, способен, умен и печелите пари. Парите, това са масата. Тази маса, като влезе вътре във вашата каса, започва да ви изкушава, почвате да се удоволствувате по разни начини. Един ден масата намалява, т. е. парите изчезват и остава само енергията вътре във вашия ум. Сега във физическия свят всички физици казват, че човек трябва да има достатъчно маса, в която енергията може да се прояви, т. е. постоянно трябва да има гориво за живота си. Туй е само физическият свят.

Защо се менят състоянията в човека? Всяка една промяна, каквато и да е, която става във вас, означава, че известни разумни същества са влезли във вас да работят, взели са участие в живота ви – нищо повече! Вземете един прост факт. Вие седите сам в стаята си, имате каса, имате си и пари в нея. Отворите я, гледате си парите, сам сте, спокоен сте. Вадите си парите, броите ги, радвате им се, после пак ги затворите. Един ден дойде някой ваш приятел и ви завари тъкмо в момента, когато вашата каса е отворена. Вие от благородство не можете да затворите касата си, излизате отвън, но у вас се зароди едно малко безпокойствие. Защо? – Възможно е той да бръкне в касата, да вземе нещо от нея. Вашият приятел си замине, веднага преброявате парите си и казвате: „А, точно са. Честен човек е значи, не е взел нищо.“ Сега у вас се поражда едно доверие към него. Този ваш приятел дойде втори, трети път и т. н. Питам: Може ли да проверите след колко пъти, ако дойде той, ще изчезне туй безпокойствие, туй недоверие към него? Ако има закон, ще може ли точно да изчислите това? Има закон, чрез който ще може да се определи. Вземете който и да е градинар, той може да ви определи точно след колко години една ябълка ще достигне върха на своето развитие, т. е. крайния предел на развитието си.

Така също може да се определи след колко години един човик може да достигне върха на своето развитие, бил той млад момък или някоя млада мома. По същия закон ние можем да определим математически след колко време човек ще достигне предела на своето развитие, т. е. ще спре неговият растеж. Тогава питам: След колко години може да дойде предела на вашето съмне-

ние и неверие? Вярата и съмнението също имат свой предел. И най-голямата вяра да имате у някого, достатъчно е само един път да задигне парите от касата ви, за да се разколебае веднага вашата вяра. Следователно вашата вяра не е стабилна. Казвате: „Нашата вяра трябва да е постоянна.“ Питам: Ако вашата вяра се разколебава, това вяра ли е, стабилна ли е тя? Не само спрямо хората, но вашата вяра се разколебава и спрямо Бога. Вие имате вяра в Бога, докато всичко ви върви добре. Казвате: „Бог е добър, справедлив.“ Но дойдат някои малки изпитания, казвате: „Абе, джанъм, тази работа не върви.“ Значи и у Бога имаш съмнение. Е, ако критикуваш Бога в себе си, с каква мярка може да Го критикуваш? Коя е тази абсолютна мярка? Ако ти имаш съмнение в Бога, туй съмнение трябва да го измерваш с някаква величина. Ние казваме: „Този човек е честен, а онзи не е честен.“ И единият, и другият трябва да мерим с известна мярка. Тия неща са относителни. Не, един учен човек или един християнин трябва да различава своите състояния. Има състояния чисто физически, има състояния душевни, има и състояния умствени. Физическите състояния се нарушават от физически предмети. За пример вие имате едно прекрасно състояние на духа. Понеже касата ви е пълна, казвате: „А, аз съм достатъчно спокоен човек, аз не се тревожа.“ Не се тревожете, понеже имате ниви, говеда, но един ден някой изпразни касата ви и туй състояние се изменя. Значи туй състояние е физическо, взети са парите ви, изменя се състоянието ви, изгубвате спокойствието си. Туй спокойствие се дължи само на парите, на нивите, на къщите. Има и друг вид състояние. Вие се мислите за благороден човек,

човек от знатно произхождение, но сте беден, нямате пет пари в джоба си, работите честно, имате спокойствие. Но някой казал обидна дума за вас и веднага се изменя вашето състояние. Значи в този случай вие усещате, като че някой е взел нещо от вашата чест. Аз наричам туй изменение на състоянието душевно състояние. Обидните думи изменят вашето състояние.

Да допуснем сега, че имате известно умствено състояние. За пример имате някаква самоувереност в известни научни теории, които вие сте създали, но един ден намерите, че има грешка във всичките ви теории и изчисления и във вашия ум стане едно изменение. Туй, което сте твърдели, туй, което едно време съставлявало за вас удоволствие, днес в него намирате една погрешка и веднага се започва една умствена пертурбация. В света има и други състояния, за които сега няма да се спирам да ви говоря. Значи всички състояния у вас имат свой специален обект, който вие може да измените. А ние сега туряме всички тия състояния под еднакъв знаменател. Не е така. Следователно онзи, който иска да работи съзнателно, трябва да надрасне тези три вида състояния. От това, че загубил парите си, че му казали обидна дума, че претърпял умствена загуба, да не се изменя, да знае, че това е в реда на нещата. Тия три състояния са горящата свещ. Сега някой може да пита: „Не може ли без свещ в къщи?“ – Може, как не! Мога да впрегна моя мозък да ми свети, докато мисля, а като престана да мисля, да настане тъмнина. Значи мисля ли, свети мозъкът ми; престана ли да мисля, тъмнина настана, почивам си. Да допуснем, че някой ви вземе свещта. Казвате: „Какво право има да ми взема свещта?“ – Е, взел я, той

има право. Тази свещ всеки има право да я вземе и да измени вашето състояние. Но кой е онзи, кой-то може да вземе свещта, която нося в моя мозък? Тази свещ не може да се краде. По някой път някои се опитват да вземат тази свещ, но не могат – в редки случаи само успяват. И ако живеем добре, разумно в живота си, никой не ще може да ни вземе тази свещ. Някои говорят за добрия живот. Добрият живот започва само тогава, когато почнем да си служим не с външни свещи, но със свещта на нашия ум. Когато той свети, ние сме в безопасност. Сега ние можем да завъртим ключовете на нашите мозъци и ще настане тъмнина. А като отвъртим ключовете на нашите мозъци, ще настане светлина. Колко души сте тука? – 200 души. Всеки един мозък може да даде енергия най-малко от 1000 свещи. Хайде нека да е по-малко – 150 свещи. Знаете ли какво нещо е енергията на 150 свещи? 200 души по 150 свещи прави 30 000 свещи.

Аз свеждам това към развиване на човешката воля. Ние допускаме, че има неща невъзможни. Щом кажете, че има неща невъзможни, вие спъвате развитието на вашата воля. Едно от правилата на Божествения свят: *Всичко в света е разумно, всичко в света е възможно!* Ще кажете: Всичко е възможно. Може да се родят ред критики. Не, ще знаете, че всичко е възможно. Какви противоречия биха се родили? Вие ще кажете: „Аз искам да стана богат.“ – То не влиза в тази формула. „Ама аз искам да стана учен човек.“ – То не влиза в тази формула. Ще ви приведа един анекдот, един реален пример за нашите смешни схващания. Това беше по Освобождението. Един българин ходил в Америка, там живял около 10 – 15 години и се връща в България във време-

то на княз Батенберг. Дошъл той със специален трен в България и княз Батенберг го приел със специални почести. Казва му: „На каква длъжност искаш да те назнача?“ Князът бил разположен към него, зер учен българин бил, затова искал да му даде едно почетно място и мислил, че той ще поиска да го назначи пръв министър в България. „Искам, казва той, да бъда директор на някоя гимназия“. – „Е, ще отидете при министъра на просвещението, това е негова длъжност.“ Като казваме, че всичко е възможно, то значи, че са възможни само тия неща, които влизат в тази формула. Щом кажа, че искам да стана директор, тогава ще отида при министъра на просвещението. Чудна работа! Онези, богатите хора, не работят с тази формула. Учените хора също не работят с тази формула. Казвате: „Невъзможно е.“ Как да е невъзможно? Ще турите в ума си формулата: „Всичко е възможно!“ Казвате: „Ама в този живот не.“ Оставете това ограничение „в този живот“! Това не е философия, това не влиза в тази формула. И знаете ли къде е заблуджението на мнозина хора? Ние говорим често за нещата, че едни са нагоре, други надолу. Ние говорим за Бога. Но къде е Господ? – Нагоре. Хубаво, ти уверен ли си, че Господ е там, горе? Хората все оттам Го викат и Го няма. Учените хора казват, че туй, което денем виждаш нагоре, вечерно време е надолу. Тогава, ако се молиш денем, Господ е нагоре; ако се молиш вечерно време, Господ е надолу. Къде е Той? Туй е според науката. Това не са мои разсъждения. Ние, като се въртим според земята, тази земя някой път е надолу, някой път нагоре. Казвам: Надолу и нагоре няма. В дадения момент, когато ние разсъждаваме върху думите надолу и нагоре,

ние сме център и всеки човек разсъждава, изхождайки от себе си. Ти говориш за Бога, но ти си център и разглеждаш нещата по отношение към себе си. Някой казва: „Аз говоря за Господа.“ Не, ти мислиш за Бога, но ти си център, за себе си разсъждаваш. И според твоята интелигентност, такъв е твоят господ. Господ у философа е по-учен, а у простия човек е по-прост. Това е много естествено. Вземете един отличен художник и един прост художник. Първият ще нарисува един хубав образ, а вторият – един по-прост образ, всеки според своята дарба. Някой казва: „Аз ще изразя на платното си една идея.“ Тази идея ще бъде точно като тебе. Ти не можеш да нарисуваш една идея, по-висока от себе си. Следователно това е по отношение положението нагоре или надолу, надясно или наляво. Да допуснем, че имате около 100 куба, които се движат. Трябва да знаете надясно ли се местят или наляво. Те се движат по един математически закон. Трябва да знаете в дадения момент в каква посока се движат: наляво, това е вашето сърце, надясно, това е вашият ум; наляво, това е вашият дух, надясно, това е вашата душа. Значи в света има разни движения. Този закон не е абсолютен. Та горе и долу – това са само думи с обикновен смисъл. И всеки един от вас, когато разсъждава, трябва да знае откъде иде неговата мисъл. Някой казва: „Аз видях нещо.“ Какво си видял? – „Светлина видях.“ Е, хубаво. Разправяше ми един наш починал брат, който ходеше из България, за нашите ясновидци. Ред богомолци, ясновидци отивали до Света Гора и из пътя в парахода имало голямо осветение, та станало нещо и те веднага казали: „Елате да видите едно чудо, от небето светна нещо!“ И като отиват да видят,

какво виждат? – Че туй чудо, тази светлина, е чудо на парахода. От Бог е това чудо, мислят си и почват да тълкуват, че нещо е светнало по особена благодат, а се оказва, че лампите на парахода светнали. Не, реалните неща в Божествения свят са строго определени, те си имат специални качества и тези качества всеки един от вас трябва да знае. Някои хора казват, че духовният живот и духовните явления са специфични и в тях няма абсолютно никаква промяна. Те са еднакви във всички времена. За пример някои говорят за Божествена светлина. Най-реалното нещо е вътре във вашия живот. Ето в какво седи туй, най-реалното, на което вие може да се опирате и поверите. Някой път у човека се намира една много мъжделива светлинка, която никога не се мени. Тя е много малка, микроскопическа, но никога не гасне. В човека има големи светлини, много хиляди лампи светват и изгасват, но с тях стават промени, а тази, малката светлинка, никога не се намалява. Тя при всички условия на живота ви, и при падане, и при ставане, никога не изгасва. Еднаква е. Знаете ли кога се вижда тя? Не когато сте щастливи, но когато се намирате в най-голямото отчаяние, изоставени от всички, когато всичко е загаснало на вашето небе – и звезди, и месечина. Тогава далеч някъде във вашето съзнание се появява тази светлинка, блещука на вашия хоризонт, показва пътя, към който трябва да се стремите. Там е Бог! И тогава, ако виждате тази малка светлинка, това показва, че вие се движите по посока на Божественото. Не се ли движите в тази посока, вие се намирате с гърба си към светлината, т. е. съзнанието ви е обърнато към света. Следователно ще се обърнете точно в посоката на вашето съз-

нание. Някои от вас искат да видят някой ангел, но трябва да знаят, че тази малка светлинка струва повече, отколкото да видят един ангел. Един ангел може да стои при вас един ден, той е един пратеник – дойде да ви посети и си отива, но тази малка светлинка, това е специфичното, Божественото, което бди над вас във всеки момент. Това е тази мъжделива светлинка. Аз я считам най-приятната светлинка. Когато вие видите тази светлинка, сърцето ви ще заиграе, много радостни ще бъдете. Единственото нещо в света, което може да ви причини тази радост, това е малката светлинка. И аз казвам: Най-доволните, най-щастливите хора в света са тези, които виждат най-малките, микроскопическите неща. И от тях са доволни. Туй щастие никой не може да ви вземе. Тази светлинка никой не може да изгаси: нито бури, нито отчаяние, нито неверие, нито ад, нито ангели, нито дяволи, никой не може да я изгаси. Тя е единствената реална светлинка, която дава живот. Туй е действително реалното, положителното и всеки един от вас може да види тази светлинка в себе си. Може да направите наблюдения и ще видите, че всеки има тази малка светлинка. Някой път казвате: „Загасна моята светлинка.“ Не, тя не е загаснала, но вие сте обърнати с гръб към нея. Тя седи в далечивната на вашия живот, обърнете се и ще видите, че тя седи и мъждее. Тя е отлична светлинка.

Ето сега къде е опасността в разискването на тези лекции. Като ви разправам за тази светлинка, вие по някой път се намирате в положението на онзи турчин, който казвал, че знае български език. Той бил бей. Отива един ден на гости у един български чорбаджия. Казва му: „Слушайте, да внимавате, да не говорите нещо обид-

но заради мене, аз зная български език, ще ви разбера, затова на български ще ми говорите“. Той си запалил чубука, пуши си спокойно. По едно време искрица от чубука хвърква и запалва чалмата му. Дохожда домакинята, казва му на български: „Агачо, чалмата гори“. Не разбира той, продължава да си пуши. Пак му казва тя: „Агачо, чалмата гори“. „А, знам, знам.“ Пак не разбрал. Най-после на турски му казва: „Чалмата гори!“ – „Е, тъй кажи, да те разбера.“ *Всяко нещо трябва да се разбира, а щом се разбира, то може да се приложи.* Туй приложение не го определяйте с думите „трябва да бъдем добри“. Аз съм ви говорил и друг път. Не се стремете да бъдете добри, защото онзи, който се стреми да бъде добър, това показва, че той е лош. В нас трябва да има желанието да изпълним волята Божия. Закони има в света, които трябва да изпълним. В неизпълнението волята Божия се раждат тия нещастия. „Аз искам да бъда добър човек“. Че и най-добрият човек може да върши най-глупави работи. Нима един добър човек не може да счупи едно шише, да развали една лампа? Но това не показва, че той е лош. Туй е невнимание, незнание. Според туй учение в един момент можеш да бъдеш добър. Но вие се спирате, казвате: „То не може изведнъж, то е невъзможно.“ Не, може. Невъзможните неща са възможни, а възможните неща са невъзможни. Бедният може да влезе в небето, а богатият – никога. Богатството може и да ви повдигне, може и да ви направи един знатен цар, но то може да ви лиши от Царството Божие. Възможността на земята е невъзможност на небето. Бедният човек, който всеки може да го подритва, има възможност да влезе в небето. „Аз, казва, зная това.“ Онзи, който мисли, че

знае, той е най-големият невежа. А онзи, който мисли че не знае, той е най-ученият човек. Но сега знаете ли какво ще се яви у вас? Друга една слабост ще се яви. Аз зная този дявол. Вие сега ще кажете: „Аз не зная нищо.“ Не е така. Ще кажеш, че не знаеш нищо, за да почнеш да мислиш, че знаеш нещо. Защото този, който знае, и този, който не знае, в действителния живот ще видят колко знаят. Всеки един от нас трябва да определи своите възможности. За пример някои път вие казвате, че знаете, че имате вяра, че Господ отговорил на вашата молитва и т. н., убеждавате, доказвате: „Аз еди-кога се молах, зная, че Господ ми отговори. Друг път се молих за една своя съседка и тя оздравя. Господ ми отговори.“ Аз ще ви покажа колко вяра имате. Заболи ви някой път петата, коляното, ревматизъм имате, казвате: „Не знам какво ми стана на крака, не мога да ходя.“ Е, казвам, помолете се! – „Молих се, но не минава.“ Казваш си: „Едно време Господ ми отговаряше, сега не ми отговаря.“ Знаете ли на какво мяза вашият живот? Трябва да бъдем искрени! Един старец върви из планината, не гледа пред себе си. Както върви – хоп в един трап! Догневяло го, как той да падне! Излиза въвн от трапа и си казва: „Е, едно време като бях млад, как го прескачах!“ Прескача още веднъж и хоп – пак в трапа. Седи, мисли, че го чува някой, и си казва: „Едно време, като бях млад, как прескачах, но сега, като остарях, не мога.“ После, като вижда, че няма никой около него, казва си: „Едно време и сега все така беше.“ Положителните неща трябва да бъдат като задачи в живота на ученика. Онзи, който сериозно се занимава, не трябва да бъде критик, но трябва да бъде толкова чистосърдечен, че да признава нещата

пред себе си и, като ги признае, трябва да каже: „Мога да се поправя, възможно е това.“ Да не казва: „В този живот не мога да се поправя, но в бъдещия.“ Не, още сега е възможно. Ако си нетърпелив, казваш: „Аз съм нетърпелив, от майка си наследих този нрав, не мога да се поправя.“ Ти можеш още тази вечер да поправиш поведението си, всичко можеш да поправиш. И при само-възпитанието си постъпвайте по следния начин: всяка вечер, като си лягате, и всяка сутрин, като ставате, казвайте: Всичко е възможно! „Всичко е възможно“ подразбирам, като живеем в Божествения свят, като спазваме онези велики Божествени закони, за нас няма да има невъзможни неща. Нарушим ли един Божествен закон, всичката възможност става невъзможност. И тогава, колкото и да е силен един човек, той се лишава от възможността да успява. И като казвам, че всичко е възможно, в какво отношение е възможно? – По закона на Божествената Любов, по закона на Божествената Мъдрост, по закона на Божествената Истина всичко е възможно.

От тези лекции, които ви давам, знаете ли някой път в какво положение може да се намерите? – В едно отношение вие може да се насърчите, а в друго отношение да се обезсърчите. Всякога вие може да попаднете в плюс безконечност и в минус безконечност. Това са две величини, две възможности. Плюсът, това са всички възможности в света, минусът, това са всички невъзможности. Сега идеята, която е заложена в мен, е следующата: Ние казваме, че всичко е възможно, нали така? По какво се отличават възможностите в света? Всякога, когато вие се доближавате до едно същество, което знае повече от вас, чувствувате, че сте нищо, но то

е привидно. Във вас се заражда временно само едно такова състояние. Ще направя друго едно сравнение. Ако имате една свещ, която ви свети добре, радвате ѝ се, но я приближавате при друга една свещ, която има силата на 150 – 200 свещи; вашата свещ по отношение на втората едва ще мъждее, значи светлината ѝ се намалява. Ако пък се приближавате с вашата свещ при едно същество, което има свещ, по-слаба от вашата, вие се чувствувате над него. Следователно, когато се движите в духовен свят, някой път вие се чувствувате, че знаете много, значи имате работа с по-нисши същества, а някой път мислите, че нищо не знаете – имате работа с по-висши същества. Нима онзи студент, който е постъпил в някой университет да следва математика, не вижда, че професорът му знае много? Той, като ученик е бил много добър, но като излезе онзи професор пред него, като заработи с онази висша материя, той вижда, разбира, че професорът му борава с много точни, научни работи. Ученикът казва: „Колко има да уча аз!“ Та, когато по някой път влезе във вашия ум мисълата „аз нищо не зная“, то е добър признак. Значи доближавате се до онава, великото, което знае. Във вас тогава именно има условия да учите. А когато мислите, че знаете, държите обратния път. Аз забелязвам понякога някои казват: „Ние вече свършихме!“ Не, свършват само умрелите. Туй го помнете! Само умрелите свършват, а живите – никога. *Живите започват, а умрелите свършват.* Аз свърших – минус. Започвам – плюс.

Сега тия мисли ще държите в ума си. По някой път имаме една слабост, имаме известна стратегия, не искаме да угодим на Бога, не искаме един друг да си

угаждаме. Там седи всичката погрешка. Когато глупавият угажда на глупавия, какво става? – Нищо не става. Когато угаждаш на най-умния, на най-добрия в света, животът има смисъл. Туй не трябва да ни доведе в друга крайност. Всяка една постъпка, която извършвате в света, трябва да е строго определена във вашето съзнание. Трябва да имате една строго определена мярка, да знаете защо вършите това или онова. Няма нищо по-хубаво от това да имате едно вътрешно удовлетворение в света и всеки да е доволен от постъпките си. Когато обсъжда туй, хубавото, красивото, да знае, че е прав, да знае, че е постъпил тъй, както трябва. Нищо повече!

Тема за следния път: „Отличителните черти на търпението.“

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост!

17 школна лекция от Учителя,
държана на 13 февруари 1924 г., София.

ОБЕКТЪТ НА СЪЗНАНИЕТО

Тайна молитва.

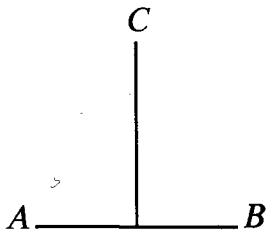
Прочете се резюмето от темите: „Най-щастливият ден в годината“.

Прочетоха се няколко от темите: „Отличителните черти на търпението“.

За идущия път ще имате темата: „Най-важният стих от Евангелието на Йоана“.

Втора тема: „Кой е най-важният въпрос в живота?“

Тук имате линията AB (фиг.1). Как може да разделите тази линия изведнъж по най-правилен начин? – От двете крайни точки AB описваме с пергел дъги и там, дето се пресекат тези дъги, означаваме точка C . От тази точка спускаме перпендикуляр към линията AB и по този начин я разделяме на две равни части. Допуснете, че вие сте линията AB , проектирани в пространството и не знаете към коя система принадлежите. Допуснете още, че вие сте един свят, който сега се формира, намирате се в едно нибулярно състояние. Сега, как мислите, къде ще бъде вашият център – на линията ли или вън от линията? Във вас ли ще бъде или вън от вас? Ето какви малки въпроси има, които ни спъват в живота. Не че не сте готови да кажете, но всеки един от

Фиг. 1

вас се страхува да каже, имате една неувереност, че ще каже нещо невярно. Възможно е туй; всеки един човек може да каже неверни неща. Тази възможност може да не произтича от вашето невежество. Да допуснем, че вие пътувате вечерно време в мрачината и виждате един предмет, но не можете да го измерите. Може да направите погрешка, която произтича от външните условия, при които се намирате. Следователно всякога, когато искаме да се произнесем върху един предмет, непременно трябва да има светлина. Може да кажете, че светлината е от Бога. Отде знаете, че светлината е от Бога? Представете си, че пред вас се намира един човек, който не вярва в Бога, и ви казва: „Отде знаете, че светлината е от Бога? Вие с Бог срещали ли сте се?“ – „Ама тъй казват!“ То е друг въпрос. Аз казвам: Светлината не е от Бога. Тогава как ще ме убедите, че не е така? Следователно смисълът на живота на тази линия е само в движението ѝ към нейния център *С*. Точката *С* е център на това движение *АВ*. Ето защо всеки един от вас трябва да има един обект извън своето съзнание. Онези, които са следвали философия, нека кажат има ли такъв обект извън съзнанието. (Няма.) Всяко отрицание обаче показва, че има. Защото, ако нещата не можеха да бъдат извън съзнанието, не можеше да има никакво отрицание. Щом едно нещо се отрича, то съществува. Ако ви попитам дали всичко, което съществува, е съзнато, то е по отношение на Божественото съзнание, а не по отношение на нашето съзнание, защото нашето съзнание не съставлява целокупността на общото съзнание. Казват, че вън от съзнанието нищо не съществува. От кое съзнание? От Божественото съзнание – да, но не и от нашето съзна-

ние. Защото нашето съзнание е част от Божественото съзнание.

Сега какво приложение може да има този въпрос в живота? Да допуснем, че вие сте гладни, три дни не сте яли. Аз ви задавам въпроса: Има ли Господ или няма Господ? Какво отношение има моят въпрос към вашия глад? Казвате: „Не е важно дали има Господ или няма Господ, но аз съм гладен.“ Аз ви казвам, че причината за вашия глад е тази, че вие не вярвате в Господа. Ами че то е много естествено! Ако един човек върви вечерно време и се спъва, коя е причината за спъването му? – Няма светлина. Сега някои хора казват: „Светът е лош, защо хората не се оправят?“ Защото Бог не е вътре в техния живот. Помнете само едно правило! *Бог във време и пространство не работи в нас. Той работи извън времето и пространството.* Той моментално се появява в нас и моментално се оттегля от нас. В даден момент Бог само ни въздейства и се оттегля. Ние казваме: „Бог живее в нас.“ Ако Бог живее в нас, как е възможно да правим толкова много погрешки? Как ще примирите тия противоречия? Някои казват: „Мен Духът ми говори.“ Да, но Духът живее извън времето и пространството. Духът само въздействува и се оттегля. Тази е причината за всичките спорове между хората, за несъгласията, за крайния егоизъм, защото омразата, лъжата, пресъпността, всичко се дължи на това, че Бог не съществува в тях, т. е. не, че не съществува, но Бог е извън техния живот. Сега някой ще спори, ще каже: „Бог е вътре в нашия живот.“ Може ли снегът лятно време да издържи на слънчевата светлина и топлина? – Не може. Следователно, ако Бог би се проявил със своята Любов вътре

в нас, то нито един от нашите пороци не би издържал – всичко ще се разтопи, ще изчезне. Вие ще кажете: „Ама Господ мен ми е говорил!“ Кога? – „Миналата година, на 5 декември, в 5 часа сутринта!“ Е, какво ти каза? – „Каза ми да имам вяра.“ Имаш ли я? – „Още не съм я развил.“ Друг казва: „И на мен Господ ми проговори.“ Какво ти каза? – „Да имам любов към ближния.“ Имаш ли я? – „Старая се.“ Друг казва: „Мен Господ ми се яви. Каза ми да уча.“ Е, учиш ли се? – „Според условията, гледам да ги използвам. Още не съм станал учен човек, но за в бъдеще имам намерения.“ Това е крайно неопределен език, туй е езикът на земята. Тук така се говори. Ако на съвременните хора бихме говорили на един определен език, щеше да им мръдне дъската. Техният мозък не би издържал на този език. И затова най-приятното занимание сега е хората да правят погрешки. Вие си мислите: „Защо са допуснати погрешките?“ – Те са най-приятното занимание. „Защо?“ – Тия погрешки, които правите тук, на земята, в невидимия свят ги купуват и от тях изкарват нещо хубаво. От всяка една ваша погрешка след време ще образуват нещо прекрасно, нещо хубаво. Вие се мъчите, безпокоите се, защо са тия погрешки. В природата Божественият разум така е разпределил нещата, че нито една сила, нито едно действие не отива напразно, всичко се използва. И в Исая един стих казва: „Словото ми няма да се върне, преди да принесе плода си.“ Значи разумното слово няма да се върне, преди да принесе своя плод. Исая разбира, че то ще принесе своя плод.

Във вас трябва да има един определен стремеж. Попитайте ония, които говорят, че имат съобщение с неви-

димия свят, да ви дадат едно направление, към коя посока човек трябва да се движи в даден момент. Ние казваме: Трябва да се движим „над“. Това над накъде е, към коя посока, в кое място? – В Слънцето. На кое място в Слънцето? Мнозина са ми казвали: „Не може ли да ни изведеш?“ Къде да ви изведе например? Допуснете, че ви изведе в другия свят и видите, че и там има планини, но по-високи, долини, но по-широки, реки, извори, какво ще кажете? – И този свят е като нашия. Пак ще намерите физическия свят. Тогава какво ще научите? Допуснете, че ви заведе да видите ангелите. – Красиви като слънца, светят. Тази светлина ще внесе във вас страх и трепет. Какво ще научите от светлината им? Значи вие трябва да сте на онзи уровень на развитие, при който тази ангелска светлина и топлина да може да се оползотвори правилно за вашето развитие – да може да я възприемете и да я асимилирате. Другояче тази светлина и топлина ще бъде вредна за вас. Туй ни най-малко не е едно опровергаване на онзи живот, който са прекарали всички разумни и добри хора. Трябва да се проверят какви са били методите, начините, по които те са живели. Например трябва да се види какъв е бил методът на апостол Павел, на апостол Петър, на Йоан, на всички пророци, на светиите, защото те са имали начини, те са имали методи, по които са живели. Сега често се явява някой и казва: „Какво може да ни даде прераждането? Какво може да ни обясни то?“ Прераждането до известна степен ще ни обясни например защо двама души се мразят или обичат, защо един човек е по-умен, друг по-глупав. Но по закона на прераждането ние нямаме още ония методи, с които да можем да възпроизведе-

дем миналите си съществувания. Още не сме достигнали това развитие, че от живия човек да можем да възпроизведем неговите минали съществувания като на кинематограф: да дойде един човек, да завърти кинематографа и да видим редицата съществувания. Сегашните хора още не са стигнали до там. Един ден може би ще стигнат до това развитие. Миналото е написано на човека. То говори, то е едно твърдение. Ние още нямаме средства да превърнем тия картини, да видим каква е историята на човешкия произход. Моята цел сега, в дадения случай е знанието, което човек придобива, да може да го използва, т. е. не да го използва, защото тази дума „използуване“ има малко лош смисъл, но знанието, което човек има, трябва да го употреби за добро.

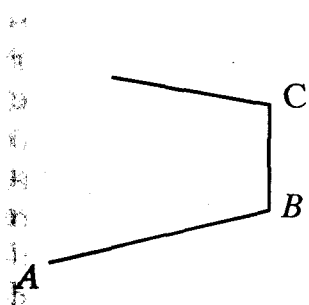
Тъй както вървите, аз забелязвам, че у мнозина се изгубва желанието към музика, към поезия, към четене, и вие постепенно се свеждате към един еднообразен живот и у вас постепенно се образува едно хипнотическо състояние. Вие се стремите към Бога, но в дадения случай този стремеж не е определен. Казвате: „Ще жертвувам имането си за Бога!“ Но не го жертвувате. „Ще покажем подвиг!“ Но не го показвате. „Ще покажем геройство!“ Няма го. „Ще покажем голямо търпение!“ И него го няма. „Ще покажем безстрашие!“ Няма го. „Ще покажем смирение!“ Няма го, т. е. не че го няма, но отвън не се проявява, отвътре може да го имате. После казвате: „Да проявим любовта в този висш смисъл!“ Няма я. Ние виждаме, че всеки върви така. Някой говори, ти слушаш. Говори за Господа, разправя своята опитност, но ти в себе си казваш: „Дано свърши по-скоро!“ Нямаш търпение да го изслушаш. Така е с мъжа и с

жената. Жената говори, мъжът казва: „Мълчи, мен ми дотегна да слушам за Господа!“ Мъжът говори, жената казва: „Мълчи, мен ми дотегна да слушам за Господа!“ После, хората са много докачливи. Вие, учениците, сте по-докачливи от светските хора и много сте своенравни. От най-малкото нещо се докачате. Казва някой: „Аз няма да ходя вече на събранията, няма да слушам, аз мога да си живея сам.“ Ами че тук, в училището, никой не те е теглил с кука, нито те е използвал. Защо казваш, че няма да ходиш? Ако имаш някакъв ангажимент, то е друг въпрос. Ще бъде смешно един вол, който е влязъл в дама, да казва: „Аз няма да седя в дама.“ Кой те кара да седиш? Ти сам влезе, ще седиш, колкото искаш. Ще влезеш и после ще кажеш: „Влязох, понеже исках. Излизах, понеже искам.“ Тук няма никаква философия. Трябва да знаете обаче, всички да си запечатите в ума следната мисъл: *Всички имате отношение към Бога!* Вашият живот не е ваш, но е на Бога, разбирате ли? Този живот Бог ви го е дал. Вие отричате Неговия живот, а следователно носите една много голяма отговорност по отношение на Бога. Никаква друга отговорност нямате. Ние носим в себе си Божествения живот, който Бог ни е дал. Някой живее непорядъчно. Нямаш право да живееш непорядъчен живот! Този живот не е твой. Ти си една кесия. Тия пари ще ги дадеш комуто трябва, а не на твои роднини. Ако не, ще дойде комисия и хайде в затвора. Ти ще внесеш в банката всичките пари. Някой казва: „Аз съм свободен да живея, както искам.“ Не си свободен да живееш, както искаш. „Аз съм свободен да любя.“ Кого да любиш? Хората все от любов умират, все от любов се избиват.

В съвременните окултни школи има ученици, които са разбрали живота, които са разбрали този велик идеал, но малцина са те. Има членове на църквата, които са разбрали живота, но болшинството от тях не живее добре, казва: „Днес за днес!“ Някой казва: „Аз ходя на събрание за развлечение.“ Друг: „Аз ходя, когато няма какво да правя.“ Трети: „Аз да слушам само еди-кой си проповедник.“ Ти слушаш за това, за онова, но не е тъй. Проповедникът няма право да проповядва, каквото иска. И ти нямаш право да слушаш какво хората говорят. Господ няма нужда от глупости, разбирате ли? Не е ли хубаво да имате онова благородно качество в себе си, да имате онова уважение и почитание един към друг? Като срещнете някого, да имате към него истинско уважение, тъй както спрямо себе си – ни повече, ни по-малко. *Нямаме право да злоупотребяваме с Божествения живот!* Това е единственият закон засега. Каквото и да работи човек в света, той трябва да има предвид обогатяването на този живот. Като четете Евангелието, ще намерите притчата за онзи господар, който дал власт на своя слуга да управлява десет града. – Защо? Защото той вършил неговата воля. А на онзи, който не вършил волята му, нищо не му дал. Често се говори, че трябва да имаме концентрирана, силна воля. *Едно от условията за развиването на силната воля е чистият живот.* Чистотата, чистият живот не може да ги купим отникъде. Думата „чистота“ има няколко значения. Аз давам следната аналогия: гле-дам някой път ръцете си, виждат ми се чисти. Искам сега да зная, дали моите ръце са чисти или не. Правя опит. Взема леген с топла вода и сапун и си измия ръцете. Водата става черна. Значи водата показва,

че ръцете ми не са били чисти. Изхвърля тази вода, още веднъж ги сапунисам, водата е пак черна. Няколко пъти ги измивам, докато водата стане чиста. Сега вече заключавам, че ръцете ми са чисти. Казвам някому, че умът му не е чист. „Как умът ми да не е чист!“ Да, умът е нещо материално и мислите са нещо материално. Както ръцете може отгоре да се окалят, така и умът, и мислите може да се окалят. Ще ги измиеш. Казвам: Сърцето ти е нечисто. „Как нечисто?“ – И то става отгоре нечисто като ръцете. Ще го измиеш веднъж, два пъти със сапун и вода и ще провериш. Докато има кир във водата, не си прави илюзии, че сърцето ти е чисто. Когато казвам, че умът ти е нечист, че мислите ти са нечисти, трябва да ги измиеш. Започнеш да миеш ума, измиеш го веднъж, два пъти и, след като го измиеш, ще дойде малка светлинка и ще усетиш едно успокояване. Това е един от признаците, че умът ти е чист. Когато работиш върху сърцето си, щом се очисти сърцето, непременно ще почувствуващ една малка радост, едно успокоение. Това са признаци в дадения случай, че този процес на чистене е въздействувал. Не мислете, че един ден, като очистите сърцето си, вече не трябва да го чистите. Всеки ден човек трябва да чисти сърцето си! Всеки ден човек трябва да чисти ума си! Даже много хубаво ще бъде, ако вечерно време, като останете сами, 1/2 час преди лягане, си направите сметка какво сте мислили през деня, как сте го прекарвали. Да си дадете отчет за вашите мисли или за вашите чувства. Ако искате да бъдете ученик и да усилите вашата воля, непременно трябва да правите опити. Някой ще каже: „Аз го правих едно време, но сега престанах.“ Човек, който започва и престава, е по-лош

от онзи, който никога не е започвал. Ще ви докажа защо е по-лош. Представете си, че AB е един прът, на който

Фиг. 2

то съм се качил и отивам към C (фиг. 2). За нищо не мисля. Разстоянието от AB към C е един метър. Ако падна, няма да се произведе никаква вреда, защото е един метър високо. Но в мен се заражда една амбиция да вървя, да се кача на по-високо. Вървя от C нататък, на 500 – 600 метра височина, и се спра на това място, назад

не мога да се върна, нагоре не искам. Ако се спра, ще падна. Защо? – Всяко спиране е падане. Често в това движение нагоре стават бури. Щом се спрем, дойде тази буря, задигне ни и ние се намираме на 500 – 600 метра долу. Как мислите тогава, какво ще бъде положението ви? Писанието казва: „Онези, които стоят, да гледат да не паднат.“ Да гледаме да не губим припечеленото. Някой казва: „Аз не съм толкова лош човек.“ Не, ти си на кривата посока. Казваш: „Аз не съм толкова лош човек.“ Да, но не си и толкова добър. Не си толкоз лош – отрицателно. Не си толкоз добър – положително.

Сега вие сте от тия ученици, които очакват, както се казва в Писанието, едно голямо наследство. Казвате: „Ние нямаме работа. Като дойде наследството, тогава ще си купим книги да учим.“ Чакате да умре баща ви, понеже баща ви е скъперник. Ами защо да си губиш времето, защо да чакаш да умре баща ти, та тогава да се учиш? Иди и работи още сега. Тази е съвременната фи-

лософия в света. Казват: „Нека се оправи светът, че като дойдем в бъдеще при друга култура, когато хората бъдат по-благородни, тогава ще развием своя характер.“ Не, и тогава ще бъде същото. Силните натури в света се показват, когато има най-много грехове, когато условията са неблагоприятни. Ако ти на най-силната буря не може да издържиш, то и на най-силната топлина не ще може да издържиш. Тия две неща са равносилни. Някои може да кажат: „Този път е много труден, аз не съм свършил университет.“ Ако с университети, с гимназии може да се оправи светът, тогава най-добрите хора трябваше да бъдат тези, които са свършили. Вярно е, че един човек, който е свършил университет, може да свърши по-хубава работа и по-добър човек може да бъде, но и много лош човек може да бъде. Онзи, който не е свършил университет, не може да бъде толкова добър, но не може да бъде и толкова лош. Хората на науката могат да принесат по-голяма пакост, ако не вървят в правия път, но когато работят, принасят по-голяма добрина. Тогава как трябва да се приложи това учение? Някои казват: „Да се приравним с хората.“ Как разбирате този въпрос? С кои хора да се приравним? Ще се приравняваме с хората, само когато сме невежи. Представете си, че аз съм човек, който владее законите на природата и нямам нито пет пари в джоба си, нито кесия, нито слуги. Излизам на планината, огладнея и седна на един камък. Тропна с пръчицата си и тъй, както в 1001 нощ, яденето излезе. Ще се нахраня. Тропна пак – масата се прибере, няма я. Искам да си почина. Как? На тревата или на кревата? Тропна – приготвено легло, легна си. Тропна – леглото пак изчезне. Искам да пътувам. С аероплан или с авто-

мобил? Тропна – пристига автомобилът. Питам: С кого трябва да се приравня, я ми кажете! Туй приравняване в съвременните хора е смешно.

В една видна евангелска църква на Спържи, една от най-богатите евангелски църкви, трябвало да се съберат пари за благотворителни цели. Членовете на тази църква били все богати хора, препълнени им касите със злато. Събират се всички благочестиви християни да се помолят на Христа да им прати някак една крупна сума, за да подемат Неговото дело, да свършат добре тази работа. Ще се молят на Христа да отвори кесиите на другите хора, когато те имат в изобилие. Спържи, проповедникът, им казва: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Христа! Ето, аз отварям кесията си и давам толкоз. И ти, братко, толкоз ще дадеш. Ето, имаш, изпълни волята Божия, считай, че Христос ги дава! Права ли е тази мисъл? – Права е. Обаче нито един от вас, които сте ученици, не мисли, че е касиер на Христа. Всеки мисли, че е господар. Това е едно лъжливо положение. Преди всичко всеки един от вас трябва да се почувствува, че по отношение на Бога е слуга. Почувствува ли, че е слуга, в него ще се зароди един нов импулс, едно ново разбиране, една нова философия – да схваща и да прилага нещата. Методите, които сега съществуват в света, са най-слаби. Тези методи, които употребяваме сега, са играчка. Ако ви дам другите методи, всички ще се намерите в следното положение. Вие ще мязате на деца, всеки един от вас ще тръгне да се хвали кой какво е получил. Ако за пример аз бих ви научил, като тропнете с пръчката си, да имате това, което искате, вие току изведнъж ще кажете: „Знаете ли какво мога да направя аз?“ Тропнете.

На друг: „Ти знаеш ли, какво мога да направя аз?“ Пак тропнете. И тогава, започва това тракане. Питам? Каква цел ще се постигне? – Това е външната страна на нещата. Има по-велики неща в света! Когато в душата на хората се възцари Любовта, те пожелават от името на тази Любов онова велико Божие благо – знание за умовете, чувство за сърцата. Това положение е най-хубавото, най-красивото. В света ние се нуждаем от приятели, които да ни пожелаят хубавото. В това отношение външните условия, живите условия имат голямо значение. За пример има поети в света, има музиканти, но тия поети ги създават техните приятели. Музикантите ги създават техните приятели. Те стават причина да се прояви техният талант. За един музикант, за един поет тия условия са тъй необходими, както едно растение не може да расте без почва, без вода и без въздух, макар че има условия в себе си. Ако един човек с какъвто и да е талант няма при себе си добри приятели, които да са като почва за него, не ще може да се прояви. Ти, като прочетеш нещо, което той е написал, в душата си ще пожелаеш нещо хубаво за него и туй, което пожелаеш, той ще го почувствува. Тъй че във всяка една окултна школа вътрешният стремеж е да се образува именно тази аура. В старо време учениците от школата на Питагора са се подлагали на тежки изпитания. Тежкия изпит седи главно в очистването на кира.

Сега за пример, ако бих ви дал такава една тема: да излезе един от вас на таблата и да опише от своята опитност как различава моралните чувства от личните и от себичните чувства. Как ще ги опише? В моралните чувства всякога има единение, единство – целта, към която

се стремят всички същества, е една. Когато едно същество в името на тия чувства извърши нещо, и на земята, и на небето, всички му се радват. За пример ако ти напишеш от дълбочината на твоите морални и духовни чувства следния стих: *Любовта носи живот. Мъдростта носи знание. Истината носи свобода. Духът ги съдържа в себе си.* Това изречение има смисъл. Ако вие вземете изречението „Любовта носи живот“ и не го съедините с изреченията „Мъдростта носи знание.“, „Истината носи свобода.“, „Духът ги съдържа в себе си.“, няма да имате никакъв резултат. За да може да развиете живота, знанието, свободата, вие трябва да ги съедините с Духа. Вашият живот, вашето знание и вашата свобода трябва да растат в Духа. Духът ги носи в себе си.

Сега как ще проверим, че Любовта носи живота? Някой от вас може да каже: „Аз имам този живот.“ Вие може да проверите, дали Любовта носи живота или не. Искам да опитате, дали този закон е верен или не. Ще отидете при една сестра, която е отпаднала духом, и ще си поставите ръцете върху главата ѝ, нищо няма да ѝ говорите. Ако в нея се зароди едно желание за живот, значи вярно е, че Любовта носи живот. Опитът тук е на дело, а не на думи. Някой път думите хипнотизират. Ще си подържите ръцете, ще видите, дали животът може да се предаде чрез ръцете. Ако тази сестра се въодушеви, тя е почувствувала, че се е вляло нещо в нейната душа. Значи първият закон работи.

После вие казвате, че Мъдростта носи знание. Имате едно глупаво дете. Нека трима разумни хора поставят ръцете си върху главата му. Ако този закон е верен, ако вие сте съединени в Духа, в това дете, което е било глу-

паво, мързеливо, веднага ще се зароди желание да учи и ще стане много трудолюбиво.

Сега трето правило. Казвате, че Истината носи свободата. Когато вие поставите ръцете си върху човек, който е бил ограничен във всяко отношение, веднага неговите външни отношения ще се изменят. Той ще почувствува силен копнеж към свобода, към простор. Често има хипнотизатори, които поставят ръцете си по известен начин върху главите на хората, но освен, че не внасят живот, внасят известно хипнотическо състояние. В църквите често проповядват: трябва да се покаеш, да се покаеш, да се покаеш – и най-после човек се покаява. Какво става? – Покаяният не може да бъде по-горен от онзи, който го е заставил да се покае. Ученикът, който се учи при един учител, не може да бъде по-горен от него, ще бъде като учителя си, а по някой път ще има същите слабости, каквито има и учителят. В Америка, в една област, имало един проповедник, който носил главата си наклонена наляво. Всички 400 души в тази област все тъй си носили главата по примера на проповедника. Считали, че това нещо е хубаво. И лошите, и добрите навици са заразителни. Много от тия примери биха ви привлекли. Може да проверите това. Да кажем, вие минавате някъде и виждате, че някой си играе. Най-първо, вие мислите, че туй не ви е направило впечатление, обаче вечерта, като се върнете в дома си, започвате да играете. И доброто, и злото по рефлексия се предават. Всяко влияние се предава неизбежно, всяка форма се предава неизбежно. Има един закон: *всяко нещо, което ни е направило впечатление, ще се прояви вътре в нас.* Затова именно сърцето на ученика трябва да бъде пълно, да няма ни-

каква празнина. Защото всяко нещо, което прониква в празнината, непременно ще се прояви. Сърцето на човека трябва да бъде пълно с благородни неща, за да бъдем избавени от влиянието на външния свят.

Това, което става сега в света, от Божествено гледище не е толкова лошо. Това, че хората умират, от Божествено гледище не е зло. Тия форми са несъвършени. Телата на тия хора не са такива, каквито трябва да бъдат. Господ постоянно гради и ги разрушава. Той е единственият, който може да разруши и да съгради. Ако ти разрушиш, ти не можеш да съградиш. Някой казва: „Господ може и аз мога.“ Хубаво, но Господ, като събори една къща, съгражда друга, а ти събориш и не можеш да съградиш.

Сега всички трябва да имаме един определен вътрешен стремеж. Ученикът трябва да бъде свързан идейно с по-висши същества, които да му дават подтик за обикновения живот. Той трябва да знае, че обикновеният, сегашният му живот ще създаде условия за неговия бъдещ живот. Не мислете, че сегашните условия, при които живеете, са неблагоприятни. Не. Слушам, някой казва: „Що съм се вмъкнал между тия невежи! Аз мога да вляза между учени хора в света.“ Той мисли, че там ще го посрещнат с лаврови венци и ще го увенчаят. „Ние знаем света!“ Ако тук не те посрещнат добре, и там няма да те посрещнат добре. Ако ние не можем да победим малките мъчнотии, които имаме, как ще победим големите? При сегашните условия ние има да побеждаваме още ред мъчнотии. Има още много години, през които учениците на окултната наука ще срещат ред мъчнотии. Вие трябва да се въоръжите с търпение, да пре-

одолеете тия мъчнотии. Някои казват: „Иде Царството Божие!“ Да, иде, лесна работа е като дойде, но докато дойде Царството Божие, има един доста дълъг период от време. Дотогава ще минете през известни мъчнотии. Готови ли сте да ги посрещнете? Готови сте, но не повтаряйте погрешката на онези руснаци там, при Елена, които като превзели града, напили се хубаво. Казват им: „Турците идат! – „Ничево!“ „Турците идат!“ – „Ничево!“ Като ги нападнали, тогава удрят онези казаци на бяг. Поменете! – Турчинът е още в света. И във вас има турци. Чалми имат те. Някои имат и по една гъжва, някои – по две гъжви. Аз наричам знание само това, което може да придружи човека след неговото заминаване в задгробния живот. Знание, което може да се заличи от мозъка на човека, е само забавление. Един човек, който има библиотека от 10 000 тома философски книги, който е научил много работи – всичко това може да се изличи. Това, което остава, то е най-важното, то е хубавото в живота. Най-важното за нас е това знание, което може да остане с нас, та като отидем на другия свят, да го носим. Това значи събуждане на Божественото съзнание. Всички трябва да се усещате силни.

Сега моето желание, целта ми не е да се примири-те, но искам да бъдете силни, да не сте малодушни. Защото, гледам, мнозина от вас сте малодушни. Аз наричам силен човек онзи, който, като дойдат страданията, казва: „Тия страдания са намясто, още, още страдания искам. Тия са малко.“ А пък сега, като ни дойде едно малко страдание, ние ще окрекаме орталъка, всички ще знаят. Да няма отчаяние, но понасяне на страданията. То е калене за ученика. Ученикът трябва да има характер,

да издържа. Ние казваме: Диамантна воля трябва. Мнозина от учениците и от ученичките, както ги виждам, нямат диамантна воля.

Търпението в човека морално чувство ли е или лично? Когато някоя жена търпи мъжа си, от морални съображения ли търпи? Тя е много весела, казва: „Аз ще ти направя това, онова – всичко. От морални съображения ли или от политика е това? Вие имате ли опитността на това търпение, за което говорите. В личното търпение винаги влиза една неприязненост. Някой търпи, но прави усилия над себе си. Ние се радваме на моралното търпение. При моралното търпение, щом ти дойде една неприятност, ти усещаш радост. За пример мъжът и жената не живеят добре. Няма да се докачат. Аз виждам мъжът и жената като две величини, като 1 и 2. Мъжът и жената не представляват личности, това са само символи. Мъжът може да каже най-лошите неща на жена си. Ако тя усети една приятност в себе си, това търпение е морално. Но ако усети в себе си една обида, това търпение не е морално, в него има вече личен елемент. И в моралните чувства човек усеща едно разположение. Моралните чувства водят към съвършенство. Човек трябва да бъде съвършен! И ние можем да бъдем съвършени. Опитайте се някой път, когато някой ви обиди, да запазите съзнание. Аз съм следил този закон на моралното чувство. Какви големи тънкости се изискват, за да се спази той. Онези същества, които поставят човека на изпит, са големи майстори. Имаш едно богатство, разположен си, весел си, като че имаш цялото богатство на света. Дойде един момент, за нищо и никакво, за пет пари работа, кажеш нещо и в една минута всичкото ти

щастие изчезне. Може да мине ден, два, три, цяла седмица, докато ти мине. Затова всички ние трябва да имаме този стремеж към Бога, да разберем, че Бог е Бог на Любовта, Мъдростта, на Истината, които носят за човека живот, знание и свобода. Неговият Дух съдържа всичко това в себе си.

Тайна молитва.

18 школна лекция от Учителя,
държана на 20 февруари 1924 г., София.

ИСТИНСКО И ОТНОСИТЕЛНО ЗНАНИЕ

Тайна молитва.

Прочете се резюмето върху „Отличителните черти на търпението“.

Прочетоха се някои от темите: „Най-важният стих от Евангелието на Йоана“.

„Многото знание“, казва Соломон, създава тревоги на човешкото сърце, развива в човека личните чувства, развива човешкия егоизъм, недоволство, създава в него високо мнение за себе си“. Следователно знанието на земята, можем да кажем, не е нужно за небето. Сега искаме да бъда обективен. Това, че вие знаете да пиете хубави рокли, какво приложение може да има в небето? Това, че може да пиете много хубаво, какво приложение може да има в небето? Това, че сте рисуващ или че сте поет, какво приложение има в небето? – В небето нямат нужда от поети, от доктори, от проповедници, там няма съдии, няма стражари, няма и министри. На земята те трябва, но ако всичкото ви време бъде погълнато от тия работи, като влезете в невидимия свят, ще се намерите в друго едно противоречие, много по-лошо, отколкото това на земята. Да кажем, честолюбив сте, искате да не се излагате пред света. Какво трябва да направите? Който не иска да се излага, ще си има къщица, креват, това-онова, но щом умре, тогава ще дойде мъчението. Там няма да има нищо. Като умреш, ще те пратят там, дето не очакваш. Там е злото. Някои от вас ще кажат:

„Я бъде, я не.“ Така е, то е въпрос на вяра. Има знания относителни, които са необходими само временно, има и знания истински. Има някои въпроси, които ние зачекваме, но които не са толкова съществени. За пример тук вие може да сте един виден търговец. В небето обаче няма търговци. Там продаване на платове няма. Печатари да печатат книги няма, банки няма. Ще кажете: „Какво има в небето?“ Има нещо, което хората не са сънували. Павел казва, че чул и видял неща, които не могат да се изкажат. Те са извън опитността на хората. Това не ви казвам, за да ви поощрявам, защото вие на земята трябва да живеете земен живот, но тъй да го наредите, че да го съгласувате с небесния. В това се състои изкуството на окултния ученик. Такъв човек аз наричам Божествен. Божественият човек съгласува земния си живот с небесния. Това трябва да научите сега. Някои мислят, че много обикновени работи се учат тук. Питам аз тогава кой да е професор или учен, който се занимава с дълбоката наука, с дълбоките проблеми на математиката и геометрията, да ми каже колко милиарда атоми съдържа думата „обич“. Или нека каже колко вътрешни вибрации има тази дума и какви са те по дължина. Ще ми кажете, що ни трябва да учим дължината на тези вибрации. Тъй разсъждавате обикновено, щом нямате нужда от нещо. Казвате: „Не ме интересува как е направено.“ Ще дойде ден, когато ще имате нужда. Следователно това, от което сега нямате нужда, ще дойде време да имате нужда. Умният човек е като онзи земеделец, който приготвя, разорава земята за есента или за пролетта, да посее.

Аз съм ви говорил толкова пъти и пак ще ви кажа: Не виждам във вас изкуството да превръщате вашите

мисли. Аз се чудя на вашите умове как изопачавате думите! И после казвате: „И Учителя е като нас.“ Не, едно ще знаете: Аз не съм като вас. Това да знаете. По нищо не съм като вас. Аз абсолютно изпълнявам волята Божия, обръщам внимание на най-малките прояви в себе си и мога да трансформирам всяко свое чувство, всяка своя мисъл моментално. Туй е, което Бог изисква от всинца ни – в даден случай да не реагираш против волята Му. В момента, когато Господ казва да мълчиш – да мълчиш. Когато Господ казва да говориш – да говориш. Когато Господ казва да почиваш – да почиваш. Когато ти каже: „Работи“ – да работиш. Щом започнеш да философствуваш с Него, всичкият свят ще се обърне с главата надолу. Някои ще кажат: „Нали трябва да се разисква?“ Яков, като се бори с Господа, какво получи? – Окуця? Тогава Бог дойде и му каза: „Отсега нататък няма да се наричаш Яков, а Израил“. „Кой си?“ – пита Яков. „Няма да ти кажа кой съм. Ти имаш лошо име; ти си човек, който обичаш да спъваш и да развращаваш. Отсега нататък ти трябва да бъдеш Израил.“ И Аврам има борба с Бога, но по друг начин; на него Бог тури още една буква „а“ на името му и стана Авраам. Туй значи, че от него се изисква приложение. Казвам: Ние трябва да изискваме нещата не само обективно, но трябва да бъдем абсолютно справедливи. Формулата: „Няма Правда като Божията Правда, само Божията Правда е Правда“, трябва да я приложим всестранно – и в ума, и в сърцето, и във волята си. Да бъдем тъй правдиви, както е Бог правдив! Не приложите ли справедливостта, не можете да приложите и Любовта. Любовта е сила, но трябва да я регулирате с нещо. Как ще я регулирате? За пример,

казваме: Трябва да обичаш някого. Как? Коя е нормата? Вие хващате ръката на една ваша приятелка. Колко време трябва да ѝ държите ръката? Майката, като хване своето дете, колко време трябва да го държи? Това са изяснения само. Природата не е оставила тия неща произволно. Тя е определила всичко точно. За да се излюпи едно пиле, колко време е необходимо за това? – Три седмици. Всички ония, които се занимават с ботаника, знаят колко време трябва да стои в почвата семето на всяко едно растение, за да поникне. Сега има един бърз процес на никнене, но има и един по-бавен процес, който е помек. По някой път у вас се зараждат контрасти. Може да дойде един силен контраст. Да кажем, някой казва, че Господ му е говорил. Вие може да схванете външната страна на въпроса и да се докачите. Казвате: „На мен Господ не е говорил.“ Нима ако аз вляза във вашата къща и видя, че свещите ви горят, ще кажа, че не горят? Не, ще кажа, че свещите ви горят. Но може да направя и следното: вляза в стаята ви и изгася свещите. Вие казвате: „Горят ли свещите?“ – Не, не горят. Как не горят? Вляза отново в стаята, извадя кибрита и ги запаля. В този случай минавам за благороден човек. Такива работи на един ученик не се позволяват. Отношенията на ученика трябва да бъдат отношения към Бога. Когато говорим за „ученици“, подразбираме отношенията ви към Божествения Дух, който носи всички блага и дарби. Трябва да знаете, че този Божествен Дух никога няма да ви даде едно благо, докато не сте готови. Тъй че, да ви говори Господ или да не ви говори, зависи от вашата подготовка. Дарби – Той ги носи, и вие не можете да Го заставите да ви даде нито една, ако не сте готови. Ще Го заставите

само тогава, когато изпълните волята Божия. Той е много внимателен. Когато бъдете готови, ще ви даде нужното точно навреме. Следователно ученикът има отношение към Духа. Някои от вас казват: „Аз трябва да бъда ръководен от Духа.“ Не смесвайте едно ваше лично отношение с Духа. После, не смесвайте онзи временен импулс с това, че Духът ви говори. Духът е най-разумното същество. Онзи ученик, който търси виден професор, намира го. Той е учителят му. Учителят говори, той слуша. Това е най-важният момент за него. Много учители може да му говорят, но този, който може да внесе в ума му светлина, необходима за неговия живот, това е Духът. Така трябва да разбирате. Щом дойде Духът, не може да има спор. Когато двама души говорят, щом дойде този Дух, когото ние познаваме, то като заговори единият, другият ще седне да слуша. Спорят ли двама души, те говорят, а не духът. Духът когато говори, има взаимна отстъпка. Не е в бързането. Когато дойде до Божията работа, дали ще си в началото или в края, все едно е. *Там, дето е Бог, е все начало. Дето не е Бог, е все край.* Ние може да обърнем и опашката да стане глава. Искам, забележете това нещо в себе си, да бъдете ученици. Колкото се отнася до другите неща, те ще се изправят. Няма да остане нито една грапавина в света, която да не се изглади. Тъй казва Писанието. Всичките грапавини, които съществуват в този свят, ще се изгладят. То е въпрос само на време. Нещата се проявяват във време. В света ще дойдат нежелателни работи. Спорове са се явявали и ще се явяват. Не мислете, че само вие сте в света ученици. В света има много школи. Сега бих ви запитал: От где са се явили тези противоречия в живота? Коя е съ-

щинската причина, че хората не могат да се спогаждат. Някой пише теза, оспорват му я, има опоненти. Той трябва да я докаже, да обоснове своите твърдения.

За в бъдеще ние ще поставим нашите теми малко на по-друга почва. На няколко души от вас ще дадем да разработят няколко теми. После ще ги извикаме тук да докажат своите твърдения, а другите ученици ще оспорват. И едните, и другите ще оспорват чисто научно. Да видим как ще изнесете истината. За пример как ще докажем на съвременния свят научно, че Любовта е необходима, че кръвта на ония хора, у които Любовта се проявява, се различава по състав от кръвта на ония хора, у които Любовта не се проявява? После, мускулите на хората, които любят, се различават по качество и по количество от мускулите на ония хора, които не любят. Не мислете, че Любовта може сега да се прояви. Любовта се явява като вътрешен процес във всичките съществувания на хората от милиони години. Вие сте засегнати от нея. Тази Любов ще ви засегне дотолкова, доколкото може да внесе ония елементи, които са необходими за вашето повдигане. Следователно един ден ще дойдем до положение по състава на кръвта да определяме до каква степен е достигнала любовта във всеки човек. Ще вземете една капка кръв, ще я разгледате под микроскоп и ще знаете, дали даден човек има морални устои или не. По кръвта ще се познаете сами. Под „морален устой“ разбирам основа, върху която, каквато буря и да дойде в света, да издържите. Любов, която не може да издържи бурите на живота, е преходно състояние, което у всички хора съществува. У вас може да се зароди страх: „Ами ако аз не мога да издържа?“ – Любовта изключва всяка-

къв страх. Страхът придружава само ония хора, които не се учат, които не изпълняват волята Божия. Когато дойде заемодавецът и поиска парите, като нямаш, страх те е. Когато дойде учителят, а ти не си учил урока си, страх те е, но щом си готов и знаеш урока си, ти си смел и решителен. Учителят познава, че си учил, в неговата душа има любов към тебе. Щом не се учиш, ти се страхуваш. Действително ние сме възприели страха от животните. То е животинско състояние, от което не само трябва да се освободим, но трябва да превърнем неговите енергии, да ги внесем в човешкия живот, за да ги облагородим. Страхът трябва да превърнем в благоразумие!

Сега, като ви говорих това, какво научихте? Пак толкова знаете, колкото и по-рано, т. е. любовта у вас не е станала повече, отколкото преди. Тъй че и вие не сте се изменили. Аз наричам силни думи тия, които, като говорим, да стане у нас трансформиране, да кажем: „Аз се измених, не съм онзи, който бях по-рано.“ За пример двама души са се скарали от 10 години и не искат да се видят. Силна дума за тях ще бъде тази, която, като изговорят и двамата, да се помирят и да кажат: „Ние забравихме всичко.“ И двамата братя се прегръщат. В тях вече наистина има промяна. Но ако само ме слушате тука, като ви говоря и одобрявате всичко, но при все това всеки си седи на своята позиция, вие нищо не сте придобили. Аз искам да стане във вас известна промяна, да кажете: „В мен е станала известна промяна.“ Постоянно трябва да става тази промяна. Човек, който се усъвършенствува, той расте, той е като зората. Нали най-първо се смята, че се появява на хоризонта малко светлина, после тази светлина се увеличава, увеличава, докато най-

после по обяд дойде най-ярката светлина. Вие ще кажете: „Не е време сега за усъвършенствуване.“ То е друг въпрос, това са ваши разсъждения. Ако искате да следвате Божествения път, знайте, че той е само един, няма друг път. Ако вие не се измените, може да слушате да ви се говори с хиляди години, но най-после ще кажете: „Нищо не научих!“ Аз ви казвам: Ако не работите съзнателно, за да се измените, дето и да идете, вие ще си останете все същите. Европейските народи промениха ли се от 2000 години насам? Иди кажи на някой евреин нещо за Христа! Все си е същият той. Евреите и сега не обичат Христа. И днес, след 2000 години, нямат любов. Те са крайни материалисти, казват: „Ако приемем учението на Христа, ще спънем своята еволюция. Нека чака Христос да изучим работите, та един ден ще приемем Неговото учение.“ Практичен народ са те! Може да кажем, че евреите са най-материалистическия народ. Синовете на Якова продадоха брата си Йосифа. Юда, един от учениците на Христа, продаде Учителя си за 30 сребърника. Какво може да се очаква от хора, които постъпват по този начин? Не са само евреите такива. Евреите са разпръснати днес из целия християнски свят. Колко народи днес дори биха продали Христа за 30 сребърника!

За вас е важен въпросът за отношенията ви като ученици. Той е сериозен въпрос. Знанието ви на земята няма значение за небето. Туй да го знаете! Знанието, което ви е потребно за другия живот, и това, което ви е потребно за земята, трябва да вървят паралелно. То е разумно. Това трябва да знае ученикът, туй трябва да учи сега. Има някои проповедници, които казват: „Трябва да си продадете къщите, имотите, да живеете само по

Бога.“ Много пъти християните са се опитвали да служат на Бога, но все са срещали някаква спънка. Казват най-после: „Светът още не е готов.“ Знание трябва на хората, промяна на сърцата им – то е важното. Съвършена промяна трябва да стане в човешкото съзнание. Ако двама души могат да се обичат тъй, че всеки в себе си да счита интересите на другия като свои, въпросът е разрешен. Това е съзнание! Ако във всеки едного има толкова съзнание, че винаги да урежда въпросите на ближните си преди своите, светът щеше да бъде друг. Щом уреждаме своите интереси преди тези на ближния, светът ще бъде както е сега. Ако слугите уреждат най-напред работите на господаря си, а после своите, и ако господарите уреждат работите на слугите си пред своите, не щеше ли да бъде по-добре?

Когато ви се правят тия бележки, имайте предвид, че вие, като ученици на земята, сте отлични. Ако ви заведе горе, на небето, и ви сравнявам с другите ученици там, казвам: Далече сте от тях. Ако отидете като ученици горе – там ще ви пишат единица. Говоря ви истината, тук и седем можем да ви пишем, но горе – единица. Ще кажете: „Единица плюс седем, прави осем; осем делено на две дава четири.“ Но единицата горе и седемте тук не се събират. Затова ви казвам: Трябва да се стремите. То е един вътрешен процес, не е нещо, което може да ви се даде готово, но трябва да го придобиете. Това е великото в Божествената школа, че съвършенството може да го придобиете.

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост!

19 школна лекция от Учителя,
държана на 27 февруари 1924 г., София.

ДВЕТЕ ГРАНИЦИ

Тайна молитва.

В характера на ученика се забелязват два психологически дефекта: единият произлиза от преувеличаване или надценяване на нещата, а другият – от намаляване или подценяване на нещата. В първия случай ученикът мяза на онзи учен естественик, който наблюдава под микроскоп известни микроби или клетки от някое растение и ги вижда силно увеличени. Във втория случай ученикът мяза на астроном наблюдател, който със своя телескоп проучва грамадните звезди и планети, но ги вижда в намален вид от естествената им големина. Обаче както естественикът, така и астрономът, за да разполагат с верни научни данни, трябва да знаят колко пъти микроскопът увеличава и колко пъти известна звезда, гледана през телескопа, е по-малка от нормалната си величина. По същия начин ученикът трябва да има точна, правилна преценка за нещата. Когато той се произнася върху известно свое качество или действие, както и за известни качества или действия у другите, трябва да има правилен поглед – нито да преувеличава нито да намалява, защото колкото в единия случай ще изпадне в грешка, толкова и в другия случай. Той трябва да преценява нещата тъй, както са. Трябва да бъде тъй точен, както е точен математикът при решаване на задачите. Всяка прибавена или отнета единица или най-малка част от

единицата не дава правилни изводи и задачата на този математик не може да се счита за вярно решена.

За да дойде ученикът до едно правилно разглеждане на нещата и да преценява всичко точно, той трябва да се вглежда в отношенията на хората около себе си, да наблюдава, да проучва и най-малките прояви в живота и по такъв начин постепенно да се приближава към разрешението на малките и големите задачи, които ежеминутно изникват в живота.

Може да ми възразите: Какво ще ни ползуват тия неща. – Те ще ви дадат истински знания. Аз наричам истински знания тия, които почиват на едно вътрешно разбиране и които имат приложение в живота. Това са знания, които почиват на една дълбока опитност. Животът е училище, в което придобиваш знания, прилагаш тия знания и жънеш техните плодове. Той е опитното училище на живата разумна природа. Някои ще кажат: „Еди-кой си човек знае много неща, той е много образован, свършил е няколко факултета.“ Какво от това? Аз не говоря за онова книжовно знание, което може да се изтрие от паметта на учения, както морските вълни изтриват написаното на пясъка. Аз говоря за онова вътрешно знание, което може да доведе ученика до самопознание. Познай себе си, познай възможностите, които живата природа е вложила в тебе – това е една от важните задачи в развитието на ученика.

Да изучаваш живота в неговия вътрешен смисъл, да придобиваш знания и да дойдеш до самопознанието, това трябва да бъде стремежът на ученика. Ученикът ще намери всичко това, скрито в живата природа. Природата постоянно ни говори. Всеки момент, всеки час,

всеки ден тя сменя своите картини, променя гамите в своите песни и в туй велико разнообразие тя открива тайните на Битието за оня, който знае да чете от нейната книга. Вие трябва да изучавате езика на природата, защото в този език ще намерите скрити онези велики закони, които трябва да прилагате и в своя живот.

Мнозина запитват: „Какво представляват страданията? Защо съвременното човечество страда тъй много?“ Казвам: Страданията не са нищо друго освен ретортите на живата природа, в които се поставят хората, за да се очистят от известни свои грешки, заблуждения и нечистотии в миналото. Човек трябва да се освободи от всички утайки, от всички излишъци в своя организъм. Когато едно дете излезе на улицата да играе и падне в някоя локва и се окаля, какво прави майка му, след като се върне детето в дома си? Нали взема едно корито с вода, сапун и започва да къпе това дете. То плаче, недоволно е, сърди се, но майка му не обръща внимание на неговите сълзи. Тя го измива добре, преоблича и оставя в стаята на топло, не го пуца въвн, на улицата, да играе — лишава го временно от предишната му свобода. Не прави ли същото нещо и природата с нас? Същото прави. Тя е нашата обща майка, която, като види някое от своите деца изцапано, окаляно, нечисто, туря го в една от своите реторти, подлага го на огън и следи кога ще трябва да прекрати този процес. Ти плачеш вътре, викаш, но тя си знае работата. Като те извади от ретортата и намери, че си чист, остава те на спокойствие, но ако нямаш необходимата чистота, ще те тури въвн втора, трета и ред още реторти, докато придобиеш необходимата чистота, чрез която ще разбереш правилно Божиите закони и повеле-

ния. След като човек премине през всички реторти, нужни за неговото очистване, той ще се освободи от онзи тежък камък, който натиска душата му, ще се подмлади и ще дойде до онова състояние, което Писанието нарича „новораждане или възкресение на човешката душа“.

Изобщо природата със своите месности – планини и долини – оказва известно влияние върху характера на хората. И наистина забелязано е, че хора, които живеят на по-високи места, имат по-благородни и възвишени стремежи. У тях се забелязва един по-висок полет на духа, по-голям стремеж към търсене на Истината, те са хора повече идеалисти. Тия пък, които живеят по долините, са хора повече материалисти, хора на живота, на удоволствията. Те са по-здравосъвързани с материята. Освен това дали някои хора живеят по южните, а други по северните склонове на някоя планина, това също оказва влияние върху характера на хората. Всичко това какво показва? – Че природата е жива, разумна. Затова проучвайте нейния език, проучвайте въздействието, което оказва тя върху характера на хората, използвайте нейните методи за вашето самовъзпитание, за вашето развитие като ученици. Вижте как учените хора изучават природата и ползвайте се от техните методи, от техните придобивки. Природата в своята необятност, в своето голямо разнообразие и голямо множество на явления е неподатлива на едно щателно и дълбоко проучване само отвън, затова учените хора я вмъкват постепенно и бавно, явление след явление в техните малки и скромни научни кабинети. Някъде някой химик в своята малка лаборатория изучава известно химическо явление – такова, каквото става в природата. Нагажда условия, обстанов-

ка за това явление, каквито съществуват в природата и го проучва. Другаде някой физик в своя малък физически кабинет прави някакви опити, изследва някое физическо явление, проучва го, мъчи се да подражава на природата. На трето място някой техник механик се мъчи да съчетае от множество отделни частици някаква голяма машина – иска да използва познатите нему закони в природата, да види тяхното действие. И успяват тия учени хора, постоянствуват в своите изследвания. Така работете и вие, ще видите добрите резултати.

В стремежа си към търсене на Истината никога не мислете, че сами можете да си помогнете в пътя на възлизането нагоре. Не си ти сам, който се повдигаш. Преди тебе е имало много работници, които са прокопали, изчистили и подготвили пътя за твоето развитие, както и за развитието на твоите братя. Вие пък ще работите за бъдещето поколение след вас. Осеяна е стълбата на възлизането с усилията, труда и работата на нашите предшественици. Затова помнете, че множеството е една необходимост за развитието на човешката душа.

Съвременната наука в своите изследвания ни дава известна светлина върху силата на слънчевите лъчи, която те упражняват върху растежа на растенията. Правени са опити например какво влияние има червеният лъч, портокаленият, зеленият, жълтият, синият, белият и другите цветове върху растенията. Същото нещо е и с човешките желания. И те са от разни категории: всичките желания на човека нямат един и същи цвят. За пример, когато човек се възбужда, явява се червеният цвят. Когато хората искат да отворят война, вдигат червеното знаме. Когато някоя мома иска да се жени, все червени

рокли носи. Черният цвят например, черната пръст означава проявяване на най-малката степен на живота. Когато действува портокаленият цвят, хората обичат да изпъкват, индивидуализират се. И у животните е същото. Щом дойде портокаленият цвят, кучето си вдигне опашката и те отминава. Плашиш ли го, то си свива опашката. Щом дойде зеленият цвят, хората стават материалисти. И у животните е същото. Птичката например си прави леговище, полочка, гнездо. Хората пък мислят за къщи, за ниви, за пари, като че светът се състои само от тези неща. Злото не е в това, че се пораждат такива желаня, но щом материалният живот вземе надмощие над духовния, явява се злото в света. Изобщо всички цветове трябва да се хармонизират помежду си. Всеки цвят си има определено място и определено въздействие върху природата и човека. Например кога може да се даде предимство на зеления цвят? Дотогава, докато той подкрепя своите корени, докато дава стабилност на твоя живот, докато те успокоява, той е на мястото си. Но щом се натрупа повече, отколкото трябва, заражда се злото. Щом дойде жълтият цвят, той оказва влияние върху развитието на човешкият ум и човек започва да разсъждава повече, да търси причините на явленията. Дотогава този цвят е на мястото си. Но ако този цвят изпъди другите цветове съвсем и вземе надмощие над тях, той влияе зле. Щом дойдем до синия цвят, той събужда у човека по-благородни чувства, стремеж към истината. Но ако този цвят се набере повече и изключи другите цветове, такъв човек става фанатик и умът му се спъва. Най-после всички цветове трябва да се съединят в едно, за да образуват светлината. Всички цве-

тове трябва да се слоят в светлината. Така и човек трябва да стане светъл. Човек става светъл само тогава, когато се хармонизират в него всички цветове. Светлината е израз на всички стремежи на човешката душа, понеже в светлината ние виждаме степените на живота, който се проявява, или интелигентността на всички светове. Всеки човек според своето естество възприема и изпраща по един лъч на живота. Например всички повисши същества знаят какво изпращат чрез червения, чрез белия цвят и т. н. Белият цвят е повече пасивен, отколкото активен. Той действа омиротворяващо. Ти може да гледаш светлината, колкото искаш, но ако не можеш да я възприемеш отвътре, а само отвън, ти ставаш само буен и нищо повече. Но ако възприемеш светлината отвътре, ти можеш да станеш интелигентен, да живееш разумно. Когато светлината действа отвън, събужда само временни, обикновени прояви, а когато действа отвътре, човек става активен.

Та казвам: Вие сте влезли в тази школа и трябва да разбирате истинския живот, трябва да разбирате доброто и злото. Злото и доброто, това са двете важни граници на живота. Като дойдеш до скръбта, ти си до границата на живота. Ти дойдеш до скръбта и казваш: „В моя живот има само скърби.“ Не, ти си дошъл само до единия бряг на живота. Като дойдеш до другия бряг, ще намериш скръбта. Но ти ще живееш между радостта и скръбта. Трябва да прекопаваш бреговете на радостта, за да разбереш какво нещо е скръбта. Ако прекопаваш бреговете на скръбта, ще разбереш какво нещо е радостта. Ще живеете между единия и другия бряг. Ако живеете между двата бряга, все ще изкъртите по малко

от тях. Тъй щото, ако искате да живеете в живота, трябва да бъдете между бреговете му. Щом искате да знаете какво нещо е скръбта, ще знаете, че сте до единия бряг на живота и трябва да се върнете назад. Дойдете ли до радостта, и там ще изгубите живота си. Еднакво е положението. За разяснение на мисълта си ще ви дам един пример: Ако аз ям и пия в кръчмата и се радвам за това, не изгубвам ли живота си? Днес повечето хора умират от преяждане и пиене, отколкото от глад.

Ще знаете, че радостите и скърбите са двете граници на живота. Значи ние вървим между радостта и скръбта. Те ни показват пътя към Бога. Те са успоредни линии, от които едната се движи отляво надясно, а другата отдесно наляво. В този живот вие трябва да контролирате вашите желания. Щом станеш по-материалист, искаш да трупаш повече, отколкото ти трябва, ще се спреш, ще помислиш, че Божият закон е крайно възискателен. В живота си всеки трябва да носи толкова, колкото е необходимо. Тури ли повече, скъпо ще плати. Не че съзнателно ще го накажат, но понеже пътят му е дълъг, затова ще плати скъпо. Не е в многото работене на земята – това трябва да знаете! Не е и в многото тичане, не е и в многото мислене. Защото не сме само ние, които мислим. Някой казва: „Да си уредя живота.“ Не си ти, който го уреждаш. Ти ще мислиш толкова, колкото ти е дадено. Ти ще уреждаш живота си толкова, колкото трябва. Нима като влезете в един университет, ще мислите да уреждате програмата на този университет? Не, ни най-малко. Нима като влезете в една школа, вие ще уреждате програмата ѝ? Не, вие ще мислите за времето, кога ще посещавате, как ще учите и т. н. Туй, което ви е

дадено на земята, него ще изпълните, както трябва. На всички ви е дадена по една програма. По някой път вие седнете и започвате да коригирате тази програма. Какво става обаче? Аз казвам: Всички тия, които коригират тази програма, които искат нова програма, са отишли в гробищата. На тия хора Господ казва: „Ти ще слезеш на земята, аз ще ти дам ново тяло да работиш, но като се върнеш, ще дадеш отчет за всичко.“ Ти като слезеш долу, започваш да ядеш, да пиеш и казваш: Тъй ще направя, иначе ще направя, но нищо не направяш и осиромашаваш напълно. Тогава Господ казва: „Я повикайте този!“ Като се разправят тези работи, някой българин казва: „То не е баш така; нека аз да се наям и напия на този свят, пък какво от това, че като отида на онзи свят, щяло да има огън? Нека има, мен не ме е страх от огън, поне топличко ще ми бъде!“ Когато съм чувал да казва така, аз съм му казвал: Слушай, на онзи свят няма да те горят. „Ами какво?“ – Ти като умреш, душата ти ще бъде свързана за тялото дотогава, докато научиш урока си. Ти ще чуваш всичко, ще виждаш как месото ти се разкапва парче по парче, как го чоплят червеите. Казва той: „Бе, не казвай такова нещо!“ Значи българинът не се бои от огън, а се бои за месцето си. Наистина тялото ни е едно богатство. Бог ни го е дал, за да живеем разумно. И ако живеем по Бога, това тяло ще се преобрази и ще стане духовно. Тогава силите в него естествено ще се развиват.

Смисълът на тази школа е всички да разберат вътрешния смисъл на живота; да разберат, че всички хора на земята трябва да живеят съгласно Божия закон. Всеки трябва да прилага живота си разумно, според както е

определено в неговата програма. Някой от вас може да каже: „Ама аз не зная каква е моята програма, не зная какво да правя.“ Чудни сте вие! Я питайте един ученик от първо отделение каква програма има, той знае. Попитайте един ученик от първи клас какви предмети изучава, кои учители му преподават, знае. Ако вас запитат в кое училище сте, ще кажете: „Не знаем.“ Какви предмети ви преподават, ще кажете: „Не знаем.“ Ще кажете: „Ние учим Божествени работи.“ Какви са тия Божествени работи? Децата, като влязат в първо отделение, нали първо се учат да събират, а после да изваждат? Вие по стария начин знаете да събирате и да изваждате, но я ми кажете, знаете ли по новия начин да събирате и да изваждате? По Божествения начин знаете ли да събирате и да изваждате? Сега Господ ви дава следната задача: двама братя се скарали и се разделили. Как ще постъпите по новия начин, за да ги съберете? Нали при събирането всякога туряте знака плюс, т. е. една хоризонтална и една перпендикулярна черта? Какво показва хоризонталната линия? – Тя показва почвата, върху която трябва да се сеят нещата. Перпендикулярната линия показва това, което е израсло отгоре над почвата. Тези двама братя не се разбират, цяла река ги дели. Сега ти трябва да направиш един мост, по който те трябва да минат, защото единият е на брега на скръбта, а другият е на брега на радостта. Тези двама братя са двете успоредни линии и ти, за да ги събереш, трябва да прекараш един перпендикуляр между тях, т. е. да дадеш нещо от себе си. Ученикът взема тебешира и написва нещо на черната дъска? Ами ти какво ще напишеш на дъската? Как ще събереш тези двама братя, които се скарали за имането на

баща си? Единият взел 20 000 лева, а другият 50 000 лева, затова единият е на брега на скръбта, а другият – на брега на радостта. Какво ще направиш? Ще отидеш да убедиш братя, който е взел повече, да върне 30 000 лева на място. Значи, за да се съберат хората на едно място, всяка неправда между тях трябва да се махне. Неправдата е едно прелятствие, което спъва хората да се споразумеят. Вземам неправдата във всякакво отношение: всяка лоша мисъл или всяко лошо желание, които са се загнездили в ума или сърцето, трябва да се премахнат. Само така ще дойде събирането. Дойде ли събирането, ще дойде и изваждането. По друг начин как ще можете да събирате или да вадите човека?

Та сега на своите ученици давам действието събиране, първото действие на аритметиката – събиране по новия начин. Ще кажете: „Ние сме възрастни.“ А, възрастни сте! Вие сте още деца. Когато от вас и да извадя на черната дъска, все ще се намери в затруднение. От небето изпращат разумни ученици, да ви учат да събирате. Те ви учат, казват ви: „Турете знака, турете черта отдолу и започвайте!“ Като ви учат дълго време, едва започвате да проумявате какво нещо е събирането, вие казвате: „А, лесно е да се събира.“ Да, като се научиш, лесно е. Положителни знания трябва за учениците на новото учение. Щом се приложи тази нова Божествена наука, и резултатите ще дойдат. Ние трябва да боравим с нови съединения, защото градим нов живот. Ако продължавате да живеете по стария начин, ще имате такива последствия, каквито и досега. Всеки от вас ще гради, ще гради и всичко най-после ще рухне, ще си замине. По нов начин ще гради духовният човек и само това бо-

гатство ще му остане. Казва се в Писанието: „Събирайте съкровища!“ Къде? „Там, дето нито молец, нито крадец влиза“. Не е въпросът да бъдем сиромаси, но да бъдем богати по новия начин. И всичкото това богатство от земята ще се пренесе горе, ще бъде заедно с вас. Вие трябва да бъдете като онзи американец, който фалирал седем пъти и, като изгубил всичкото си богатство, казал: „Слава Богу и за мен остана нещо.“ Какво? – „Само онова, което дадох на бедните.“ Той имал една Библия за 10 000 долара и нея му продали, но той си казал: „Остана ми само това, което дадох на сиромасите.“ Туй, което направим за Бога, само то ще ни следва. Това трябва да бъде идеал за нас. Ще кажете: „Е, то е лесна работа!“ Всеки ден като станем и направим едно добро дело за Бога, то е оправдано. Не направим ли едно добро дело, този ден е изгубен за нас. Та като ученици, всеки трябва да направи през деня по едно добро дело за Бога, макар и микроскопическо. Като направиш едно малко добро, да усещаш, че си извършил волята Божия, макар и в най-малка степен.

Тази е новата насока, в която трябва да турите ума си. Тогава и Духът ще действа усилено върху вас. У вас трябва да стане едно преобразование! Като гледам лицата ви, виждам, че трябва да работите още много. Не че лицата ви са лоши, но когато един скулптор извади един камък и започне да го дяла, той трябва много време да го дяла, докато изкара една хубава статуя. Той ще вземе Божествения чук и ще удря. Няма да ви изпотроши, но ще работи, докато изкара една хубава статуя. Той трябва да изхвърли всички непотребни вещества. Духовният човек трябва да извая своята духовна красота, да остави

само онова истинско тяло, с което може да живее, без да го засяга смъртта. Това е една от великите задачи, която решават както учениците на света, така и тия, които следват Божествената школа.

Тема за следния път: „Най-късият път между скръбта и радостта“. Вие трябва да знаете тия къси пътища, та кой как дойде, да им кажете: Този е най-късият път. Да не считааш, че като скърбиш или като се радваш, това е привилегия. Еднаква привилегия е, и когато скърбиш, и когато се радваш.

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост.

20 школна лекция от Учителя,
държана на 5 март 1924 г., София.

БЕЗ СЪМНЕНИЕ, ПОДОЗРЕНИЕ И ДОКАЧЕНИЕ

Тайна молитва.

Мълчание и размишление 1/2 час.

Съмнение, подозрение и докачение – това са три важни положения, които спъват ученика. Затова първият закон е: *Никакво съмнение, никакво подозрение и никакво докачение към вътрешното начало, което те ръководи.* И каквито и да бъдат външните условия в живота ти, знай, че Бог нито се изменя, нито се променя. Да предпочетеш всичко: да те бият, да бъдеш гонен, но да останеш верен на Бога – това е величието на човека! Човек, който не може да умре за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина, не е характерен човек. Аз едно зная: не само вие, но и целият свят да дойде, не може да ме накара да се съмнявам в себе си. Всички хора да дойдат, не могат да ме накарат да подозрам себе си. Никой не е в състояние да ме застави да се докача. В мене докачение няма, защото аз зная, че Бог нито се променя, нито се изменя, Той е вечен. Защо ще се съмняваш в Бога? Ако не можеш да глътнеш един горчив хап в живота, ти не си ученик. Вие имате невидими неприятели. Ако не внимавате, те могат да изсмучат всички сокове на живота ви и да останете мъртви кости. Ако внимавате, ще бъдете насадени на лозата. Вечното начало е невидимо, безгранично, не може да му турите

никакъв образ. От Бога няма да се докачите. От вас се изисква една вътрешна просвета, която да ви служи като основа в живота. За да може Божественият Дух да работи във вас, не трябва да се съмнявате, нито да се подозирате, нито да се докачате. При това положение духовният свят ще ви говори на един разбран език.

Сега, като мълчахте, някои се питаха: „Какво да мислим?“ – Ще прекарате в ума си доброто и лошото във вас. Ще разгледате как сте приложили търпението, милосърдието, смирението, кротостта, въздържанието, Любавта и Истината. Ще се помолите на Бога да дойде Божественият Дух във вас като светлина, да ви помогне да приложите всичко това постепенно. Без тази Божествена благодат много трудно ще се борите в света. Вие мислите, че Истината може да я намерите на земята. Не, Истината е жителка на небето. Единственото Нещо, което Бог обича в нас, е Истината. Господ ще постъпи с вас тъй, както е постъпил едно време спрямо пророците – същата опитност ще имате и вие, същото благословение ще имате и вие. Духът, който работи, е същият и преди Христа, и след Христа. За Божественото в душата си трябва да имате един свещен трепет. Всяка дума, излязла от Божествената уста, който и да ни я донесе, е ценна за нас. Скъпоценният камък, който и да го донесе, има своята ценност. Също и по отношение на Божествените думи. Само по този начин може да се установи хармония между нас. Ние имаме да се борим още с доста сериозни мъчности, с голямо неразбирателство. В даден момент се иска голяма мъдрост, за да знаем как да постъпваме. За в бъдеще всички трябва да постъпваме по Бога и ще бъдем силни. Ако Бог е с нас, ще бъдем силни.

Втория път ще гледаме да направим мълчанието попълно. Ще се молите да се изцерите от физическите си недъзи. Би трябвало всички ние да бъдем здрави. Тези болести не ни препоръчват много. Пред Бога скрито-покрито няма, лицепрятие няма. И тъй, никакво съмнение, никакво подозрение и никакво докачение! Сполучите ли в това, ще дойде онази светлина, която очаквате. Човек, който не е спокоен, който се дразни и е недоволен от себе си, не е силен. Силният човек не се дразни, слабият се дразни. Опитът показва дали трябва да се съмнявам или не. Докачението е един опасен недъг. Дълго време ще трябва да се борите с него. Стременията на човека са безконечни; човешкият дух може да го задоволи само вечността. Тук, на земята човек не може да се задоволи. Щом кажеш да направиш нещо, не подозирай себе си дали може да го направиш или не. Кажи и го направи! После не се съмнявай, че нямаш толкова сили. Без подозрение, без съмнение, без докачение! Работите ли така, Божието благословение ще дойде. В този закон няма изключение. Всички велики хора в света са се отличавали с това.

В характера на Христа имаше самообладание. Той имаше власт, но когато го биха, не се защитаваше. Той знаеше, че е от високо произхождение, но при все това не се защити. Христос не се съмняваше в работата, която имаше да върши. Той пренесе всичко с търпение. Вие не може да бъдете по-търпеливи от Христа. Когато дойде плесницата на вашата карма, на съдбата ви, ще трябва да издържите без колебание, без страх. Ще застанете срещу нея без страх, без съмнение и без отчаяние. Само хората без честолюбие, без гордост се отчайват. Когато

човек изгуби своята гордост, се отчайва. Вие ще спазите вашата гордост. И като ви бият, пак ще стоите горди. Човек трябва да бъде спокоен като вечната скала, в която морските вълни се разбиват. Горд – това значи да не се поколебаеш, да не се подкупваш от никаква съблазън; да останеш верен на Бога в любовта си, верен към Истината. Човек, който не може да умре за Божията Любов, за Божията Мъдрост и за Божията Истина, не знам къде седи неговото величие. Който издържи смело всички изпитания, неговите по-големи братя го поздравяват и му казват: „Не бой се, ние ще превърнем тия плесници на благословения. Те са само по лицето ти, твоята душа не е засегната.“ Божествените плесници са хубави! Ако Господ някога ни прати Своето благословение, да не Го подозираме. Най-мъчното нещо в света е да изтърпим всички изпитания без докачение. Тези неща не са за деца, а са за възрастни хора, за хора, които разсъждават. Аз говоря лично за всеки един от вас. Аз ви виждам като горящи свещи. Виждам кой колко свети. Животът не е играчка, не трябва да се самозаблуждаваме. Ние сме пред лицето на Бога, Който е съвършен и желае и нашето усъвършенствуване, желае да разбираме Неговите закони. Когато аз говоря, имам предвид всички ви. Всяка истина може да я проверите, аз не я измислям от себе си. Приложете я, вие ще се ползвате от нея. И който да ви донесе Истината – вие трябва да използвате. Истината като факт, от когото и да е дошла, винаги има една и съща стойност. Когато дойдете в съприкосновение със самия източник на нещата, то е друг въпрос. Знайте, че изворът сам няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него. Господ няма да дойде при вас. Във вас

трябва да има разположение вие да отидете при Него. Щом решите вие да отидете при Бога, това показва, че Божественото изтича от вас. Тогава и в Бог ще се породи желание да дойде при вас – ще изпрати Духа Си.

Като ученици във всички ви трябва да има морална стабилност, устойчивост. Без тази морална стабилност, колкото и познания да имате, ще ги изгубите. Разбойникът в света, който иска да обира хората, е дяволът. Ако си силен, ще го разтърсиш; ти ще имаш сила само ако имаш морална стабилност. Ще хванеш дявола, ще го раздрусаш хубаво и ще кажеш: „Аз съм, който побеждавам.“ Това в окултната, в Божествената наука наричат самообладание, благородство на духа. Аз ви зная слабостите и ако исках да ви привлека за себе си, щях да ви угаждам. Аз обаче ви казвам недъзите, за да ги изправите. Ако учителят не покаже грешките, недъзите на ученика си, защо е учител? Да се изправят погрешките, това е една задача на живота. Ще преминете през ред изпитания, ще дойдете най-после до Божественото око, ще ви се даде една задача и ако я разрешите, ще влезете в Царството Божие. Кога? – За ученика остаряване няма. *Във вечния живот има вечно подмладяване.* На земята може да работите, каквото ви се даде. От никаква работа човек не трябва да се срамува. Всеки ден, каквото и да намерите, някоя малка работа, направете я. Някой търси специална работа, за светии само. Не, каквато работа и да ти се даде, свърши я, не избирай работата. Каквато и работа да е, тя ще се облагороди от тебе. Не трябва да се срамуваме от работата, която Бог ни е дал. Щом една работа ти е определена от невидимия свят, бъди благодарен от нея. Започни и ще я свършиш. Кой

каквата работа върши – да се радва. То е важно. Бог има за вас разни длъжности. Каквото ви попадне на ръцете, извършете го без роптание, без съмнение, без подозрение, без докачание. На мястото на съмнението турете надеждата; на мястото на подозрението турете вярата; на мястото на докачението турете любовта. И кажете тогава на първите трима приятели: По бюджетни съображения ние вече затваряме тия три служби, нямаме място за вас, намерете си другаде място. Ще уволните подозрението, докачението, съмнението, но приятелски, и ще насадите вместо тях вярата, надеждата и любовта, които служат без пари. Първите искат много пари. Съмнението – 10 000 лева, подозрението – 20 000 лева, докачението иска 1 милион годишно. Надеждата, вярата и любовта работят без пари. Те са три закона, които трябва да работят във вас.

Мълчанието, което ви давам, е само една промяна, една малка почивка. Друг път ще искам от вас едно събрание тихо, без никаква кашлица. Искам да се дисциплинирате. Да седиш 1/2 или 1 час в мълчание – благодатно средство. Всички да забравят мъчнотиите си поне за 1/2 час – това е едно Божие благословение.

Тайна молитва.

21 школна лекция от Учителя,
държана на 12 март 1924 г., София.

ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ

(Мълчание 20 минути)

В тия събрания на мълчание вие ще изучавате каква сила има човешката воля. Да имаш воля, значи човек да може да извърши нещо. Мълчалив човек е само онзи, който е докарал в себе си всички мисли, желания и действия в съгласие. Мълчалив човек, значи човек, който вдига малко шум. Онези неща, които са хармонични, са проявление на мълчанието. Светлината е мълчалива.

Всички трябва да отвикнете от един стар навик, който е навикът на дявола. Вие му слугувате от 8000 години насам. Тогава питам: Кой слуга, след като е живял 8000 години при своя господар, не е взел от неговите навици? Това е една служба от цели 8000 години при един и същ господар. Въпреки всички усилия, които правите в себе си да се повдигнете, вие все таки носите някои от неговите навици. Всички контрасти, които произтичат от живота ви, се дължат на него. Сега, разбира се, школите по въпроса за съществуването на дявола се разделят в мненията си. Някои не вярват, че има дявол, понеже мислят, че дяволът не е всемоушен, а някои мислят, че дяволът е господар на света. Христос казва: „Иде князът на този свят! Ще знаете, че аз нямам нищо общо с господаря на вашия свят“. Значи от 2000 години насам Христос управлява света. Мнозина се учудват на следния факт, казват: „Чудно нещо, откакто съм тръгнал в този

път да служи на Бога, изживях толкова нещастия, толкова неприятности и злини. Трябва да се върна към стария живот. Тук не върви. Пари имах, изгубих ги; къща имах, продадох я; деца здрави имах, а сега са болни; жена ми по-напред ме почиташе, сега пет пари не дава за мене! Защо стана така?“ Това са навиците на стария господар. Че много естествено е това! Ако вашата дъщеря излезе от дома ви без ваше съгласие, ще дадете ли прикята, която сте приготвили? Обущата, роклята, шапката, които сте ѝ приготвили, ще ги дадете ли? Аз говоря принципно. Някой път ние казваме: „Майката е длъжна да дава, това е Христовият закон.“ Да, според Христовия закон е така; но според човешкия закон майката ще вземе обущата и ще изпъди дъщерята навън боса. Така и дяволът: като речеш да служиш на Бога, той си иска парите, които му дължиш. Той казва: „Те са мои, дай ги тук, в моята каса. Тия дрешки, обуща, дай ги на мен, а ти излез навън гол, тъй както си.“ Не е ли това естествено? Вие се чудите, но дяволът право казва: „Тия неща са мои.“ Някои искат да отидат при Бога с парите на дявола, с дрехите на дявола, с обущата на дявола. Аз ви казвам: Господ не иска такива разбойници. Туй е факт! Сега вече за новия живот трябва да има други методи и затуй е внесена смъртта. Смъртта седи между дявола и Господа. Тя примирява нещата. Дяволът отива при смъртта и ѝ казва: „Еди кой си заминава за онзи свят. Като отидеш при него, вземи му всичко, което е взел от този свят.“ Тя казва: „Не бой се, всеки, който дойде до мене, всичко му снемат.“ Господ също отива при нея и ѝ казва: „Аз искам син ми и дъщеря ми да се върнат чисти при мен, да не оставиш никакъв грях в

тях.“ – „Добре, аз ще ги очистя напълно.“ Тъй щото едното лице на смъртта е обърнато към дявола, а другото – към Бога. Ето защо, ако погледнете смъртта от страната, дето е дяволът, тя е страшна, но ако погледнете смъртта от страната, дето е Бог – тя е красива. Тази страна на смъртта носи чистота, затова Господ придружава това лице на смъртта.

Кои са старите навици на дявола? Един от старите навици на дявола е докачението. Когато е бил в небето, той се докачил за много малка работа и оттам го изпъдили. Така и всички ученици в школата се докачат от малки неща. Някой дошъл и не поздравил някого. Как тъй да не му обърнат внимание? Питам сега: Ако ние разсъждаваме с онзи здрав разум, кое е онова, което повдига ученика в очите на учителя? Нали неговите способности? Когато един ученик влезе в клас, може никой да не му обърне внимание. Но когато започне да решава всичките задачи най-хубаво, когато започне да отговаря там, гдето никой не може да отговори, учителят ще обърне внимание на него, а после и учениците ще му обърнат внимание. Следователно не важи как влиза ученикът и как го посрещат, но как се учи и как проявява своята воля. Същият закон е и по отношение на вас. И вие влизате в света, и светът не ви обръща внимание. За да ви обърне внимание, вие трябва да бъдете способни, трябва да имате дабри. Някои от вас трябва да бъдете красноречиви, други да имате сила да лекувате; трети да бъдете художници, четвърти – писатели, музиканти, пети – архитекти, инженери, зидари, шести – търговци, но не търговци на лъжата, а търговци на честността. Всички трябва да развивате всестранна деятелност в

живота. Всички тия професии трябва да се осветят и да се прилагат тъй, както ангелите ги прилагат. Когато светът се е построил, всичките по-напреднали братя на човечеството са имали вече място, където да проявяват своите дарби. Не е въпросът какво е вашето положение днес. Сегашното ви положение е положение на обществото, а за вас е важно положението, когато вие излезете от затвора. Човек е в затвор дотогава, докато има известни недъзи в себе си. Когато се освободите от всички свои недъзи и добиете ония велики добродетели, които са били първоначално вложени във вашите души, във вашите духове, вие ще бъдете свободни от законите на света, от законите на смъртта. Това, което човек ще придобие в бъдеще, ние наричаме „ново състояние“, състояние на нов живот. Всички окултни школи с многобройните си клонове, както и Божествената школа, имат за цел да въведат учениците си в това ново състояние. Разбира се, не е лесна работа да влезе човек в новия живот. Падането е било трудно, но и възлизането е трудно. Колкото е голяма силата, която е тласнала човека към земята, толкова голяма е силата, която може да тласне човека към Бога. Низходящата и възходяща сила са равни една на друга. И слизането, и качването е в Бога. И падането, и ставането е в Бога. И едното, и другото са от Бога. Всички ония хора, които не са искали да слизат по правия път, са паднали; и всички ония, които не са искали да възлизат нагоре по правия път, са криволичили много. Не се спъвайте в кривите си възгледи, които са внесени във вас по закона на наследствеността или по закона на прераждането, или във времето на странствването на човешката душа.

Сега за нас е важно да превъзмогнем лошите навици. За пример между вас съществува навикът, че двама души не могат да се търпят. Че не могат да се търпят, това не е грях, не е и някакво престъпление. Защо не могат да се търпят? – Допуснете, че вие влизате в една много тясна стая само с едно легло и то за един човек. Идва втори човек, и той иска да легне, но няма място. Тогава той ляга отгоре над първия. Как мислите, онзи, който е отдолу, ще бъде ли разположен? – Няма да бъде разположен. Напротив, той няма да може да го търпи и много естествено е, че ще му каже: „Махни се!“ Вторият ще бъде малко по-разположен и ще му каже: „Ако ме обичаш, моля ти се, остави ме да полежа отгоре ти!“ Това, че те не могат да се търпят, се дължи на едно съвпадение, че и двамата искат да използват един естествен навик в едно и също време. Този спор може да се избегне, като си разделят и двамата леглото по следния начин. Единият ще каже: „Аз ще спя три часа. След това ще стана, а ти ще легнеш. Няма защо да лежим един отгоре, друг отдолу. В това време, когато аз спя, ти ще бъдеш дежурен. После ти ще спиш, аз ще дежурия.“ Силните хора, хората, които спорят в света, това са хората на едното легло. Спорът се отнася до въпроса, кой върху кого ще лежи. Единият казва: „Този човек не се подчинява.“ Той отговаря: „Как да се подчиня? Да се оставя да легнеш отгоре ми?“ Това подчинение ли е? Това е, което често се случва в живота. Затова онзи, когото не обичаме, ние считаме за кутсуз човек и не можем да го търпим. Причината за това е много проста: и двамата имат един естествен навик, който искат да използват в едно и също време – нищо повече. За при-

мер, ако срещна двама души, които са чрезмерно горди, и поздравя единия най-напред, а после другия, то този, когото поздравя последен, ще се докачи. Тогава, ако аз съм умен, ето как ще разреша тази задача. Щом и двамата са горди, ще почакам да излезе най-напред единият и като го срещна, ще го поздравя. След 15 минути ще излезе вторият – и него ще поздравя. Той няма да знае, че съм поздравил другаря му първо, а после него. Всеки ще мисли, че пръв съм го поздравил. Види ли ме, че поздравя другаря му по-рано, той ще каже: „Значи мен ме мислиш за опашка.“

Има много противоречия в света, които ние няма да оправим. Тия неща не са само отвън, но това са противоречия, които съществуват в нашата плът. Някой път ние се борим със себе си. Това е най-голямото зло. Човек никога не трябва да се бори със себе си, защото, ако се бори със себе си, ще се унищожи. Победиш ли себе си, ти ще се заличиш. Единственото естествено нещо е да познаваме себе си. Да познаваме себе си, значи да познаем доброто, което е вложено в нас, и да знаем как да го развиваме. Човек трябва да познава себе си, но не и да се бори със себе си. Тази мисъл трябва да се изхвърли от ума ви. Бориш ли се със себе си, дяволът е влязъл в тебе – нищо повече. Започнеш ли да познаваш себе си, Бог започва да живее в тебе и ти започваш да познаваш Бога. Много нещастия в света произтичат от факта, че човек се бори със себе си. Познаеш ли себе си, ще знаеш как да постъпваш. Борбата е навик. Сега да кажем, че трябва да се борим и сме поставили борбата като принцип в живота си. Всички хора днес се борят, и на ляво, и на дясно, все се борят. Питам: Ако борбата

разрешаваше въпросите, где са резултатите от тази борба? – Няма почти никакви резултати. Тази борба представлява само едно упражнение за уякчаване на силите. Да воюваш със себе си, това е най-голямата глупост, която човек може да извърши. Ние не трябва да воюваме. Защото, ако воюваме, как ще обясним стиха от Писанието, който казва: „Бог е, който действа в нас“. Туй, което мислиш, което вършиш, това е Бог. Тогава с кого ще се борим, с кого ще воюваме. Разберем ли това нещо, този навик „да се борим“ трябва да го избягваме и към външните. Не трябва да се бориш нито със себе си, нито със своите близки. По същия закон трябва да се стремим да познаем и тях. Има моменти, когато един брат или една сестра са тъжни, скръбни в душата си и се нуждаят от една малка услуга. Това е в реда на нещата. Такава нужда от услуга всякога ще се яви, не сме ние всесилни. Даже Бог, Който е всесилен в Своето величие, Който няма нужда от нищо, радва се, когато ние направим едно добро. Какво печели Той от това? – Нищо не е спечелил, но Той се радва, че вие сте изпълнили, че вие сте разбрали едно Негово священо желание. Радва се, че вие сте възприели и реализирали една ваша священа мисъл, която е чакала хиляди години реда си. Бог се весели, а щом се весели Той, ние се радваме, че ще имаме възможност да изпъдим от себе си лошите навици. Човек трябва да познава себе си!

И тъй, няма да се борите със себе си, но ще познавате себе си. Ако ви сполети някакво нещастие в света, то е от дявола. Астролозите отдават нещастията в света все на Сатурна, на падналия Бог. Дяволът не обича да види човека щастлив; той иска всички да бъдат нещаст-

ни като него. Затова умният човек трябва да бъде нащрек. Дяволът има престол на земята, има агенти, които следят всичко. Мислите ли, че той не знае за туй събрание, което става сега тук? Той знае всичко. В България той си има много агенти, понеже царството на света е негово. Всичките хора, които управляват света, които служат на света, са все негови слуги. Той не иска някой да знае смисъла и предназначението на това негово царство. Пък ние му казваме: Ти се разправяй със света, ние имаме в твоето царство нямаме, няма защо да се разправяш с нас. Ти не си взел твоето царство от нас. Ако Бог те остави на власт, ние нямаме нищо против, но когато Той те снесе, ние няма да те поддържаме. Дойде дяволът и те пита: „Ако Господ ме свали от власт, ще гласуваш ли заради мене?“ – „Няма да гласувам.“ Там е туй, дълбокото разбиране на живота. Не мислете, че вие може да избегнете от тия по-висши интелигентни сили, наречени „адепти на злото на тъмните сили“. Тяхната мисъл е насочена да действа разрушително, да вселява съблазън, съмнение. Има Братя, които носят мир, радост, съзнание. Тъй че в света съществува голяма борба между тия две сили, т. е. борба между светлината и тъмнината.

Сега ние ще излезем за пръв път на 9/22 март сутринта, да посрещнем първия лъч на слънцето. Всичките ученици да бъдат на своето място. Дъжд, кал, каквото и да е времето, всички, без изключение ще излезем. Не казвам, че само при хубаво време. Хубаво, лошо, каквото и да е времето, ние ще хванем първия лъч, ще се качим над облаците отгоре.

Вие може ли да предскажете, **какво ще бъде време-**

то в събота? Как предчувствувате? – (Хубаво.) Не ви питам какво искате да бъде, но какво чувствувате? Туй, което чувствувате, то е вярно.

Тайна молитва.

Мир! – Мирът носи Божията радост!

22 школна лекция от Учителя,
държана на 19 март 1924 г., София.

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ МИСЛИ

(Мълчание 20 минути)

Мълчанието в природата е процес на събиране на енергии. Има три вида мълчание. Едни мълчат – говорят, другите мълчат – разсъждават, и третото мълчание аз наричам Божествено, когато човек само възприема – нито говори, нито разсъждава. Не мислете, че разсъждението е нещо лошо; то е най-високото нещо в човешкия живот, но в Божествения живот то е начало на знанието, то е физическата страна. Най-висшето у човека, е най-нисше у Бога, а най-нисшето у Бога, е най-висше у човека. Това са контрасти. Малцина са ония, които разбират контрастите. За пример вземете такъв един контраст. Поетът казва: „Вън беше зима студена, сняг се сипеше на парцали, нощта беше тъмна, бурна, а в малката къщица свежица бледа една мъждей“. Какво ви интересува днес, че зимата била студена, че нощта била тъмна, облачна, че снегът се сипел на парцали? В това изречение на поета има едно математическо изложение на факти, което може да се тури в хиляди форми. От него може да се образува известен ритъм, но това са само голи факти: „Беше зима студена.“ Поетът описва една далечна епоха на живота. Ако той би описал живота такъв, какъвто си е, духовните хора биха му се скарали, биха го наругали. Когато той е писал тази поезия, духовните хора са били лоши. Следователно той казва в прикрита форма: „Беше зима студена.“ Значи животът на

хората беше студен. Всеки бил затворен в себе си, всеки живял един егоистичен живот. Той не казва, че хората са лоши, но казва: „Беше зима студена.“ И онзи, който разбира езика на поета, ще разбере и смисъла, който е вложил в поезията си. Нощта е била тъмна. Значи хората много малко са разсъждавали. Тъмнина имало в човешките умове. Бурята пък показва, че хората са обичали да се карат помежду си. Запалената свещ в малката къщица показва някой човек, който се е сгушил и си мисли, как ще прекарам този живот?

Сега някой ще пита какъв е езикът на поета? Някои поети обичат да описват зимата. Те са майстори на това. То е навик, останал от минали, далечни епохи, през които са живели. Те описват много хубаво зимата. Някои поети пък описват полето. Тия поети са живели в епохи, когато хората са били добри. Някои възпяват птичките, песните, любовта. Това показва, че тогава животът на хората не е бил като този на животните. Следователно в поезията имаме две фази: едната, наречена миньорна поезия, когато човек се скрил в себе си, окайва се, че се е родил в такива лоши времена. Другата – мажорна, експанзивна, когато човек казва: „Струва да се живее!“ И тъй, туй, което е станало някога в живота, става и сега. Вие казвате: „Какво е било далечното минало на човечеството?“ Всеки един от вас по настоящето може да разгледа и проучи какви са били тези далечни епохи. Да кажем, че един ден вие имате разположение на светия, готов сте със сърцето си да обгърнете целия свят, да помагате на всички, да правите благодения, да се жертвувате за народа си, проектирате планове за повдигане на бедните и т. н. Но изведнъж, в един

момент всичката поезия се пресича, наставка тъмна нощ, във вас се заражда бурно състояние. Започвате да гледате на хората като на дяволи. Започвате да се съмнявате в Бога, в себе си; искате, ако ви е възможно, да отсечете главите на всичките хора, да унищожите целия свят. Питам, от где дойде това нещо? Коя е причината че се сменят тия състояния? Всички вие, горе-долу сте изживели по някой път такива състояния. Това са атавистични архиви.

Аз ще ви кажа един факт, от който трябва да се пазят всички ученици. Всичко, което човек помисли, е вярно и то става някъде; всичко, което отрича, е вярно и става някъде. Ще кажете: „Че как тъй?“ Аз ще ви докажа. Вие сте честен, почтен човек. Представете си, че някоя каса има торби с пари и вие като ги видите, мине ви мисълта: „Я да взема аз тия пари с торбата!“ После си казвате: „Не, това не е благородно.“ В дадения момент обаче, когато вие помислите това, някой вече върши тая работа. Ти само го помисляш, а друг го върши някъде в света; взел торбата с парите и я носи. После мине ти мисълта: „Да ги скрия поне някъде.“ Ти помислиш, но се откажеш, а този, който е откраднал парите, крие вече торбата. Туй, което вие сте намислили, друг го върши. После вие казвате: „Е, да стана богат човек!“ Когато изказвате желание да станете богат, в дадения момент, някому дядото умрял и му пишат, че му се падат 10 милиона лева наследство. Ти мислиш да станеш богат, а друг някой, комуто дядото умрял и оставил наследство, получава парите. Искаш да удариш някого, но не го направяш, друг вече бие някого. Всяко нещо, което в даден момент мислите, е вярно. Дойде ви някоя мисъл. Спрете

се в себе си и кажете: То е станало вече. Дойде ви в ума мисълта да направите някъде училище, но нямате достатъчно средства. Някой вече го е направил. В Англия, в Америка или другаде това училище е направено вече. Това е по отношение на всички материални работи. В другите светове това нещо става по отношение на духовните работи. Замислите да подигнете някой народ. Някой ангел или някой светия е турил вече този проект в действие. Всичко, каквото мислите, става. На туй основание ние казваме: „Слънцето грее заради мене.“ Защо? Господ, Който е направил слънцето, като го види чрез мене, казва: „Аз направих това слънце.“ И аз казвам: Аз го направих. Да кажа, че не съм го направил, то значи да отричам реалността на нещата. Ти разсъждаваш като човек, като материално същество, като отделна личност, а не като същество, което е свързано с Бога. „Аз го направих вътре в тебе“ говори Господ. Господ каже: „Аз направих слънцето.“ Ти ще кажеш: „Слънцето грее за мене.“ То е хубавото, това е правият отговор. Затова Бог е направил слънцето, да грее заради тебе. Излизаш денем и казваш: „Обича ли ме Господ?“ Този е най-глупавият въпрос. Щом те грее слънцето, Той те обича. Господ казва: „Аз направих туй слънце да грее заради тебе.“ И тъй, в живота си всякога трябва да намерите най-правата мисъл. Ако чуеш в себе си мисълта: „Вселената аз я създадох“, ще знаеш, че това е гласът на Бога, гласът на Духа Божий, който говори. Тогава ти ще кажеш: „Заради мене, Господи.“ То е изяснение. Бог заради тебе е направил тази вселена. Ти ще го потвърдиш. Сега ще дойдат философите, ще ти казват: „Ами, заради тебе Господ ще мисли заради теб, малкото човече!“

Този философ, който разсъждава така, е от рода на бръмбарите. Той е бръмбарче. В него няма никаква философия, никакво разбиране. В дадения момент, щом кажеш, че тази вселена е направена заради тебе, ще почувствуващ една радост в душата си. Няма да кажеш: „Аз направих вселената.“ Тя не е твоя, но ще знаеш, че Бог говори, а твоят дух ти казва, че е направена заради тебе. Господ казва: „Аз направих слънцето“. – „То грее заради мене.“ „Аз направих земята.“ – „Заради мене.“ Господ казва: „Аз създадох дърветата.“ – „Плодовете им са заради мене.“ „Аз направих водата.“ – „Заради мене, аз да пия.“ Ако разсъждавате по този начин, вашата меланхолия ще изчезне. Меланхолията, която иде, произтича от личните чувства на човека. Вие сте били божество, някой виден ангел в небето, заповядвали сте на цяла слънчева система, но един ден Господ заповядва: „Вземете този крилат ангел и го пратете на земята като обикновен човек.“ И вие слизате на земята не като министър на България, но като един прост слуга някъде – седите и въздишате. Вие, като ангел, знаете своето високо произхождение. Ще научите ли нещо на земята? – Ще научите един велик закон – ще намерите противоположния полюс на живота.

Сега и вие, които сте слезли до дъното на живота, ще намерите противоположния полюс. Оттам започва вашето възлизане. Ще се върнете пак при Бога, но с една придобита опитност. Мнозина, не само между вас, но и между целия свят очакват благословието по един материален начин. Аз казвам: Не очаквайте подаяния отвън. Ученикът на окултната школа трябва да има една основна идея – сам да работи. То е смисълът. Какво ще

ми дават завещание. Аз казвам тъй: Сега ще се разговаряме по следния начин. Земята е моя, защото аз живея на нея. Казват: „Видиш ли този богат човек каква хубава къща има!“ – Тя е моя, аз му я дадох да живее под наем. Минавам покрай някой богат търговец с 10 милиона лева: „Видиш ли, колко е богат?“ – Аз му дадох парите. Срещнеш някой виден професор. Кажеш: „Аз го назначах. Той сега се занимава с наука, нека се порадва. Аз го похвалявам, отличен професор е.“ Тъй ще разсъждавате. Само на себе си ще разправяте тъй. Това е интимен разговор. Щом отидеш да разправяш това нещо на хората, ще минеш за ненормален. Това е правият разговор. Ще се радваш, че този, когото си назначил за професор, успява. За него всички ученици се радват. Отдето минеш, кажи: „Хубаво е нареден светът!“ Само така ще бъдеш щастлив. Сега, понеже не разсъждавате така, казвате: „Виж Господ какво благо е дал на този, а на мен не е дал нищо; аз ли съм най-големият грешник?“ – Не, ти си от философите на бръмбарите. По-добре е да разсъждавате по първия начин и да се радвате на чуждото благо, отколкото по втория начин. Защо? Защото няма лошо нещо от това, когато имаш дете, да му даваш да яде всичко безразборно. То хвърля това, хвърля онова, нищо не обича. Каквото трябва, ще му дадеш; не ще ли, вземаш пръчицата и ще го понашариш. Това става и в природата. Който не е доволен от големите благословения, пръчица иде за него. След като природата го понашари по този начин, той става отличен човек, доволен от всичко и казва: „Слава Богу, че се освободих от едно зло, много добре стана.“

Следователно вие трябва дълбоко да разбирате вът-

решния език на живота. От неразбирането се зараждат съмнения. Имало е епохи на големи съмнения и тия минали епохи и сега се проявяват понякога. Съмнение-то си има свой произход, гордостта си има свой произход; омразата също си има свой произход. Омразата – това е зимата на живота. Някой път трябва да мразиш. Щом почнеш да мразиш някого, ти почваш да учиш проявите на това изкуство. Някои го прилагат често. Омразата съществува в света. Изобщо всички неща, които човек твърди, съществуват. Дойде омразата – виж защо съществува тя в света. Дойде неверието, проучи и него. Някои хора са проучили тия неща, минали са ги, а вие сега ще ги учите. Мине ви някоя странна мисъл, вие казвате: „Каква странна мисъл!“ За този, който не знае, тази мисъл е странна, но за онзи, който я знае, тя е изтъркана мисъл, минала е хиляди пъти през неговия ум. Умният ученик или умният човек избира онова, което е нему potrebno. Всички хора, всички ученици правят две главни погрешки. Някои изпъждат злото, а туй зло се загнездва в тях. Някои приемат доброто и то се загнездва в тях. Злото чрез изпъждане се загнездва, а чрез възприемане бяга. Ако се противиш на една лоша мисъл, тя се загнездва. С доброто е обратното. Ако ти му противодействуваш, то се отдалечава. Ако го приемаш, то се загнездва. Дойде лоша мисъл, остави я да влезе в двора. Ти се скрий и следи само нейното ходене. Наблюдавай я! Тя ще ходи, ще ходи, ще обикаля, докато си излезе. Ако я питаш защо е дошла, какво иска и почнеш да я пъдиш, ти не можеш я изпъди. Белята ще си намериш, няма отърване от нея. Тя като влезе, ти само я наблюдавай! Дойде ли доброто, посрещни го, отвори му вратата, нека

влезе! По същия закон и двете ще влязат – и доброто, и злото. При злото ще се скриеш да гледаш, при доброто ще излезеш да го посрещнеш и ще останеш при него. Сега, когато у някои се яви доброто, някоя добра мисъл, той казва: „Не съм готов за тази мисъл.“ Кога ще бъдете готови? Да допуснем, че у вас дойде мисълта да раздадете 100 000 лева на бедните хора. Ти казваш: „Трябва да продам всичкото си имане и едва ли ще мога да изкарам 50 000 лева. Как може това?“ Е, тази мисъл е от дявола. Не раздадете ли тия пари, ще ви продадат къщата – нищо повече! Законът е такъв. Няма добро или зло, което, като е дошло при вас и не спазвате закона, да мине незабелязано. И злото е неизбежно, и доброто е неизбежно. Ако се противиш на злото, ще дойде. Ако не приемаш доброто, ще избяга. Вие имате тука две обратни действия. Ако приемете злото, имате обратно действие, то си заминава. Ако не приемете доброто, пак имате обратно действие и то си заминава. Ако се противите на злото, имате обратно действие, то остава. Ако приемете доброто и то остава във вашия живот. Като ви дойде мисъл да раздадете имането си, подпишете се отдолу: „Съгласен съм да дам 100 000 лева на бедните. Аз ги раздавам на бедните.“ Кажете ли така, някой човек вече раздава тия пари. Вие ще санкционирате. Сега у вас ще се яви една слабост, ще вземете да се шегувате с всичко, което говорях. Онзи, който се шегува, всякога го бият. При разискването на Божиите мисли, шега да няма! Вие трябва да знаете, че за да се реализира една мисъл в света, трябва да мине през много хора. Тя ще мине през хиляди хора, докато дойде до онзи човек, който е най-способен да я реализира. Кръгообразни връзки има в

мислите. Една мисъл може да е минала през една верига от 10 – 20 000 души, докато един я реализира. Другите ще бъдат на тила, той ще бъде на фронта. Ще излезе на фронта и ще изпълни тази мисъл. Тъй щото, каквото той печели, и вие печелите. Каквото той губи, и вие губите. Пък има такива добродетели, за които в даден случай цялото човечество взема участие. Значи, ако в цялото човечество има един способен човек да изпълни тази мисъл, цялото човечество печели. За нас е важно да се извърши нещо, безразлично е кой го върши. Може да го извърши едно дете, може някой професор, някой цар, който и да е, но този ще го извърши, който е най-способен в дадения случай. Кой ще бъде този човек, не се знае; този най-способен може да е и в някаква колиба, може да е някой царски син, а може и да е най-добрият, но във всеки случай човек, който най-добре знае. Великите мисли, които минават през ума ви, възприемайте ги и не се спирайте! Ще си кажете: „Каква странна мисъл ми дойде снощи в главата – искаше ми се да стана цар.“ Ами че в какво седи царуването на един човек? – Като станеш цар, да освободиш хората от злото – това разбирам царуване. „Да царува Господ и да се весели земята, да бъде волята на Бога!“ Това значи, като се възцари най-силният, най-добрият, Той ще тури ред и порядък в света и всичките хора ще бъдат свободни. Когато ти дойде мисълта да станеш цар, кажи: „Да се възцари Божията Правда!“ Кажи това и потвърди. „Искам да се възцари Божията правда!“ – Подчертай, подпиши отдолу и то ще стане. Вие казвате: „Това аз не съм мислил – цар да стана.“ Обикновен цар всеки може да стане. Има царе в света по кръв, а има царе по призвание. Писанието каз-

ва: „Този е свещеният цар на Бога Живаго.“ Така нарича Писанието всички избрани и с това подразбира духовните сили в човешкия живот. Да кажем, че някои от вас повикат да се молите за някого, да оздравее. Ти кажеш: „Чакай, аз не мога да го повдигна, ще повикам другиго.“ Веднъж мисълта е проектирана върху тебе, че ти ще помогнеш на този човек, ти се моли, моли, подпиши се, но мълчи и провери. Когато оздравее този човек, тогава и твоята вяра ще се усили. Слабост е у всички, които още не са подписали. Казват: Дойде ни мисъл, че еди-кой си брат щял да оздравее. Вие кажете това и го изоставите. Не, това е човешкото. Ти ще се задълбочиш в себе си, ще туриш в действие Божественото и ще се подпишеш. С това едновременно ще вземеш участие в живота на този болен. Ако вие бяхте работили по този начин, половината болни, които имате, не биха съществували. Кашлицата показва, че в умствения свят има дисхармонични мисли. Всякога, когато хората страдат епидемически от кашлица, има обща дисхармония. Тази дисхармония не е грях на един човек, но общо престъпление на всички хора. И тогава, по-слабите натури ще се засегнат от кашлица. Все трябва злото да се излее през някъде. Тези, които кашлят, през тях злото излиза навън.

Сега вие мислите за другия свят, но не сте готови, защото ви е страх. Комуто и да кажа, че утре ще замине за онзи свят, непременно ще му протекат сълзи. Колко души биха се зарадвали, ако им кажа така? Веднага ще станете много сериозни. Някой казва: „Искам да умра.“ Не, това не е вярно. Когато кажеш, че искаш да умреш, то значи да си готов да отидеш в другия свят и да ти е приятно това. Трябва да имате разбиране на нещата. Он-

зи, който умира по този начин, ще го повикат в онзи свят, но няма да го заравят, свещеници няма да го опяват. Вие ще си заминете тъй, както е заминал пророк Илия. Ще кажете: „Аз заминавам за далечна страна.“ Заминете ли така, никой няма да знае къде сте и гроба ви никой няма да знае. Това значи отиване в онзи свят. А сега заминаването в онзи свят е голяма мъчнотия. Защо? Защото хората имат връзки. Като отидете с тия връзки в другия свят, няма да мине много време, и вие пак ще се върнете в този свят. Ще престоите там 40 – 50 години и от онзи свят ще ви кажат: „Хайде сега на земята! Тук нямате работа.“ Като стоите без работа, започва шиканиране, затова ще ви изпратят на работа на земята. Ще дойдат при вас трима ангели, не от много големите, ще ви вземат на ръце, ще ви донесат около земята, ще ви приспят, като прекарат няколко пъти ръцете си над вас. След това ще ви прекарат през една вода. Минете ли я, всичко ще забравите. Като ви доведат до земята, ще намерят вратата, ще дойдат при майка ви, която ви чака и ще се върнат назад. След девет месеца ще се явите на този свят.

Учениците на Божествената школа трябва да бъдат смели и решителни, да се не боят от страданията. Не се противопоставяйте на злото; мислете за причините и последствията, защо и какво е дошло. Тази мисъл няма да дойде току тъй; дойде ли, тя ще ви причини някой път и страдания. Тези мисли ще дойдат тогава, когато имате някое хубаво настроение. В реда на нещата е да дойдат. Не се борете с лошите мисли. То е губене на време. С тях заедно ще дойдат и добрите. Пренесете тия мисли, това е най-добро; онзи, който изтърпява злото, е по-силен от

онзи, който му се противи. Мине ти лоша мисъл да откраднеш нещо, кажи си: Цялата земя е моя, къде ще туря тази вещ. Ако Бог живее в нас, земята е наша и вселената е създадена за нас; и слънцето грее за нас. Щом е така, отде ще се родят изкушенията и съблазните. Разсъждавате ли така, вие ще имате един правилен растеж. При такива разсъждения, може да се зародят онези противоположни мисли: това е залъгване, това е губене време. Не, философските изследвания тука, на земята, те са губене на време. Вън от това разбиране всичко друго е губене на време. Всеки човек, когато умира, усеща, че всичко е изгубено. Идете при някой умиращ и го попитайте: „Доволен ли си от своя живот?“ Какво ще ви каже? – „Дано ми повърне Господ живота, другояче ще живея.“ Ние все уреждаме живота си, а животът си остава неуреден. Не, животът за ученика е уреден. Туй, което трябва да стане, е определено. Това не е ограничение на волята ви, защото всяко нещо става по закона на кармата. Идва един беден, който не ви познава, и ви иска хиляда лева назаем. Този човек в едно минало съществуване ви е приел в дома си, дал ви е 10 000 лева назаем, но вие сте задържали парите, офейкали сте и не сте му ги върнали. Минават хиляда години, той идва да ви ги иска. Ако се пресметнат с лихвите, колко трябва да платите? Той ви иска 1000 лева, а вие казвате: „Не признавам.“ Не, вие трябва да го повикате, да му кажете: „Аз ви дължа още 10 000 лева. Ще си изплатя дълга.“ Не ги ли изплатите доброволно, той ще дойде веднъж, два пъти, десет пъти, докато му върнете парите. Каква е вашата философия? Вие казвате: „Ако речем тъй да даваме, къде ще му иде краят?“ Трябва да знаете обаче, че при

вас ще дойдат да искат пари само онези, които имат да вземат от вас и то ни повече, ни по-малко. В Божествения живот няма нищо случайно. Има известни хора, на които ние дължим нещо. Има други хора пък, на които ние трябва да направим една услуга. Те са ни направили едно добро някога, без да са ни взели нещо. Когато вземеш от някого нещо и се подпишеш на полицата, той по закона те хваща. Друг някой направи едно добро, казва: „Аз не искам нищо, от любов направих това.“ Този човек, комуто е направено това добро в този живот, дохожда и по същия закон направя едно добро по любов на същия човек. По любов ще ти направят едно добро, по любов ще отговориш. Следователно има два вида добро: едните работят по задължение, а другите – по любов. Такива трябва да са вътрешните ви разбирания; така трябва да разсъждавате, за да се освободите от дребнавостите на живота. Някои от вас страдате, защо? – Парички нямате. Всички страдате за пари. Аз обаче мисля, че съвременните хора старадат от нямане идеи – безидеен е животът им, убеждения нямат. Те имат вяра, която не издържа критика. Разправяше ми един евангелски проповедник един действителен пример от своя живот. Той бил проповедник в Русе, но живял в едно близко село. Един ден, преди Великден, отивал в Русе; придружавал го един селянин. Селянинът карал една крава и едно теле. Проповедникът искал да го обърне към Бога и почнал да му разправя как Христос дошъл на земята, как искал да спаси човеците и т. н. Селянинът казал: „Приятелю, хубави неща разправяш, не съм срещал друг човек като тебе. И нашите свещеници все такива неща разправят, но не изпълняват. Виж дрехите ми как са скъсани!

Цървулите, шапката ми – също; пък и деца имам. Карам тази крава в града да я продам. Ето, Великден иде, нямам нито пет пари; търсих работа, но не намерих. „Чувам, казва проповедникът, един глас, който ми казва: „Ти имаш нов костюм, затова ще дадеш дрехите си на този селянин.“ Проповедникът седи цяла нощ и се бори да даде ли дрехите си на селянина или да не ги дава. „Отде се намери тази беля из пътя, та трябваше да му проповядвам?“ Но става рано сутринта, събира палтото, жилетката, шапката и цървулите си, отива и ги занася на селянина. Селянинът остава много благодарен. Казва му: „Виждам, че прилагаш Христовото учение. Ако всичките проповедници бяха като тебе, светът щеше да се оправи.“ Ние говорим да се оправи светът, но трябва да сме готови да дадем новите си дрехи. Борь се цели 24 часа, но трябва да ги дадеш. И проповедникът се борил 24 часа, молил се Господ да му покаже какво да прави. Той проповядва, пък се моли Бог да му каже да даде ли дрехите си или не. Казвате: „Ама може някой дявол да ни лъже.“ Толкова дяволи са те лъгали, нека те излъже и още един дявол, но дай дрехите си на един беден. По-блажен е онзи, който дава в този случай, отколкото този, който разсъждава. Човек трябва да бъде последователен на онова, което проповядва. Ние трябва да приложим онова, което проповядваме. То е най-вярното. Всеки човек трябва да прилага. Аз трябва да прилагам тъй, както разбирам; аз трябва да бъда последователен в себе си, за да бъда доволен. Ще си кажете: „Аз искам да мисля добро за хората. Аз искам да бъда доволен от себе си, че съм приложил закона на любовта, тъй го разбирам.“ Туй е хубавото, красивото в света.

Сега всички вие трябва да бъдете последователни със самите вас, с вашия дух. Вашият дух е Духът на Господа, Който работи у всинца ви. И всяка добра мисъл, която мине през вас, подпишете я! А всяка лоша мисъл, която мине през вас, наблюдавайте я само и се учете от нея. От лошите мисли ще се учите, на добрите ще се подписвате.

Тайна молитва.

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите!

23 школна лекция от Учителя,
държана на 26 март 1924 г., София.

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ.

(Десет минути мълчание)

Тема за следния път: „Качествата на новия човек“.

Всяка работа или всяко предприятие в света не трябва да почива на една колеблива основа, а на една здрава основа. Под думите „здрава основа“ разбирам основа, която не се мени, която остава една и съща при всичките условия. Тази основа е жива. Допуснете сега, че вие като живеете на земята, основата ви е здрава. Значи вие разчитате на вашата личност. Но след вашата смърт върху каква основа ще турите живота си? И тъй, земята не е истинската основа, върху която човек може да стъпи. Тогава коя е истинската основа? Истинската основа ние наричаме „разумното човешко сърце“. Не говоря за разумното сърце на настоящия човек, а за разумното сърце на Божествения човек. Апостол Павел казва: „Физическият човек не може да разбере духовните работи, понеже те духовно се разбират.“ Вие трябва да поставите новата насока на живота си върху вашето разумно сърце. В това разумно сърце оперира или действа Божият Дух. И в действията на това разумно сърце няма никакво изключение. Човек, като действа според него, не прави никакви погрешки и, ако пък направи някакви погрешки, всичките погрешки се разрешават моментално. Погрешките в света произтичат от обективния ум на човека. Той е сегашният ум, с който човек разсъждава. Дойде ти една добра мисъл и ти почваш да

разсъждаваш по кой начин да я приложиш и изгубваш условията. Ние често казваме, че ако човек влезе във водата, може да се удави. Или трябва да знае да плава, или трябва да се учи да плава? Питам: В кое училище е учило изкуството на плаване онова малко патенце, което щом се измъти и знае да плава? Преди хиляди години то е научило това изкуство. Тъй щото вътре в човешкия ум има един Божествен елемент. Ние го наричаме Божествения Дух, Който действа разумно, без никакви изключения. И когато ние слушаме този вътрешен глас, аз го наричам „разумното сърце“, моите разсъждения се отличават от обиновеите разсъждения.

Може да направите един прост опит. Ако вие мислите с вашата глава, трябва да мислите дълго време, трябва да правите изследвания година, две, три, пет, десет и повече върху известен въпрос, докато дойдете до известни заключения. Да кажем сега, че вие си зададете въпроса какво ще бъде времето в понеделник. Нашият ум започва да разсъждава и казва: „Хубаво ще бъде.“ Добре, ще проверите. После ще запитате: „Дали времето ще бъде абсолютно ясно или наполовина ясно; дали ще бъде само облачно или дъждовно“ и т. н. Ще си зададете въпроса ясно в ума. При тия опити ще забележите, че каквото умът каже, едва ли излиза едно на сто вярно. Че времето ще бъде хубаво, това е предположение. Но ако вие запитате вашето разумно сърце какво ще бъде времето в понеделник, то ще ви каже с абсолютна точност. В тия схавация няма разсъждение. Щом започнете да разсъждавате, Божественото вече почва да губи своята стойност. Разсъждавате ли с разумното си сърце, вие ще почувствувате едно приятно разположение

долу, под лъжичката си и тогава всеки един от вас може да каже: Времето ще бъде еди-какво си. Запитайте се например как ще прекарате тази година живота си – добре ли или не? Ако отговорите с ума си, той ще ви даде или най-хубавите проекти, или някой път може да ви даде мрачни проекти, но запитате ли вашето разумно сърце, то ще ви даде един положителен отговор. Не само, че ще ви даде един положителен отговор, но ще ви посочи дали ще минете през мъчнотии, като същевременно ще ви даде права насока, за да може да преминете по-благополучно.

Сега в това разумно сърце влизат и добрите навици. Всеки човек има добри навици. У някои хора добрите навици се явяват по-рано, а у някои – по-късно. Дойде ти едно побуждение, една добра мисъл да направиш някому добро. Минаваш покрай пътя, гледаш една бедна вдовица. Ти бръкнеш в джоба си, но веднага започваш да философствуваш. Казваш си: „Имам пари, но ми трябва днес.“ Хайде друг ден ще направя това добро. Разсъждаваш ли така, ти вече си направил първата погрешка. Няма да се мине дълго време и ти ще платиш десетократна глоба за неизпълнение на ония хубави Божествени чувства. Следователно ние всякога трябва да се подчиняваме на Божествения глас в себе си. Щом това Божествено чувство заговори в нас, то е изпит в живота ни. Бог ни изпитва, трябва абсолютно да Му се подчиним! Възприемеш ли Божественото, изпълни го. За това добро, което ще направиш, не се изисква да дадеш цялото си имане; то е една малка услуга. Едно дете паднало на улицата, счупило си крака. Какво ще ти коштува да го вземеш, да го занесеш у дома си и да му помог-

неш? – Ще изгубиш само половин час. Казваш: „Аз имам важна работа.“ Всичкото нещасие в нашия живот е там, че ние не слушаме своите добри побуждения и добри навици, които имаме вътре в сърцето си. Ние се спираме на ред философски разсъждения и умувания и казваме, че трябва да уредим живота си. Първото заблуждение е в това, че ние мислим, искаме сами да уредим живота си. Животът ни, според това разумно сърце, е уреден. Всички условия, при които трябва да живеем, всички хора, с които трябва да се срещаме и които трябва да имат влияние върху нас – всичко това е определено. И както е определено, така ще бъде. Цялото небе работи върху нас в тази насока. В света ние не живеем, но Бог живее. И следователно всяко добро дело е проявление на Бога в нас. И когато ние противодействуваме на една добра Божествена мисъл, ние създаваме своето нещастие в света. С тия добри навици, които имате, не се изисква вие да вземате целия товар на света. Аз съм ви говорил и друг път, че всяка една добра мисъл е свързана с хиляди други добри мисли. Сега вие не мислите, че ако не изпълните добрата мисъл, Бог не е предвидил това. Той е предвидил всичко, но вие губите условията. При всяко неизпълнение на добрата мисъл вие се понижавате, вие потъвате, при което и животът ви става по-труден. С отказването да изпълните каква и да е добра мисъл, вие всякога се понижавате. Средата става все по-груба и по-груба, докато най-сетне вашата воля се парализира. Вие ставате играчка на съдбата, т. е. на външните условия. Тия условия идват по единствената причина, че ние не слушаме разумното сърце.

Как познаваме, че в нас действа разумното сърце

це? Когато това разумно сърце действа в нас, в душата ни всякога наставя едно разширение. Щом направиш най-малкото добро, ти усещаш вътрешното доволство в себе си, като че си придобил целия свят. Всички трябва да се пазите от следното нещо: когато направите най-малкото добро, не го изявявайте отвън. Изявите ли го отвън, вие спъвате себе си. Защото в дадения случай, когато направиш доброто, ти вече имаш одобрението на Бога и се радваш. С това ти не се препоръчваш, но Бог те препоръчва. Да кажем, че един човек се дави във водата. Ти го спасиш. След като го извадиш от водата, не стой да ти се отплаща. Ти си замини, а нека той те търси. Ако ти, след като направиш доброто, пишеш във вестниците, че си избавил от смърт еди-кого си, това добро е наполовина изгубено. Моралната сила на ученика, който следва Божественото учение, е в това, че той трябва да има абсолютна вяра в Бога. Ние може да не знаем где е небето; може да не знаем где живее Господ, колко е далеч от нас, но трябва да чувствуваме Бога. Един английски проповедник казва: „Аз не зная где е небето, но щом започна да се моля Богу, тайно в душата си чувствувам действието на Божествения Дух.“ Значи Господ го чува моментално, а това е важното, че в момента, когато ние отправим своя дух към Бога, Той ни чува. Право е казал пророкът, че Бог не живее в небето, а в сърцата на смирените. Кой са смирените? – Хората на разумното сърце, казвам аз. Ако всички вие бихте се водили по вашето разумно сърце, всичките спорове, които по някой път се явяват между вас, биха изчезнали. За пример вие имате груби навици, по някой път нямате търпение – всичко туй се дължи на вашия философски ум, че са ви

обидили. В какво седи достойнството на човека? – Достойнството на един човек седи в изпълнението на волята Божия, в приложението на най-малките добродетели. Ти може да си спечелил едно от най-големите сражения, може да си повдигнал цял народ, но ако един ден сърцето ти каже да завържеш обувката на един старец и не направиш това, всичко сторено пропада. Да завържеш обувката на един старец струва повече, отколкото да спечелиш едно сражение. Сега ще ви приведа примера за онези двама отшелници, които живели цели 20 години в пустинята, дето постоянно се молили на Бога. Един ден единият от отшелниците вижда, че другарят му, като минава покрай едно място, подскача и хуква да бяга. Чуди се, какво ли вижда този човек, от какво се е уплашил, та хуква да бяга. Отива на мястото и вижда един голям куп със злато. Казва си: „Колко глупав човек, бяга от златото!“ Той изважда златото от купа, взема го и отива в Александрия, дето направя голяма къща странопрприемница; помага на бедните, похарчва всичко и нищо не задържа за себе си. Връща се в пустинята и се моли на Бога, да му каже дали е доволен от него. Явява му се един ангел и му казва, че всички негови добрини не струват колкото подскачането на неговия брат. Следователно, ако съберем всичко онова, което сегашният наш обективен ум може да направи от времето на нашето детинство до времето, когато си заминем за другия свят, и го претеглим, всичко това не може да тежи толкова, колкото една малка постъпка на разумното сърце. И в Писанието някъде се казва: „Размишляваше Давид в сърцето си“ – значи той размишляваше с това разумно сърце.

Туй е, което сега се изисква от всички. Във втория стадий на вашия живот вече се изисква обхода, т. е. да знаете какви трябва да бъдат постъпките ви един спрямо друг. Например искаш да направиш бележка някому. Направи, но да я направиш от любов, както ще постъпиш спрямо себе си. Когато правиш бележка на себе си, как постъпваш? Осъждаш ли се строго? Нали смекчаваш условията? Защо да не постъпваме спрямо другите тъй, както спрямо себе си? Следователно ние трябва да изнесем истината с любов. Когато поправяме грешките на кой да е брат, трябва да ги поправяме с любов, та той да почувствува, че ние правим това нещо от любов, а не че искаме да се радваме на някоя негова погрешка. Първото нещо, което сега липсва на хората, е благородството. За пример в тази школа някой път се карате за столове. Някой ме пита: „Ние нямаме ли право да седнем напред да слушаме? Питам: Кой е по-благороден – който сяда отпред, или който сяда отзад? Ако си човекът, който можеш да отвориш устата си и да кажеш една любовна дума, да изпълниш волята Божия, седни на първия стол! Ако си човекът, който можеш да кажеш най-грубата дума, седни най-последен! И да те викат напред кажи: „Братя, аз не съм за първото място. Аз ще седя отзад и постепенно ще идвам към първите столове.“ Казвате: „Да седнем отпред!“ Да седнете отпред аз ще се радвам, но трябва да знаете, че аз чета тия първи редове. Те трябва да бъдат редове на Божествената Любов, така че кой как ви срещне, от вас да излиза онази благодат, онази нежност, онази сила да си помагате един на друг. Вие сега ще ми кажете: „Да, но това са нашите наследствени черти.“ – Това е една лъжа. Наследствените чер-

ти са ваша измислица. Доброто, добрите навици, благородното сърце у вас, Бог ги е вложил още когато ви е създавал, още когато сте излезли от Бога. Следователно във всеки един случай ние имаме толкова възможности да бъдем добри, колкото и лоши. Аз съм казвал и друг път що е зло. Злото всякога произтича от отказването ни да вършим добро. Злото е ненаправено добро. Да допуснем сега, че двама ученици се скарат, обидят се нещо. Това е много естествено. Как ще изгладят тази обида? Ако единият от тях си каже: „Чакай, аз ще постъпя според моето разумно сърце.“ И другият казва в себе си: „И аз ще постъпя според моето разумно сърце.“ Постъпят ли и двамата така, спорът веднага ще бъде изгладен. Ами че какво има да делите? Какво има да делите в този свят? Не е ли най-хубаво да имате Божествената Любов? Онова, което може да даде сила на ума ни, онова, което може да даде сила на сърцето ни, онова, което може да даде сила на волята ни – Той е Бог, Който се е ограничил, за да живее в нас. Има Един Бог в света, Който се е ограничил заради нас. Това е най-голямото величие на Бога. Ако ти пренебрегнеш тази жертва, която Господ е направил – да влезе в човешкото сърце, създаваш условия за смъртта. Оттам произтича смъртта. Ние всеки ден и умираме, и възкръсваме. Ако още тази вечер вие решите да бъдете верни на този велик закон на Божественото проявление, знаете ли каква промяна ще стане с вас? Ако вие се подчините на този Божествен закон, то който човек и да срещнете на пътя, и най-лошия да е, щом се спрете и го погледнете, Бог ще ви се усмихне чрез него. Ще кажете: „Познах Го!“ У лошите хора Бог е скрит надълбоко. Тия хора са лоши, защото

не живеят добре. Когато се развалят пътищата в една държава, кой е виновен – пътищата или хората? Хората не поправят пътищата. И тъй, при сегашните условия на живота ние със своето непослушание на този велик вършен закон сме дошли до такова положение, че целият съвременен християнски свят страда. И тъй, изисква се мекота на нравите! Един господин е казал, че от лицата на тукашните школници свети смъртта. Не, аз не знам дали смъртта може да свети, но това, което знам то е, че нашите лица не трябва да дишат смърт, а трябва да дишат живот.

Сега, когато аз говоря за разумното сърце, трябва да знаете, че за да се развие то, страданията трябва да ви засегнат издълбоко. Човек трябва да бъде разклатен от дълбочините на душата си. Не са нужни само афекти, които да засягат повърхността ви, както някои вълни засягат само десетина метра от морската повърхност. За вас трябва коренна обнова. Ние трябва да имаме характера на Авараам. Авраам беше бездетен. Според закона на евреите наследството трябваше да остане на едного от неговите слуги или на едного от неговите синове от робините му. Обаче Бог му каза, че ще му даде наследник. Кой беше наследникът на Авраам? – Исак. Баща му и майка му имаха една светла идея. Бог каза на Авраам: „Ще принесеш сина си в жертва“. Ако вие бяхте на мястото на Авраам, щяхте да кажете: „Това не може да бъде! Бог ме изпитва. Такива работи не върша.“ Авраам обаче не направи така. Каза: „Да бъде волята Божия!“ Той взе сина си, тури дърва на гърба си и отиде точно на мястото, дето му бе казано да го принесе в жертва. До последния момент бе на изпитание. Когато

вдигна ножа, Господ му каза: „Познах, ти си човек на послушанието, затова няма да принесеш сина си в жертва“. Ето една похвална черта на Авраам! С това той показва, че е готов да пожертвува и най-ценното, което има. Затова Авраам се нарича приятел Божии. Аз го наричам отец на верующите, понеже беше човек на абсолютната вяра, човек без никакво съмнение. Разбира се, вие ще приложите това учение кой на което място се намира в живота. Вие ще опитате Бога и Той ще ви изпита. Да не мислите, че Той няма да ви изпита. Ще ви изпита като Авраам; ще ви изпита като апостолите; ще ви изпита като пророците. Всички ще минете през огън, седем пъти ще минете през огън. Като казвам, че всички ще минете през огън, вас ви е страх. Трябва да се мине седем пъти през Божествения огън! Това е най-голямото благословение. Това е свещеният огън на Любовта, който ще пречисти умовете и сърцата ви, да разбирате хубавото у Бога и как трябва да го изпълните. Никога няма да бързате. Каквото и да вършите, не бързайте. Някой от вас е търговец, заплете се в сметките си, няма пари; отиде си в къщи, стисне си главата – отчая се. Не стискайте главата си! Като дойдете в къщи седнете, отправете ума си към Бог, към своето разумно сърце, послушайте какво ще ви се каже да направите в дадения случай. Все ще получите един отговор. Майка сте, имате непослушна дъщеря. Не ѝ се карайте, не я молете да направи това-онова, но се обърнете към своето разумно сърце и го попитайте какво да правите. Може да минат ден, два, три, четири – ще дойде най-добрият отговор какво трябва да направите. Учител си, слуга си някъде, ученик си, каквото и положение да заемаш, не

бързай. Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че онези, които имат вяра, всякога се спасяват. Около 250 – 300 души офицери били осъдени от болшевиците на смъртно наказание. Отиват при един от тях. Питат го: „Вярваш ли в Бога?“ „Не вярвам.“ Теглят му куршума. Убиват го. Отиват при втори, трети, четвърти и все ги питат: „Вярвате ли в Бога?“ „Не вярваме.“ Най-последно запитват един от тях: „Ами ти, вярваш ли в Бога?“ – „Да, вярвам!“ – И се прекръства. „Най-последно намерил се един да вярва в Бога. Хайде навън, не заслужаваш да те убием.“ Пушат го на свобода. Защо? – Господ пошепва на този, който убива: „Пусни този, той е мой човек!“ Този човек вярва в своето разумно сърце, слуша своя вътрешен глас. Аз мога да ви приведа още много примери за съветите на разумното сърце, но тия примери имат сила в своето приложение. Аз зная, колко е мъчно човек да приложи едно правило! Когато човек се разгневи, веднага идва съмнението, колебанието. Във всичко в света може да се усъмните, но в Бога – никога! Бъдете готови да се жертвувате заради тази велика любов – заради Господа, който съизволява да се ограничи, да дойде да живее в нас! Бъдете готови в дадения случай всичко да пожертвувате заради Него! С това се е отличил Христос: „Дойдох да изпълня волята на Онзи, Който Ме е пратил“, казва Христос. Най-последно, когато Му казаха, че трябва да понесе кръста на страданията, каза: „Аз ще направя всичко, което Отец ми е казал.“ Христос имаше знание, имаше и сила. Той казваше: „Не мога ли да поискам един-два легиона ангели да дойдат и да ме освободят? – Мога, но няма да го направя. Аз ще предпочета позора, страданието, мъчението, но всичко това ще

бъде за благо на моите братя.“ Туй е Божествената воля! В какво седи Божията Любов? – В послушанието. Ще дойде ден, когато няма да има страдания. Христос вече няма да Го разпъват в света. Защо? Ами че няма такова дърво, на което могат да разпънат Христа! Този Христос, Който днес живее в сърцата и душите на 500 милиона хора, за Него няма такова голямо дърво, на което могат да Го разпнат. Той е достатъчно силен и Неговата сила ще се развие още повече. С тази сила можем да разполагаме и ние. Затова казва Христос: „Всичко, каквото попросите в Мое име, ще ви бъде“. В кое име? – В името на Божията Любов, в името на това разумно сърце, което е в нас. Ако имаш разумно сърце, Христос може да дойде и да живее в него.

Аз ви говоря, но ние не можем да ви наложим правила. Желая едно нещо от вас: да се надпреварвате в отдаване почит един на друг. То е първото нещо. Философия имате достатъчно, даже и за професори ставате; лекции може да държите; морал на хората може да дадете; можете да тълкувате и Евангелието, но приложение ви трябва. Най-мъчното нещо е приложението, а това се изисква от всинца ви. Който приложи, той влиза във втората фаза. Който слуша разумното сърце, на него може вече да се говори. Добрите навици са, на които може да разчитате. Трябва да знаете, че всички имате добри навици. Че ги имате, ето как ще ви докажа. Ако ви обидя, вие ще ми покажете как трябваше да постъпя. Ще ми кажете: „Трябваше да бъдеш по-мекичък.“ Ще ми четеш морал, значи имаш добър навик, знаеш как да постъпваш. Щом можеш да ми четеш морал, значи разбираш от добрите навици. Защо да не можеш да постъ-

пиш така и ти? Всички знаем как трябва да постъпваме? Щом знаем, защо да не можем да приложим? Можем да приложим! И тъй, всички, без изключение можете да приложите. Ние имаме добрите навици, имаме разумно сърце. Бог се е ограничил да живее в нас. Ако 2000 години след Христа кажем, че не можем да живеем един чист християнски живот, това е срам за нас!

Аз ви слушах преди лекцията, един брат каза: „Братя, да се помолим!“ Аз бих желал само един от вас да се помоли, а не всички. Един от вас би свършил цялата работа. Един трен колко души машинисти изисква? – Един. Ако всички станат машинисти, ще има караница. Един машинист е нужен! Той ще се качи на машината, а всички останали ще насядат във вагоните, и работата ще тръгне. Това добро сърце ще потегли; този лост ще се съобрази с великия Божествен закон, а всички други ще стоят във вагоните тихо и спокойно. Вие ще кажете: „Ама да не направи той някаква погрешка.“ Историята, която ние знаем от хиляди години, казва, че всички онези, които са се ръководили от своето разумно сърце, са постъпвали разумно. Те никога не са създали някаква катастрофа. И затова псалмопевецът казва: „Млад бях и остарях, но не видях праведният да проси. Не видях човек с разумно сърце да проси, да е излязъл на поругание“. Ако някой път праведниците са били излагани на поругание, то е било по простата причина да помогнат на своите братя.

И тъй, сега ще апелирате към вашите добри навици, които имате, към вашето разумно сърце. И после ще апелирате към Христа, към Този, живия Христос, Когото аз наричам Син на Любовта. Единственият Учител в

света. Неговото име ние знаем, че е Христос, но Той има свещено име, което не смеем да произнесем. Когато се обръщам към Него, аз казвам: „Господи, с Твоето име, с което Ти си знаен само горе, на небето, да бъде твоята воля.“

Надпреварвайте се в почит! Това нещо е необходимо за българина. Между всички славяни те са най-груби. Това ще си го признаете. Няма никаква обида в това. Не е лошо да бъдете груби, но оглаждане трябва. За да се огладите, ще се надпреварвате в Божествената Любов. Тази Любов ще ви изглади. И тогава вие, като онази мида, ще направите от вашата грубост един бисер. Най-първо ще започнете с добрата обхода. Аз постоянно слушам да казват някои от вас: „Учителя спрямо някои е по-благосклонен, а спрямо други – не. Вие разсъждавате плътски. Ние не можем да бъдем благосклонни по лице. Божествената Любов действа еднакво към всички хора. Към всички хора Бог действа еднакво, но не всички хора еднакво проявяват Божията Любов. Следователно вашите души се различават по това, че някои са готови и затова Господ по-силно се проявява към тях. Обаче всички трябва да знаете, че имате една и съща възможност. Както Бог действа спрямо един ангел, тъй действа и спрямо един човек; тъй действа и спрямо растението; тъй действа и спрямо последното камъче – без никаква разлика. Аз не говоря за външния, за физическия свят. Аз говоря за живите камъни, за живите растения, защото в небето и растенията говорят, и камъните говорят, и са живи.

Та всички трябва да проявявате вашите добри навици! И аз бих желал да изчезнат грубостта, хокането

между вас. С това се нарушава Божията Любов. Всички хора се оплакват, казват: „Любов ни трябва.“ Ами че любовта е между вас! Любовта е вътре във вас, проявете я само! Ами че кой е крив, ако вие имате един затворен кран и водата не може да тече през него? Водата ли е крива или вие? – Отворете крана и вашето разумно сърце веднага ще проектира тия извори навън.

Първата черта и за младите, и за старите е да се надпреварват в отдаване на почит. Ученици, които не могат да се почитат един друг, не могат да почитат и учителя си. Ученици, които не живеят помежду си добре, не почитат и своя учител. Господ казва, че не е доволен от онези, които не Го слушат.

Сърцата на всички трябва да са готови да изпълняват волята Божия. Всички трябва да изпълнят волята Божия от Любов; Неговото царство ще дойде. Тогава всички ще се веселим. Това можем да го направим още тази вечер. Не, тази вечер е ден. Ние можем да обърнем вечерта на ден.

Сега искам да остане в главата ви следната мисъл: всеки един от вас сам за себе си да разреши въпроса как да се обхожда с другите, а не как се обхождат другите с него. Този е главният въпрос. Вие започвате обратно. Не, всеки един от вас, от свое гледище да разреши как се обхожда с другите и дали Господ е доволен от неговата обхода. Аз не казвам, че Господ е недоволен, защото, ако кажа, че той е недоволен, то е съдено. Вие можете да изправите всички ваши погрешки. Тази вечер Господ ще вземе всичките наши грехове и ще ги хвърли зад гърба Си. Моментално ще стане това. Тогава ще се яви това ново състояние, ново раждане на човека, ще се

зароди един нов подем в човешкият дух. Новороденият човек ще бъде свободен от своите терзания, ще бъде радостен и весел. Това може да стане още тази вечер. Този въпрос може да разрешите още тази вечер. Онези, които са готови, да не отлагат. Пък онези, които не са готови, когато им дойде времето. Които са готови, моментално могат да разрешат този въпрос.

Размишление.

Бог на Любовта, не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.

24 школна лекция от Учителя,
държана на 2 април 1924 г., София.

ТЪЧЕТЕ МИСЛИТЕ СИ!

Тайна молитва.

Прочетоха се няколко теми върху „Качествата на новия човек“.

Всяка мисъл има свое приложение. Думата „приложение“ е ясна. Мислите могат да бъдат отделни, разхвърляни, тъй както са отделни и разхвърляни нишките, преди да се е изтъкал от тях какъвто и да е плат. Може да имате най-хубавите нишки: копринени, ленени, вълнени или памучини, но все таки те ще бъдат разхвърляни тук-таме из материята. Питам: Тия нишки ще ви ползуват ли? – Не. Ако дойде една разумна сила и така сплете тия нишки, че образува от тях един плат, този плат ще може вече да се използва за вашето тяло, за вашата къща. На същия закон се подчиняват и човешките мисли. Докато са разхвърляни, не ни ползуват нищо; изплетат ли се така, че да образуват едно цяло, те вече са една материя, която може да се използва в живота.

Сега някои казват: „Трябва да мислим!“ Да мислим, значи да предем. Добре, но ако през целия си живот правим само конци, какво сме научили? Казваш: Жената преде.“ Какво от това? Каква полза имате от тия нишки? Тези нишки трябва да се изтъчат.

Мнозина от младите и старите се страхуват да влязат в някоя окултна школа, защото щели да се приравнят с другите и не ще могат да мислят. Кой е крив за

това, че човек не може да мисли? Ако вие сложите мед пред една муха, тя ще отиде ли при меда? – Ще отиде. Като види още отдалеч меда, мисли ли да отиде при него или нещо я привлича. Никаква мисъл не я ръководи към меда, освен желанието ѝ да си вкуси от него. Тя може да се удави в този мед, може крилцата ѝ да залепнат и да умре, но въпреки всичко това, ще отиде към меда. Така е и с всяка разхвърляна мисъл, затова мислите трябва да се изтъкат. Как ще се изтъкат? – Има закони за това. Тия закони трябва да се разбират, а при разбирането има и методи за приложение.

Да кажем, че имате една величина A . Тази величина може да е една неподвижна точка, която чака подтик отвън, за да се движи, а може да е и една жива топка, която има подтик за движение отвътре. Да кажем, че тази величина може да се движи в известна посока, например към посоката B . Какво може да направи тази величина в движението си към B ? Къде ще бъде следното положение на тази точка A ? – Щом тази величина дойде до B , тя ще се обърне назад.

Сега няма да се впускам в обяснение на механическите закони, понеже живите закони на природата се отличават от механическите, а съзнателните закони на живата природа се различават от живите закони. В тия закони има градация. Допуснете, че A е един вол, който живее в София, а B представлява пашата му някъде горе по Витоша. Този вол прекарва цяло лято на паша и не мисли за София. Значи той се намира в движение към B . Но дохожда зимата, цялата месност се покрива със сняг. Едва тогава му дохожда наум, че трябва да се върне в София. Следователно от B той трябва да се върне назад.

Значи величината A се движи от величината B назад към София. Можете ли математически да определите например след колко време величината A ще се върне обратно в София? За решението на тази задача имат значение условията, времето, през което ще се върне този вол. Този вол ще се върне в София, когато падне сняг и покрие цялата месност. И наистина, тъкмо така става. Същото нещо прилагаме и по отношение на човека. Той е същата величина, която слиза от невидимия свят (A) във видимия, физическия свят (B), дето остава на паша. Той прекарва на земята 40 – 50 години – яде, пие, забравя за онзи свят. Обаче снегът падне, дохожда смъртта. Тази величина от B се връща пак в A , в първоначалното си състояние. Тъй че човек най-напред се движи отгоре надолу, а после отдолу нагоре. Там, откъдето започва движението, положението на тази точка наричаме „горе“. Силата, която движи известна величина, е отгоре. Следователно силата, която заставила човека да се движи, е отгоре. Изминатият път AB може да е път на един вол, може да е път и на един човек, но резултатите ще се различават. Ако величината A е един вол, който дошъл до B , той през цялото лято само ще пасе и за нищо няма да мисли. Ако пък е един човек, който слиза на земята, процесът на движението за него ще е по-сложен. Туй движение по посока AB представлява задачи за решение от висшата математика на живота. Можете ли вие например математически да определите коя посока ще вземе един вол, като тръгне от София за паша на Витоша. Той все ще вземе една посока, но откъде ще тръгне, дали от южната, източната, западната или северната страна? Освен това можете ли да определите математи-

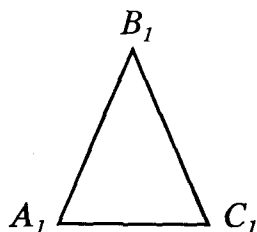
чески где ще спре? – Може. Онези, които разбират законите и правилата за решението на тия задачи, ще могат да ги решат. Също така математически може да се определи кога ще се роди някой човек на земята, какво е способен да извърши и какво ще извърши.

Следователно главната мисъл в нашия живот е да се разберат вътрешните закони, по които се гради и развива разумният живот. Аз наричам „разумен живот“ онзи, когато човек е в състояние сам да премахне някоя своя болест. Такъв човек според мен е разумен човек. Всеки човек, който не може да премахне някоя своя болест, не е разумен и следователно разумният живот не е в него. Великата сила, която лекува хората, иде отвътре. Великата сила, която прави хората разумни, също иде отвътре. Любовта, която може да повдигне човека, и тя иде отвътре. Отвън съществуват само условия, поводи за любовта. Отвън съществуват само поводи за знанието. Известен предмет може да ви причини известно впечатление, може да ви подбуди към нещо, но същинската причина, която ви подбужда, иде всякога отвътре. А вътрешният свят е реалният, истинският, действителният свят.

Питам ви в какво седи една права мисъл според вас? Допуснете, че накарам един от учениците да начертае на дъската един триъгълник и да опише колко положения може да заеме този триъгълник, т. е. какви възможности се крият в него. Колко положения може да заема този триъгълник? Как се явява в живата природа той?

Да вземем за пример един равнобедрен триъгълник A_1, B_1, C_1 (фиг. 1). Правата $A_1 B_1$ е движението на величината A_1 към B_1 . Обяснете какви са качествата на

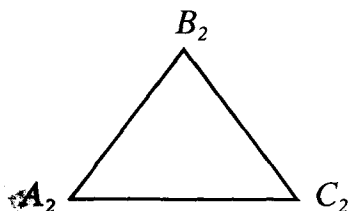
този равнобедрен триъгълник! Той е остроъгълен триъгълник и в него страната $A_1 B_1 = B_1 C_1$, а страната $A_1 C_1$

Фиг. 1

е по-малка. Добре, но сега ви питам кои са били условията, които са направили този триъгълник остроъгълен? Ако в човешкото сърце и в човешкия ум е имало повече сили, триъгълникът се развива повече на височина и става равнобедрен, т. е. триъгълник със слабо телосложение.

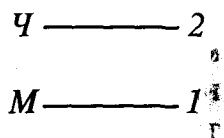
Ако пък имате по-ниския триъгълник $A_2 B_2 C_2$, той показва, че условията, при които се е родил, са били по-неблагоприятни (фиг. 2). Материята, в която се е развивал, била по-гъста. Давленията са били по-силни, значи този триъгълник изразява по-силно телосложение. В този случай тялото се развива за сметка на всичко, а умът и сърцето са като условия за развиване на тялото. Тялото е господаря,

Фиг. 2

то заповядва на ума и на сърцето, а в първия, равнобедрения триъгълник, сърцето и умът заповядват на тялото. Следователно в сърцето и в ума на човек има в еднаква степен егоизам, затова двете бедра в равнобедрения триъгълник са равни. Това показва, че за да бъде човек нормален, между ума и сърцето му трябва да има хармония. Нормален човек е само онзи, в който умът, сърцето и тялото са в хармония, т. е. тялото се подчинява на ума, а умът се подчинява на сърцето. Ще кажете:

„Сърцето трябва да се подчини на ума.“ Не, на земята сърцето е по-силно от ума. Най-първо човек е чувствувал и после се появила мисълта. Значи първо се явило сърцето, а отпосле ума. Вие може да мислите, че вече разбирате тия триъгълници. Не, в тях има движения. Представете си, че един от тия триъгълници се движи около своята ос с известна бързина. Това движение може да има известна посока, но може да има и второ движение, точно противоположно на първото. Посоката и дължината на тия движения може да се определя. Да допуснем, че силата на вашите чувства е два пъти по-голяма от силата на вашите мисли (фиг. 3). Тогава ще имате отношението 2:1. Ако пък вашите чувства са два пъти по-слаби от вашите мисли, какво ще бъде отношението в този случай? – Отношението ще бъде 1:2. Как мислите, ако вашите чувства са два пъти по-силни от вашите мисли, колко от вашите мисли ще могат да бъдат реализирани? Вся-

Фиг. 3

кога след реализирането на две желаня, ще дойде една мисъл. След като се реализират две желаня, човек се изтощава и чувствата му отслабват. Тогава законът се сменя: умът става два пъти по-силен от сърцето. Щом се реализира мисълта, умът отслабва, енергията му се изразходва и той се нуждае от набавяне на нова енергия. Много пъти човек не може да мисли, понеже няма енергия. Някой път човек иска да чувствава, но няма енергия. Той знае какво е Любовта, но енергия няма. Например дойдат ти гости, искаш да ги нагостиш, но нямаш брашно, сиренце, масло и започваш да се извиняваш – усещаш едно стеснително състояние. Имаш ли брашно,

масло, направиш баница на гостите, радостен си. Сега какво е приложението на закона? Да кажем, че аз зная много добре как се прави баница. Баницата е един символ. Това значи, че аз зная символа, но нямам сирене, масло, брашно, т. е. нямам условия, за да приложам символа. Законът за приложението на тия геометрически формули е следният: всякога, когато имаш условия да проявиш една мисъл или едно желание, но не ги проявиш, ти се спъваш, влизаш в дисхармония с Битието. Дойде ти някой приятел и имаш желание да му направиш една баница, ти трябва да му направиш тази баница, колкото време и да ти коштува. Изпълниш ли това си желание, в теб ще се развие едно благородно качество. Някой ти поиска някаква малка услуга – направи я. Ама може да се явят във вас противоречия: нямам условия, нямам време и т. н. Не, ние говорим само за възможностите. Когато няма абсолютно никаква възможност, това вече е изключение. Законът за невъзможностите е друг. Мъртвият човек живее в невъзможности и затова отива в гроба. Умрелият човек мълчи, не се проявява, казва: „Не мога“. Но когато отидем при живия човек, той говори. Живият човек трябва да говори, а мъртвият – да мълчи. Сега има хора, умрели поради нямане на любов. Казва някой: „Аз не мога да любя.“ Казвам: Мъртъв си, затова ще мълчиш, ще изучаваш философията на мълчанието. Мълчанието е законът на мъртвите. Трябва да научиш закона на мълчанието! Мъртвите само ще мълчат в почвата, докато съберат енергия да израснат отново. Сега, разбира се, аз не говоря за естествената смърт, но аз говоря за онова вътрешно бездействие, когато човек не се интересува абсолютно от нищо.

Допуснете, че аз ви дам една задача в школата. Какво ще правите? Трябва да сте готови! Вие още не сте имали задачи. Едва сега ще пристъпим към задачите. Например ще раздразним едного от вас. Ще пратим десет души да го набият, тъй да го масажират, че да го предизвикат да се раздразни. След туй ще искаме от него, точно математически, след пет минути да бъде весел, всичко да забрави, като че нищо не е било. Но да не бъде весел само привидно, а и вътрешно. Така ще направим с един, с двама, с трима и повече. Други пък ще изпитаме по друг начин. После ще направим и друг опит. Ще ви свикаме на събрание и, без да знаете, изведнъж ще запалим салона. Тъй ще видим колко сте смели. Сега говорим: Трябва да сме смели, решителни, в случай на някое нещастие не трябва да се бяга и т. н. Ще направим опита, без да знаете. Тогава, какво мислите, ще бъде? Вие всинца може да бъдете герои, да седите спокойно, без всякакъв страх, но може и всинца да избягате навън – не се знае. То е само предположение. Предположението не е знание. Докато нещата не се опитат, не се знаят. Например аз може да мисля, че съм герой, но на геройство на думи само аз не разчитам. На такова геройство нищо не градя. Често, когато си задавам някоя задача, аз предварително си правя един малък опит. Сега например наблюдавах как се проявиха някои от вас на последната екскурзия. Времето е облачно, вали дъжд, но ние вървим. У мнозина минава мисълта: „Уж пролетна екскурзия, времето трябваше да бъде хубаво, а то вали, ще се простудим; не струва да се излагаме така на дъжда, да отидем по-добре на хижата, да се изсушим.“ Това е много право, но то са човешки разсъждения. Казвам: Добре,

като дойдат всички, ако искат, да отидем на хижата, но ако не се съгласят, ще отидем на нашето място, ще накладем огън и ще се изсушим там. Ако отидем на хижата, какво ще спечелим? Ние постоянно сме пред очите на хората, всички ни следят, затова, като отидем там, ще дойдат и други екскурзианти и няма да бъдем свободни. Казват: „Вали дъжд, може да се простудим, духа вятър.“ Значи дъждът и вятърът ви плашат. Ако един малък дъжд и вятър могат да ни плашат и не можем да ги издържим, какви екскурзианти можем да бъдем, какъв характер имаме. Не, спокойни ще бъдете. Гледам, някой потреперва, студено му е. Казвам: Няма нищо, ще се стоплите. И природата в туй отношение е много умна! Аз я познавам, аз съм запознат с нея. Много умна и много досетлива е природата. Тя има всички методи, за да изпита човека. И какво беше времето през целия ден? Току изведнъж се поправи времето, небето се отвори. Всички казват: „Оправи се времето!“ Мине се половин час, отново завали дъжда. Всички казват: „Сега вече ще ни накваси.“ Мине се половин час, времето пак се оправя. Така целия ден времето си игра с нас – ту дъжд, ту слънце. Ние, като виждахме, че завалява дъжд, мислехме, че няма повече да се поправи времето. Обаче не минава половин час, пак се променя. Та в света има един разумен закон, който ръководи нещата. От опит трябва да го научим. Щом го научим, ще добием тази вяра. Аз наричам тази вяра вяра в законите на живата природа, вяра в законите на разумния човешки живот и най-вече вяра в законите на Божествената Любов. Придобием ли тази вяра, тогава ще разберем дълбокия смисъл на Божествения живот. Това са три области, които

трябва да се изследват. Вие най-първо трябва да изучавате законите на живата природа. Имате да изучавате една отлична област, богата с разнообразие. Всичките възможности има човек да изучава живата природа, без да се умори. После ще изучаваме разумния човешки живот. И когато най-после дойдем до Божествената Любов, това е финалът на всичките науки, които ние можем отчасти да изучаваме.

Сега всички вие учите, но трябва да тъчете вашите мисли. Ако вашите мисли са разхвърляни, ще ги тъчете. Всеки ден ще мислиш. Ако станеш материалист, ще кажеш: „Аз съм един от по-ниските триъгълници.“ Станеш ли много чувствителен и започнеш да философствуваш, ще кажеш: „Аз станах сега по-заострен, по-висок триъгълник.“ Тогава идеалът ти ще бъде да станеш един равноностранен триъгълник. Чувствата ти трябва да бъдат хармонични, изобщо волята ти, умът и сърцето ти трябва да бъдат хармонични. Всичко това е лесно за говорене, но мъчно за изпълнение, но може да се постигне. Желанието ни да постигнем туй състояние трябва да ни движи в живота. Казвам: На всинца ви трябва благородство в обходите ви. Аз ви наблюдавам, вие не вярвате в погледа на човека. Казвате: „Той не ме погледна хубаво.“ Защо не вярвате? – Има нещо лошо в погледа ви. Погледът трябва да бъде точно определен. Обходата ви към всички хора трябва да бъде такава, каквато е обходата ви към самите вас – нищо повече! Тъй ученикът трябва да си създаде истински отношения. Ако не можете през целия ден да имате добра обхода, то поне един час от деня да бъдете примерни в обхода си. Ще си кажете: Един час от деня аз ще се обхождам с другите

тъй, както със себе си.“ Като се мине този час, слез от сцената, върни се към стария начин на обхода. Утре пак един час. Всеки ден увеличавай по пет минути. Туй са много приятни опити. Условията, при които сега живеем, постоянно ни изваждат из релсите и ние се спираме, изгубваме този вътрешен импулс и стремеж да се учим, да се облагородяваме, и ставаме индиферентни, като казваме: „Остаряхме вече, нашето се свърши, за друго прераждане ще остане.“ „Трай, коню, за зелена трева!“ Ти не знаеш какво ще бъде другото ти прераждане. Това е предположение. Знаеш ли точно математически каква ще бъде идущата ти възможност? Сегашното ти положение е най-важното. От сегашното положение по-важно няма. Следващото ти положение, като дойде, тогава то ще бъде най-важно. Трябва да знаете, че следващото ви положение зависи от сегашното. Същият закон ще имате и тогава. Представете си, че величаната А, волът, няма храна в София. Какво трябва да прави? Той трябва да се прероди в В, т. е. на Витоша, и там да живее. Той живее в София, но слама няма, сено няма, трябва да излезе вън от София. Ако този вол каже: „Аз не мога да напусна София, ще остана да живея в нея. София е отличен град“, какво ще стане с него? – Краката му ще почнат да се преплитат. Той непременно ще трябва да излезе на паша по Витоша (В), за да си събере оттам енергия, та като се върне в София, да бъде оправен и да може да използва живота. Ако вие, които сте дошли в условията В, както вола, не пасете, няма да можете да се развивате правилно.

Сега да превода смисъла на този символ. Да пасете, значи да мислите правилно. Ако не мислиш, ако не ту-

ряш тия нишки в едно, ако не събираш тази енергия в себе си, какво друго ще работиш? Всеки момент, всеки час, всеки ден от вашия живот е пълен с енергия. Тази енергия трябва да се складира и за в бъдеще да я обработвате. Тия са задачите, с които вие трябва да се занимавате и да ги решавате не по един начин, но всеки в кръга на възможностите, при които съществува. Аз мога да дам един метод, по който да се обхождате помежду си, но знаете ли на какво ще мязате? – Всички ще бъдете еднообразни. Еднообразието е много смешно нещо. Всички вие трябва да бъдете разнообразни. Какъвто поздрав дадеш ти, да няма подобен на твоя. Ти да се отличаващ от другите. Всички да бъдете тъй различни помежду си, както са различни листата на едно и също дърво. Нека има нещо еднакво, но то да се състои в това, че действа един и същ принцип, обаче в отделните ви прояви да има разнообразие. Между всички ни трябва да има обща нишка, която да ни свързва действията. Някой от вас, като поздравява, може да направи един реверанс, друг – едва да се поклони, трети – да се усмихне, четвърти – да даде едно цветенце или една смокиня, или един портокал, или една картичка, или една кърпичка – хиляди начини има, по които човек може да изяви учтивостта си към своя брат. Може да занесеш на своя брат нещо много малко, една теменужка. Какво от това? Ти с тази теменужка изразяваш известно чувство. Аз ви говоря това нещо като на ученици. Под ученици на една окултна школа подразбирам хора, които се стремят към Божествен живот. Тия хора трябва да развиват чувствата на деликатност и благородство по отношение на своите близки и после същите качества ще приложат и към външ-

ния свят. Няма по-опасно нещо в духовната наука от еднообразието, което аз считам начало на греха. Еднообразието аз наричам духовен мързел. Допуснете, че имате едно стихотворение от Петко Славейков. Излязат на сцената сто души, един след друг, да декламират това стихотворение. Какво ще научите от тази декламация? Достатъчно е един, двама, трима, до десетина души най-много да го декламират, но да слушате сто души наред да го декламират, нито ще можете да издържите, нито има смисъл. То е губене на време. Опасността е в повторението. Например често казваме: „Да бъдем добри!“ Не се мине много време, пак повтаряме: „Да бъдем добри!“ Хубаво, да бъдем добри, но как? В какво седи добротата? – Е, добри трябва да бъдем! Според мен за доброто човек трябва да мисли най-малко. Не трябва да си индиферентен, но да се проявяваш като добър човек, без да мислиш, че трябва да си добър. Започнеш ли да мислиш, че ще направиш някое добро, ти няма да го направиш. Не мисли, а прави доброто. Започнеш ли да мислиш за Любовта, ти няма да я проявиш. Не мислете, че умните хора много обичат. Поне моята опитност е такава: умните хора много малко обичат. Умният човек е много умен, но за себе си.

Аз ви говорих за разумното сърце. То се проявява при съвсем особени условия. Аз съм наблюдавал хора, които отричат Бога, казват, че няма Господ, че трябва да отмъщаваш и т. н. Но същия този човек, като минава покрай реката, вижда, че някой се дави и веднага се хвърля във водата, и го изважда. Казва му: „Ти казваше, че няма Господ, защо извади този човек от водата?“ – „Е, будала съм бил.“ Значи, ако би спрял да разсъждава,

дали да го спаси или не, би казал: „Нека се удави!“ Той го спасява, защото в този момент в него заговаря нещо възвишено и благородно от миналото. Неговият минал живот му казва: „Тази философия не струва, не е права.“ Ето защо той влиза във водата, спасява човека и с това изпълнява волята Божия. Ние дължим нашето величие не на сегашните наши мисли, но на онова, което е вложено в нас от миналото ни. Има нещо хубаво, благородно в нас. Вие и не подозирате даже какво велико нещо има, заложено в известни души. Дайте на човека благоприятни условия да се прояви и тогава ще го познаете. Хората, за да се проявят в доброто, трябва да минат през много тежки изпитания. Само така ще може да излезе онази хубава почва, дълбоко скрита в тяхното естество.

Приложение ви трябва сега! Трябва да се научите всички да мислите правилно, да знаете как да преплитате нишките във вашата мисъл.

Сега как бихте постъпили един спрямо друг? Аз бих ви казал как постъпвате вие, като се съберете двама души. Като не можете да се разберете, хванете се и двамата за косите, набиете се и след това настъпва примирение. Примирявате се, но и двамата се връщате в дома си с пръснати глави. Някога пък само единият пострада. Аз съм наблюдавал такива случаи. Как идва примирението? Върнат се в дома си, но не се мине много време и единият размисли върху станалото, пък си каже: „Пръснах му главата, но не направих добре.“ Не се мине много време и вторият казва същото. И двамата съжаляват, подадат си ръка и си простят взаимно. Това нещо постоянно става с хората. Този начин е стар метод

и вие сега трябва да се освободите от него. И ще се освободите. Новият живот е без вързани глави – то е най-хубавото нещо. Като срещнете един човек, старайте се да носите в ума си една светла мисъл за него; старайте се да виждате неговото минало, а не настоящето му, и ако видите нещо лошо, да кажете: „Той беше добър човек, има нещо добро, заложено в него.“

Ако бих ви дал една задача, как бихте я разрешили? Да кажем, че се раздават три премии: една премия за ума, друга за сърцето и трета за волята. Коя от трите ще изберете? Ако сте инженер и градите къща, какво ще ви трябва? – Ум. Ако сте работник и копаете на лозето или орете на нивата, какво ще ви трябва? – Воля, сила. Тъй че, ако сте инженер, ще изберете премията за ума. Ако сте работник, ще изберете премията за волята. Ами кога ще изберете премията за сърцето? Дайте един пример!

Мнозина от вас трябва да проучвате живота на актьорите. Те са много интересни. За пример в Англия и Америка има актьори, които играят само любовни роли. Някой такъв актьор, за да изнесе по-сполучливо своята роля, обикаля света, наблюдава хората, проучва ги с техните любовни роли на житейската сцена. След това се изправя пред огледалото, имитира всички гримаси, изрази в тия им отношения, и тогава излиза пред публиката да представлява, да играе своята роля. Друг актьор иска да представи на сцената някой умиращ. За това той търси такива случаи в живота, наблюдава ги как се мъчат, проучва отделните моменти от изживяванията им и тогава излиза на сцената. Тренировка трябва, не може другояче! Когато човек иска да развие каква да е сила в себе си, било умствена, било душевна, било волева, неп-

ременно трябва да се тренира. Той трябва да проучи външната форма, външния израз на тази сила; трябва да знае как се проявява тя. Например вие искате да се учите на търпение. Седнете пред огледалото, вземете една игла и я забийте в ръката си. Наблюдавайте доколко време няма да мръдне нито един мускул на вашето лице. Следете няма ли да ви потекат сълзи. Трябва да знаете, че физическите страдания са предговор, приготвление, за да издържите на душевните, моралните страдания, които са по-тежки. Например тия от вас, които не могат да търпят, ще ги накарам да направят няколко екскурзии. Аз ще избира за тази цел дъждовни, ветровити дни и тогава ще ви накарам да направите тия екскурзии. Ще отидете на екскурзия и ще видите, че, като се върнете, ще бъдете отлично разположени. Най-малко за една седмица няма да мислите да се карате с никого. Природата е майстор да трансформира енергии-те в човека. Някой път например вятърът вее или от изток, или от запад, или от север, или от юг и ни донася дъждовните капки, които падат върху човека, внасят известни топлинни енергии в човека и по такъв начин обновяват организма му. Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък. Известна част на нашето тяло гладува и следствие на това се явява известно неразположение. Ние страдаме от душевен глад. Материални блага имаме, но душевно всинца страдаме. Казваме: „Няма нито един човек, който да ме разбира. Не съм намерил досега нито един истински брат. Самотен съм в света.“ Значи все липсва нещо на човека. Где ще намерите това, което му липсва? – Той може да го намери само в живата природа. Тя има всичко. Действително тия мисли не са ни-

що друго освен шишове, които аз познавам. Много добре съм запознат с тях. Някога при случай аз мога да ви покажа образи и форми на тия шишове. Те представляват цяла култура. Ще кажете: „Такъв е животът, съдба е това! Ще се примирим с необходимостта на нещата.“ Не, тази философия не разрешава въпросите. Всичко, което намираме, че е лошо, че е неправилно, можем да го изправим. Ние трябва да знаем, че в настоящето се проявява Божията промисъл, а в бъдещето имаме свобода да живеем според Божиите закони. За да подобрим сегашното си положение, ние трябва да съединим в едно и трите неща: необходимост, свобода и Божествена Промисъл. Човек, който не разбира необходимостта, който не разбира свободата и който не разбира Божествената Промисъл, всякога ще се намери в едно противоречие. Освен тази никаква друга философия в живота ви не може да работи.

Да имаме едно малко упражнение!

Ще ви дам предварително едно обяснение: Ако поставите дланта на лявата си ръка върху дясната или обратно, какво ще почувствувате? – Една топлина. Защо? Защото се срещат две противоположни енергии. На горната страна на човешката ръка се набира положително електричество, затова тя е космата. Долната страна на ръката, дланта, е пасивна, на нея се набира отрицателно електричество. Сега допрете двете длани на ръцете си и наблюдавайте какво ще почувствувате в себе си?

Всичката опасност в съвременните ученици седи в това, че колкото правила съм ви дал, вие не сте приложили даже една десета от тях. Казвате: „Тъй казва Учителя.“ Да, но никой от вас не е направил ни най-малкия

опит. Като ви дам някое правило, вие започвате да го разправяте тук-там, но за себе си не го прилагате. Например турете двата си палеца върху брадата. Турете след това ноктите на двата си палеца под брадата и ще забележите, че имате в двата случая два противоположни резултата върху вашата воля. Туй, което можеш да направиш в дадения случай, не седи в самите палци, а зависи от силата, от енергията, която можеш да прекараш през своите палци. Ръката е проводник на сили. Доколкото можеш да прекараш, да проектиреш през твоите палци известна сила към известна час на тялото си, дотолкова ще можеш да направиш едно упражнение. С туй упражнение може да не постигнеш целта, която гониш – нищо от това. Все пак обаче то ще е една придобивка за каляване на волята. Защо някога няма да постигнете резултат? Защото много от вас са нервни и тази нервност се проявява несъзнателно и пречи при упражнението. За пример започвате да си мърдате единия крак, да се чешите, да се движите насам-нататък. Искате ли да направите някое упражнение, най-първо ще концентрирате ума си към всичките си органи, тъй че за 5 – 10 минути те да бъдат под контрола на вашето съзнание, на вашата воля. Около 5 – 10 минути няма да шавнете, ще мислите само за себе си, ще бъдете силно съсредоточени. Ще дойде някой през това време, ще иска да ви изкара от това съсредоточаване, ще се опита да ви нервира, но вие ще си останете тих и спокоен, като че този човек не съществува. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ – Възможно е, има хора, които не се поддават на слабости. Вие ще се повдигнете по-горе от причините, които искат да ви извадят от нормалното ви състояние.

Да допуснем, че аз съм турил главата си във водата, правя някакво наблюдение, а някой в това време ме пита: „Какво има във водата, какво виждаш там?“ Питам: Ако аз река да му отговоря, какво ще стане с мен? Нали тази вода ще нахлуе веднага в устата ми? Аз ще мълча и ще наблюдавам, няма да му се обаждам. Като си извадя главата извън водата, тогава ще му разправам. Докато си във водата, ще мълчиш, ще правиш наблюденията си, но щом излезеш, тогава ще отговаряш. Отговаряш ли, докато си във водата, това не е философия. В дадения случай не трябва да знаеш да говориш, но да мълчиш. Има случаи, когато може да говориш, но има случаи, когато трябва да мълчиш. Казваш: „Всякога мога да говоря.“ Не, приятелю, има моменти, когато не трябва да кажеш нито дума. Ще мълчиш, ще правиш наблюдения само. Излезеш ли отгоре, над водата, тогава можеш да говориш. Ще ми възразите: „Ами ако този човек се сърди, че не му отговаряме?“ Според мен в света съществува само един човек. Всичко друго е илюзия. Следователно, щом е тъй, аз ще кажа: В света съществува само един човек и зная, че от този човек зависи всичко. Тогава кой може да ви се сърди? В Бога има ли сръдня, я ми кажете? Казват, че Господ се сърди. Тъй са писали пророците, но аз питам: Бог сърди ли се? – Не, Бог никога не се сърди. Само ние, хората на земята, се сърдим за нищо и никакво. Дойде някой твой приятел, каже ти: „Знаеш ли какво говори еди-кой си за теб?“ Казваш: „Не зная.“ „Еди-кой си казва, че си говорил някои лоши работи по негов адрес.“ – „Не, не е вярно това.“ „Тъй ли, чакай, аз ще му кажа!“ Разсърдят се двамата. Дойде друг и ти каже: „Знаеш ли, че къщата ти изгоря!“ „Не, не е

изгоряла.“ Всеки ден хората ни лъжат, а ние им вярваме. Ти ще кажеш тъй: „Моята къща никога не изгаря. Моят брат никога не може да каже нещо лошо за мен.“ Приятел за приятел никога не може да каже лоша дума. Аз не зная нито едно изключение от това правило. Ако има само едно изключение, този човек не ти е приятел. Следователно в това отношение ти ще бъдеш спокоен.

Светът, в който живеем, е създаден заради нас. Ние живеем в най-добри условия. При сегашното си развитие, при по-добри условия от тия не можем да бъдем; толкова сме могли да подобрим пътищата. Трябва да знаете, че при тези условия този живот, който прекарвате, е най-добрият. Сега някой от вас казва: „Еди-кой си не трябваше да ни казва така.“ Ами как? – „Трябваше другояче да ми каже.“ Не, това са наши умувания, наши разсъждения. Той ти каза точно това, което трябваше. Вие се спъвате от тия неща, но за ученик, който разбира нещата, това е една положителна философия. Казвате: „Не трябвало тъй да ви говори!“ Ами как? Ами аз как, по кой начин трябваше да ви говоря тази вечер? Вие казвате за пример: „Този човек трябваше да ни говори по-малко, колкото да ни обясни някои неща.“ Какво значи по-малко говорене? Може да говорим повече, може да говорим и по-малко.

Да допуснем, че имаме едно семе, попаднало на камениста почва. Колко ще израсне това семе нагоре? – Малко ще израсте. – Защо? – Няма условия. Следователно това семе говори малко. Допуснете сега другата възможност: това семенце е попаднало на богатата почва. Какво ще стане с него? – То ще стане дълго, ще има дълга и широка реч. Значи многото говорене подразбира

богата почва, благоприятни условия. Малкото говорене подразбира нямане на условия. Тъй че да говорим много или малко, това не зависи от нас. Някой път говорим много, защото има условия; друг път говорим малко, защото няма условия. Някой път чувствата се проявяват повече, защото има условия, някой път не се проявяват, защото няма условия. Известни външни условия ограничават чувствата ни, ограничават волята ни, ограничават ума ни. Ние не можем да мислим, каквото искаме, и да чувствуваме, каквото искаме. Ще кажете: „Тогава где е свободата?“ Абсолютна свобода в света няма. Туй, което казват философите, че можем да мислим, както искаме; че можем да действуваме, както искаме; че можем да чувствуваме, както искаме, не е така. Ние се намираме в един свят, в който всичките неща са относителни. Мисълта е относителна, чувствата са относителни и волята е относителна. Например детето мисли тъй, както мислят майка му и баща му, с малко видоизменение. Като кого мисли малкото вълче? – То мисли като майка си, като баща си. Баща му може да е бил по-голям герой от него; може да е давил, да е ял повече овци от него, но и то постъпва като баща си, макар и по-малко да се проявява в геройството си. Като кого мисли малкото агънце? – И то мисли като баща си и майка си. Като кого мисли малкото семенце? – Ако е ябълчно, ще мисли тъй, както е мислила ябълката. Следователно ние мислим това, което са мислили другите хора преди нас. Някой казва: „Аз мисля, идея имам!“ Я ми кажете една нова мисъл, една нова идея, каквато никой друг досега не е помислял? – Няма такива мисли. Това, което наричате нова мисъл, нова идея, ще видите, че и други са я мислили,

само че у вас се явява с едно малко видоизменение. В сегашните условия, при които се намираме, всичко е относително. Нашите мисли, нашите чувства и нашата воля са относителни. Обаче ние се приготвяме за един по-висш живот – Отиваме към реалното. И това приготвяне именно е хубавото. Защо? Защото всички сега се приготвяват за един клас, дето темпераментите, умовете, сърцата и волята на всички ученици ще бъдат тъй хармонизирани, както са музикантите в един велик оркестър; всеки музикант изпълнява нещо своята част. Капелмайсторът като даде такт, всички започват да свирят и се сливат в една обща хармония. А сега един свири по един начин, друг – по втори, трети съвсем иначе, цяла неразбория се създава. Този капелмайстор трябва да чака няколко години, докато музикантите му се научат да свирят хубаво. Не е лесно да се научат хората да мислят и постъпват идейно.

Когато дойде време да се образува един клас, в който да се учат хората, всякога ще има мъчнотии. Затуй аз знаей, че всинца вие мислите умно, но ви казвам: За даден случай не изисквайте повече от това, което е възможно. Ще ви обясня какво нещо е възможност. Среца един овчар, който има половин пита хляб. Най-голямата възможност в дадения случай е този овчар да ми даде половината от своята пита на мое разположение. Ако сме двама приятели, имаме един хляб, тогава на всеки един ще се падне по половина; ако сме четирима по четвърт; ако сме осем души, ще ни се падне по една осминка. Следователно туй е, което ни се пада в дадения случай. Толкова ти се пада, за толкова ще претендираш. Условията обаче може всякога да се менят, няма да бъдат все едни

и същи. Но в дадения случай, в дадения момент използвайте условията, каквито са, не роптайте против тях. След това моментът може да бъде по-богат. В природата всякога има приливи и отливи. Ако в един момент има отлив, в друг момент ще има прилив. Т. е. ако в един момент условията са неблагоприятни, в друг момент ще бъдат благоприятни. Два еднакво благоприятни момента не следват един след друг. Това е закон. Два щастливи момента не може да следват един след друг. Това е пак закон. Следователно, ако имате едно хубаво разположение, трябва да знаете, че второто разположение, което ще дойде след него, ще бъде обратно на това, което сте имали. Това са закони. Вие не изисквайте да дойдат условията преждевременно. Вие казвате: „Аз искам да живея щастлив живот.“ Много искаш! Не, дойде ли благоприятният момент, кажи: „В този момент аз ще живея щастливо.“ Щастието е една секунда, кратковременно е. След него иде една секунда скръб. Мине скръбта, дойде щастието. Скръбта и щастието се редуват. Бъди доволен от туй, което иде! Аз ще направя сега един опит. Ще ви предам мислено една мисъл, да видим колцина от вас може да я хванат. Следващата сряда ще видим колцина от вас са я възприели. Тази мисъл, която ще ви предам, ще произведе във вас едно движение. Вие няма да знаете какво е това движение, но наблюдавайте идущата сряда дали това движение, което ще направите, съответствува на мисълта. Вие може да направите много движения, но ще гледате дали ще направите туй движение, което съответствува на тази мисъл. Туй е само един опит. Няма да се вменява за грях на този, който не е доловил мисълта. Ако доловите мисълта, ще бъдете

по-близо до Божия закон. Туй е всичко. Сега вие си мислите: „Коя ли е мисълата?“ Тя е проектирана вече. После, ако ви намеря изправни, бих ви обяснил какво означава туй движение; ако не ви намеря изправни, няма да ви обяснявам това движение. Аз наричам туй движение едно от свещените движения. У човека има много движения, които са свещени. Тези движения човек проявява при особени случаи. Някой път човек направи някакво движение, с което причинява благоговение в другите хора. Тези движения са особени и се случват много рядко. Затова аз ги наричам „свещени движения“ у човека. Някой казва на някого: „Този човек ми изпрати веднъж един ангелски поглед. Но един път беше то!“ Някой пък си помръдне само ръката. Но свещено движение е то! Грациозни движения има в човека, но много рядко се случват. Те са най-хубавите, най-красивите неща, които оставят в нас дълбоки впечатления.

За следния път ще напишете на черната дъска едно мото, един лозунг, едно изречение, с което всички да сте съгласни. Ще си изберете един от учениците, който да напише хубаво, красиво това мото на дъската.

Размишление.

„Бог на Любовта, не е Бог на мъртвите, а Бог на живите.“

25 школна лекция от Учителя,
държана на 9 април 1924 г. ,София.

ЛЮБОВ КЪМ БОГА

„Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“

Тайна молитва

Прочете се резюмето: „Качествата на новия човек“.

На дъската е написано зададеното от миналия път мотото: „Аз и Отец едно сме.“

Всички съгласни ли сте с това мотото?

Сега бих ви запитал: По какво се отличава човешкият ум от ума на животните? При сегашното развитие на човека в човешкия ум едновременно има две движения. Първото движение е към материята. Такова движение има и у животните. Второто движение е противоположно на първото, то е движение нагоре. Туй движение много малко се забелязва у животните. За да се даде този горен подтик на ума, който назовават „човешки разум“, непременно трябва да се прояви съзнателното чувство в човека. Умът върви по права линия, а движението на сърцето е противоположно на движението на ума в човека. Когато сърцето се облагородява, носът на човека се разширява. Някой път носът надебелява, но ние не подразбираме туй надебеляване, ние говорим за отверстията на носа. Важното е какви са ноздрите. Някой нос е дебел, но ноздрите му са много малки. При това някой нос може да е подут, но това още не говори за благородство на сърцето. Българите казват: „Надул му

се носът.“ Тъй че, когато на един човек носът се надуне – разшири се или надебелява, то значи, че сърцето на този човек не действа правилно, хармонично. Колкото и да се старае човек да прикрие това, носът го издава. Това показва, че в природата няма никаква лъжа. Всички хора, както и всички животни, от най-малките до най-големите, имат слабост да прикриват, да замаскирват своите недостатъци и грешки. Вследствие на тази им слабост у всички същества се забелязва лъжата. То е най-старото изкуство, което са научили всичките животни, от най-малките до най-големите.

Сега аз ви говоря като на съзнателни души. Вие не можете да разберете тази дълбока философия, ако не може да нагодите правилно вашите отношения спрямо Божествените закони, т. е. да съзнаете, че вие сте пред лицето на едно разумно същество, което следи постъпките ви и ги одобрява или не ги одобрява в даден случай. Туй същество не следи само какво сте казали, но следи и какво мислите, какво чувствувате. Това разумно същество следи всички ваши чувства и мисли, които вие проектирате в чувствения и в умствения свят. Този разумен свят не може да бъде индиферентен към онова, което вие проявявате. Вие ще кажете: „Ние сме свободни да вършим, каквото искаме.“ Аз бих ви навел много примери, от които да видите, че не сте свободни да вършите, каквото искате, но ще ви наведе сега само един пример. Ако вашето дете излезе на улицата и види една овца, умряла от 3 – 4 дена, вмирисала се и то ви я донесе в стаята, какво ще му кажете. Туй дете може да каже: „На баща си и на майка си донесох тази овца в стаята, защото имам право и аз да правя своите научни изслед-

вания.“ Как ще погледнат родителите му на тази постъпка? Разбира се, че няма да бъдат доволни. Когато ние говорим за свобода, разбираме абсолютно разумен човешки живот. Само при разумния живот може да се говори за свобода. Всички разумни същества са свободни – никой не ги ограничава, никого не ограничават. За едно разумно същество е унизително да ограничи когото и да е. Всяко същество, което изгуби своята разумност, само по себе си се ограничава, и като не разбира законите, хвърля вината на другите хора. Казва, че те го ограничават. Ако вие се хвърлите от една висока скала и си навехнете крака, ще бъдете ли свободни да ходите? – Няма да можете. Кой е причината за това ви ограничение? – Вие сами. Вие сами сте се хвърлили отгоре и сте си навехнали крака. Следователно в умствения свят човек сам може да навехне ума си. И сега, за да може умът ви да се развива правилно, трябва да имате Любов към Бога. Има една любов, която хората проявяват към Бога, но тя ги затъпява. Тази любов е придружена със страх. От тази любов страда целият свят. Вие обичате едно същество, но същевременно искате да обсебите това същество, само вие да разполагате с него, затова се безпокоите да не ви го вземе някой. Някоя майка има дете, обича го, радва му се, но постоянно мисли за него, безпокои се, да не му стане нещо – няма доверие. Следователно и ние често придаваме такива слабости и на Бога. Когато направим някаква погрешка, ние мислим, че и Бог е като нас, веднага ще ни накаже. Затова усеждаме едно угризение на съвестта и умът ни престава да работи ден, два, три, докато се премахне туй състояние. Премахне ли се, тогава добиваме спокойствие. За да мо-

же да се развива умът правилно, трябва да бъде спокоен. Мир трябва да има човек! Следователно Бог, Който е толкова далеч от нас, разбира тия закони. Той се е отдалечил, скрил, далеч от нас именно защото разбира законите – не иска да хвърли никаква сянка върху нас. Забележете: всякога, когато вършите добро или зло, мислите, че вие сте инициаторите на това, което вършите. Защо мислите така? Защото Бог се скрива така, че вие не Го чувствувате никак. Тогава какво нещо е угризението на съвестта? Какво нещо е вътрешната радост, която се явява, като направим някое добро? Щом направим една погрешка, Бог веднага се появява, проговори и скоро се скрива. Това е „гласът на съвестта“. Щом направим някое добро, Бог веднага се появи като една светлинка и моментално изчезва. Някой ще каже, че му проговорил някой ангел. Не, това е чисто Божественото влияние в човека, на което всички духове се подчиняват. Това е Бог, Който проговаря в душите на всички същества и моментално се оттегля. Когато Бог ви проговори, вие се радвате, чувствувате една малка радост и мислите, че самата постъпка, която сте направили, ви радва. Не, Бог в дадения случай одобрява постъпката ви. За да може човешкият ум да израсне, непременно човек трябва да се развива нормално. Нормалното развитие седи в това, че неговите добри постъпки трябва да бъдат повече от неговите погрешки. Ако направиш три погрешки през деня, трябва да направиш пет добрини. Тъй щото всякога да ви остава един малък излишък. Всеки ден човек трябва да свършва с плюс. Това трябва да ви бъде като правило в живота.

Вие сте написали изречението: „Аз и Отец ми едно

сме“. Какво разбирате от това? Аз желая да напишете нещо върху изречението „Аз и Отец ми едно сме“. Пишете, обаче не това, какво са казали другите, но какво вие разбирате. Това ще бъде за вас една научна задача. „Аз“, това е животинското, ограниченият човек. „Отец“, това е вечността, която е дала условия на „аз-а“ да се развива, да расте. Стремeжът нагоре е Божествен процес. Такъв стремеж нагоре има във всички същества. Дори и най-малките същества разбират, че са нещо индивидуално, затова и те искат да живеят.

Сега, за да може да напишете нещо върху темата „Аз и Отец ми едно сме“, прочетете какво са писали някои философи върху „аз-а“ и след това изложете вашето мнение върху зададената тема.

И тъй човек при сегашните условия на живота трябва да има едновременно две посоки на движение в душата си: да върви по права линия, значи да има дълбочина, да има и широчина в своите чувства. Какво образуват двете ноздри на човека? – Те образуват буквата Ф. Разбира се, туй обяснение няма нищо общо със сегашния практически живот на хората. При сегашния практически живот, колкото по-малко чувства имат хората, толкова по-лесно се справят с живота. Колкото повече чувства имат, толкова по-мъчно се справят. Знаете ли защо? Защото богатите хора, които имат повече средства, повече богатства, имат и повече затруднения, отколкото хора с малки средства, които живеят икономично и минават живота си по-добре. Тия хора, които имат изобилни чувства, са хора с голям замах, живеят нашироко, разпиляват всичкото си имане и към края на живота си започват да слизат надолу, да живеят в носа си и

съжаляват, че са живели за Бога. Познавах едно време един проповедник, човек с добре развито чело, богато надарен, но живя богато, изпохарчи всичко и след това слезе да живее в носа си и казваше: „Едно време, когато хората си уреждаха работите, аз пасях на патриката магарето.“ Започна след това търговия, но забатачи се, разпиля всичкото си имане. От проповедник да станеш търговец, то значи да слизаш отгоре надолу. Да се каваш отдолу нагоре разбирам, но да слизаш отгоре надолу, това е всякога опасно. Проповедник, който става търговец, деградира; търговец, който става проповедник, се облагородява. Следователно вие имате в себе си две сили, с които трябва да работите: вашият ум и вашето сърце. Светлината всякога трябва да озарява ума ви, да бъде негова съпътница, а пък топлината трябва да бъде съпътница на вашето сърце – нищо повече. И тогава във вашия слънчев възел или в сърцето си всякога ще усещате една малка приятна топлинка. Никога не трябва да усещате студенина в сърцето си и тъмнина в ума си. Щом дойде мрак в ума ви и студенина в сърцето ви, раждат се най-противоречиви чувства, най-противоречиви мисли в живота.

Аз ви говорих вече за разумното сърце. Когато се намирате в туй велико противоречие на живота, а неизбежно ще се намерите, понеже живеете в тази гъста материя, винаги ще се обръщате към вашето разумно сърце и ще разберете, че във вас е заложено нещо добро. Туй добро няма да го търсите отвън, то е вътре във вас. Отвън ще търсите само стимул. Основата, семената ще търсите вътре в себе си, затуй човек трябва да има вяра в своето разумно сърце и вяра в своя ум. Да добиете вяра

в своя ум и вяра в своето сърце, това са задачи за всеки човек. Докато добием тази вяра, има други опасности, но ние трябва да изучаваме ума и сърцето си. Когато нашият ум говори криво по някой път, той предава отвън какво е чул, без да го провери. Ти ще подложиш всичко това на една критична преценка и тогава ще действуваш. Този ум е като малките деца – полъгва. Сърцето също обича да полъгва. За да разберете Истината, ще пови-
кате сърцето и ума, ще ги изслушате, ще сравните ка-
заното от двете места и, след като имате общи доказа-
телства, ще приемете фактите тъй, както ви се предават.

Сега в съвременната математика вие събирате за пример числата 2 и 3 и казвате: $2 + 3 = 5$. Можете ли да съберете числата 2 и 3? Числата 2 и 3 не може да съберете. Защо? – Числата, това са идеи. А вие не можете да събирате идеите. Ако съберете вашите кокошки в курника, това събиране ли е? Кокошката е една ваша идея. Тия кокошки могат да се събират и без вас. Често птичките, кокошките се събират сами на едно място. Ние казваме: „Събрахме нашите кокошки.“ Събирането е една случайност в света. Вие не може да събирате чис-
лата. Числата 2, 3 това са факти, идеи. Вие като ги съ-
бирате, правите само един превод. Отде намерихте, че $2 + 3 = 5$? Може ли от 2 и 3 да произлезе 5? Вие ще ми възразите: „Как да не може?“ Аз имам 2 кокошки, купувам още 3, нали правят 5 кокошки. Всяка от тях ще снесе по едно яйце на ден, значи ще имам 5 яйца: Отде знаете това? Туй са само предположения.

Тогава какво трябва да разбираме под думата „съби-
ране“? Под събиране вие разбирате да събереш пари в
кесията си, да събереш хора на едно място, но можеш ли

да събереш техните сърца и умове? Може ли да съберете два ума на едно място? Може ли да съберете две сърца на едно място? Може ли да съберете две души на едно място? Вие ще кажете: „Как не? Аз мога да ги събера. Например трима души и четирима души правят седем души.“ Тия хора, тия души, които вие мислите, че събирате, те представляват известна идея. В действителност можете ли да ги съберете? Хубаво, имате един книжен лев и един сребърен лев. Може ли да съберете тия левове? Наистина предполага се, че книжният лев е равен на сребърния, но те са разнородни, а само еднородните неща се събират. Един златен лев плюс един златен лев правят два златни лева. Тогава ще ви задам, като на учени хора, следния въпрос, да видим как ще го обясните.

Например:

1 + 1 = 2

1 x 1 = 1

2 + 2 = 4

2 x 2 = 4

Когато събираме единица с единица, получават се 2 единици. Когато пък умножаваме единица на единица, получава се пак единица. Когато събираме две единици с две единици, получаваме четири единици. Когато умножаваме две единици на две единици, получаваме четири единици. Как ще обясните сега защо във втория случай и при събирането, и при умножението на двете единици получаваме един и същ резултат? Числото 2 показва, че единицата се е намалила. Когато събирате единица с единица, тя се намалява. Когато пък умножавате единица с единица, тя си остава една и съща, нито се увеличава, нито се намалява. Значи при съби-

рането единицата всякога се намалява. После имаме следния процес: $1 - 1 = 0$. Тук единицата иде в своето естествено състояние. Сега няма да се спирам да ви обяснявам тия неща, защото не искам да ви забърквам. Числото две по-голямо ли е от единицата? Числата, както се изучават при сегашните условия, нямат практически приложение. Ако ви кажа, че две единици са по-малко от единицата, тогава ще ме питате: „Как, един грош по-голям ли е от два гроша?“ Тия неща, които ви казвам, са верни само при съзнателния живот, при онази висша математика. В обикновената математика работите са съвсем други.

Сега да попеем малко, за да променим мисълта, да изменим малко философските размишления! Вие трябва да мислите, трябва да се спрете върху мисълта, защо във физическия свят единицата е по-малка от другите числа? Има ред формули, които трябва да приложим, за да докажем, че действително единицата във висшия свят е по-голяма от останалите числа. Това е цяла философия. За да ви докажа това, трябва да ви държа една цяла лекция. Не мислете, че сме разрешили въпроса, като чухте, че когато единицата се събира, се намалява. То е твърдение, но още не е доказано, а трябва да се докаже!

Пението обаче не върви. Да изпеем едно ново упражнение: „Светъл ден, Божий ден!“

(Учителя свири, всички пеят.)

„Светъл ден, светъл ден, ден, ден, ден.

Весел ден, весел ден, ден, ден, ден.

Божий ден, Божий ден, ден, ден, ден.“

Какво липсва на това упражнение? То по смисъл е завършено, но по музика не е завършено.

- ❖ Да изпеем сега друго упражнение! – “Тъги, скърби“.
- ❖ „Тъги, скърби вдигай, слагай, право върви. (2)
- ❖ Не се спъвай, всичко вдигай, слагай, право върви! (2).
- ❖ Върви, върви, върви, право върви (3).
- ❖ Върви, върви, право върви, върви, върви, право върви!“
- ❖ Тайна молитва.

Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.

26 школна лекция от Учителя,
държана на 16 април 1924 г., София.

ТОЧИЛОТО И НОЖЪТ

Тайна молитва.

Прочете се темата „Аз и Отец ми едно сме“.

Тема за следния път: „Службата на търпението и самообладанието“.

Сега ще ви запитам: Кои са най-добрите и кои са най-лошите хора в света? – Най-лошите хора в света са тия, които нито добро правят, нито зло правят. Добрите хора в света са тия, които и добро правят, и зло правят. Значи има две категории хора.

Първата категория А:

А { Н. Д. – не прави добро
Н. З. – не прави зло.

Втората категория В:

В { П. Д. – прави добро.
П. З. – прави зло.

Тези, които не правят добро, слизат от Бога и отиват към земята. Законът е такъв, не могат да ги търпят

горе. Тези пък, които не правят зло, отиват нагоре и се срещат с първите – имат противоположно движение с тях. Първите имат движението *n*, вторите – движението *m*.

Втората категория са тия, които правят добро. Тяхното движение е нагоре, във възходяща степен. Те са добрите, които отиват към Бога.

Тия пък, които правят зло, отиват към центъра на

земята. Тези две движения ще се срещнат. Едните ще минат през центъра на земята, ще образуват един кръг и после ще се срещнат с тия, които правят добро. Хората, които правят зло по необходимост, привидно са лоши. Но тия, които не правят зло и не правят добро, са най-лошите хора. Сега някой казва: „Ако е така, да станем лоши.“ Добре, нямам нищо против, стани лош, но ще слизаш към центъра на земята, към гъстата материя. Ти ще слизаш надолу, докато се засили земната температура толкова, че не можеш да издържиш повече. Тази горещина ще те застави да минеш нагоре, да излезеш от центъра на земята и да се качиш нагоре, да минеш в противоположна страна. Движението на лошите хора е противоположно на движението на добрите хора – теченията са обратни. Следователно всякога, когато означавате лошия човек, изразявате движението му със следната формула:

Формулата за изразяване на добрия човек е следната:

Тия неща са само философски разсъждения, в които има ред противоречия. Ние ще оставим привидните противоречия. Противоречия съществуват в природата, но не се старайте да примирите тия противоречия. Вие никога няма да ги примирите. Ако речете да примирите противоречията, вие ще изгубите смисъла на живота.

Бог е създал най-противоречиви същества на земята и всички живеят, размножават се, изяждат се, взаимно се унищожават и пак се пази равновесие. Чудни са хората, като запитват: „Защо Бог, като е създал ангелите, е създал и такива хора?“ Хората мислят, че Господ ги е създал. Не ги е създал Господ, те сами се създадоха. Казва Господ: „Да стане това“ и то става. „Да стане онова“ и то става. Всичко, каквото е казал Господ, станало.

И тъй, в природата съществуват привидните противоречия. Тия противоречия са висши математически задачи. За глупавите хора съществува противоречие, съществува зло, но тия неща са висши задачи в света. Тия задачи по някой път се явяват в дома, по някой път се явяват в обществото, а по някой път и в самите нас – навсякъде може да се явят. Онзи, който не иска да разрешава правилно задачите, в него се заражда мисълта да ги изличи от себе си, т. е. да се самоубие. Човек, който иска да се самоубие, изличава задачите от себе си, не иска да ги решава. Обаче и сто пъти да се самоубиваш, никога не можеш да заличиш задачите. Пак ще те хванат тук, на земята и ще ти кажат: „Ще решаваш – нищо повече!“ Десет, сто, хиляди години ще те държат на земята, но най-после ще решиш зададените задачи. Може да си послужиш с всички философски теории, може да си послужиш с всички противоречиви възгледи, но в края на краищата пак ще трябва да решиш задачите. Такъв е законът на великото Божествено училище.

Вие, като ученици, трябва да разбирате този велик, безпощаден закон в света. Той не е монархически закон, но е закон на абсолютна справедливост. Ако мислите по този начин, ако вярвате в този закон, ще получите едно

облекчение в себе си. В света съществуват две противоречия: или че Бог е абсолютна Правда, или че не е. Ако допуснете, че Бог е абсолютна Правда, че Бог е безграничен, всемъдър, всесилен, че всичко, което е създал в света, го е предвидил предварително, че няма никакви случайности в света, вие сте на правата страна. Бог е взел всичкото предвид, направил е подробно своите изчисления. На много от висшите, от интелигентните същества Бог е дал ред задачи да направят подробни изчисления, та по този начин да вземат и те участие в създаването на света. Най-после Бог дал ред задачи за разрешаване на човешките духове, които са въплътени тук, на земята, изобщо на цялата човешка раса в нейната целокупност. Ние трябва да възприемем този закон, да го опитаме и ще получим облекчение, ще разберем защо Господ е направил света така, а не иначе. И тогава, преди да питаш защо Господ направи така света, аз ще те питам: Защо колиш и ядеш тази кокошка? Отговаряш: „Така е наредил Господ.“ Добре, ако е така, защо овцата не яде кокошката? Ако е право това, че е наредено от Бога да ядеш кокошката, защо твоят брат не може да яде кокошка? Защо овцата не може да яде кокошка? Как тъй Бог създал едного да яде кокошка, а друго – да яде трева? Не, отговорът на този въпрос не е правилен. Бог е предвидил всичко до най-малки подробности. Като възприемем закона на абсолютната Божествена справедливост, разумност, ще оставим противоречията да си съществуват; те са необходими. Те са били една необходимост в нашето минало; те са една необходимост и за нашето настояще и за нашето бъдеще. Те са явления, които ни подтикват към свобода и за в бъдеще.

Изобщо противоречията, които съществуват в света, са потребни.

Сега тия мисли, тия явления на противоречия смущават и стари, и млади. Имате брат, който се проявява по особен начин, и вие казвате: „Защо трябва да има тази черта?“ Не питайте защо той има тази черта в характера си. Остави го свободен, не се занимавай с него! Казваш: „Ама аз искам той да бъде съвършен!“ Не се занимавай с неговото съвършенство! Това не е твоя работа. Не се занимавай със съвършенството на другите хора! Всеки лично трябва да се занимава със своето съвършенство.

Единственото нещо, което нам е позволено да дадем разумно на другите хора, то е едно малко щастие. Гледате, че някое дете плаче. Вие изваждате от джоба си една ябълка и му давате. В продължение на 5 – 10 минути то престава да плаче. Ето с колко малко нещо може да доставите една радост. Както виждате, за човека е достатъчно пет минути щастие. Знаете ли колко струва щастието на човека? – Струва милиони левове. Но вие скоро разваляте вашето щастие. След като ви направят за пет минути щастливи, започвате да мислите за бъдещето си и разваляте вашето щастие. Пет минути щастие ви е достатъчно. Потърсиш ли повече щастие, ще изгубиш и малкото.

Следователно вие в школата не може да имате успех без правилно разбиране, без правилна философия. Няма ли тия неща, вие всякога ще се ожесточите. Като не разбирате нещата, постоянно ще питате: „Защо Учителя ни говори така? Защо си мръдна ръката? Защо спрямо еди-кого си има такава обхода, а спрямо мен друга?“

Чудни сте! Ами как трябва да ви говоря най-после? Казвам ли ви как трябва вие да ми говорите? Като дойде някой от вас при мене, казвам ли му: Чакай, няма да си мърдаш устата, няма да я отваряш, очите си няма да отваряш и т. н. Не, оставам този човек свободно да си се проявява. Нека свободно, както иска, си отваря и затваря устата. Нека си каже защо е дошъл, а по какъв начин ще каже, то е негова работа. Нас ни занимава само това, какво ще каже. Той носи едно писмо от баща ви. Ще го повикаме на трапезата, ще го запитаме как са нашите и ще го изпратим. Най-после ние още нямаме една установена форма, да знаем кой е правилният начин да говорим – как трябва да държим очите си, устата си и т. н. Кой от вас знае правилните действия при говоренето?

Сега за пример аз държа ръката в джоба си. Ще ви кажа защо я държа в джоба си. Отишъл съм на дюкяна и съм купил нещо. Значи бъркам сега в джоба си, за да ви дам нещо. Изобщо бащата държи ръката си в джоба, когато е купил или смокини, или друго нещо и го вади оттам. Това обаче не е истинското обяснение на въпроса. Аз мога да туря ръката си в джоба и случайно. Истинската причина за това нещо е скрита дълбоко в човека. Някой пък туря ръката си отзад на гърба. Друг движи или само лявата си ръка или и двете си ръце нагоре (в знак на очакване) и казва: „Тази работа няма ли да се свърши!“ После сваля ръцете си долу и казва: „Изгубихме работата. Ами сега?“ Туря ръката на челото си, започва да мисли. След това си туря ръката на гърба, казва: „Тази работа може да стане“ – кураж си дава. Турянето ръката на гърба, това е скритност, подъл начин на пристъпване. Онзи, който иска да те прободете с нож,

скрива ножа зад гърба си и ти казва: „Добре дошъл!“ И тъй, както не очакваш, мушне те изведнъж с ножа си. Този, който държи ръката си отзад, има нещо скрито. Един оратор, който държи ръката си отзад, на гърба си, пак крие някаква мисъл. Ако речем да обясним всичките движения на хората, ще си изпокъсате космите на главата от ужас. Ако се изтълкува всяко ваше движение, не ще може да си намерите място. Невежество, тъмнина трябва да има! Невежеството е благословение за сегашното човечество. Някой път тия движения в нас са неволни; те са изостанали навици от нашето минало. Някой път за пример ти се разгневиш, вдигнеш ръка, започнеш да удряш наляво, надясно. Защо? – По стар навик. Всяко движение има свой вътрешен смисъл.

И тъй, туй, което на първо място разделя хората в света, това са техните материални отношения, които сега съществуват. По никой начин обаче не се старайте да задоволите който и да е човек, нито себе си! Старайте се да дадете на човека само за пет минути едно веселие, едно щастие. Виждате нещастен един човек, оплаква се, казва: „Да имам един декар земя, ще бъда щастлив.“ Дадеш му един декар земя. Щастлив ли е? Не, сега казва: „Да имам два, три, четири, пет декара – разбирам.“ Дай му и цялата земя, пак един ден ще бъде нещастен. Тогава той ще започне да мисли за месечината, как да отиде на нея. Като не може да отиде на месечината, ще бъде недоволен, че не може да завладее. Щом тази празнина, която съществува в нас, не може да се запълни от земята, то да турим в нея и месечината, и слънцето, и цялата слънчева система, пак няма да се запълни. Единственото нещо, което може да запълни празнината от човеш-

кото недоволство, е само Божествената светлина. Тя, като блесне, изведнъж изпълва всичко. Изведнъж блесва, но и изведнъж изчезва. Направиш ли някаква погрешка, тази светлина веднага се вдига и в теб наставка пак празнина – чувствуваш, че всичко в теб е празно. Изгубиш ли Любовта, нямаш светлина, нямаш сила и казваш: „Едно време можех да мисля, но сега съм станал идиот, остарял съм.“ Не, не си остарял, но ти искаш по един физически начин да запълниш тази празнина в живота си, тръгнал си по крив път. Не можеш да заставиш никого да те люби. Любовта е една велика сила в живота, която не се подчинява на никакъв закон. Това трябва да го знаете! Бог следователно не се подчинява на никакъв закон. Ти не можеш да искаш любов. Не търсете любов. Който търси любов, той я изгубва. Светлината можеш ли да я търсиш? – И Светлината не можеш да търсиш. Любовта ще те търси. Светлината ще те търси, а ти ще бъдеш готов да ги възприемеш. В това е смисълът. Всички вие, които търсите любовта, не можете да я намерите; всички вие, които търсите Светлината, не можете да я намерите. Но всички ония от вас, които са готови да излязат вън от къщи, като изгрее слънцето, светлината и топлината му сами ще дойдат при вас. Любовта сама ще дойде при теб, но ти трябва да имаш готово сърце да я приемеш. Светлината сама ще дойде при теб, но ти трябва да имаш готов ум да я приемеш. Тъй седи великата Истина!

И вие, като ученици, ще знаете, че същото нещо е и със знанието. Вие търсите знание. Някой казва: „Аз търся знание.“ Там е погрешката ви. Не търсете знанието. Вие никога няма да го намерите. Бъдете готови оба-

че да възприемете знанието. Знанието вие няма да създадете, всеки сам ще го възприеме. То е създадено отдавна. През него са минали ангелите, то ни е останало в наследство от тях. По-висши от нас са го създали. На когото е речника, те ще ви пратят знанието, те ще ви научат на всичко, а вие само бъдете готови да го възприемете. Туй, което вие мислите за ново, което сега измисляте, откривате, за тях е старо, за тях е играчка. Когато хората на земята направят някое велико откритие, когато някой учен създаде някоя нова теория или открие нещо, това в ангелския свят е остаряло, там никой вече не говори за това велико откритие. Те казват: „Не е голяма философия това откритие!“ За самите ангели има смисъл това, което те сами откриват. Така седи въпросът.

И тъй, казах ви: Любовета не търсете, бъдете готови да я приемете, тя ще дойде при вас. Светлината, знанието – също. Не ги търсете, те сами ще дойдат при вас. Това са положения, закони, при които вие трябва да пригответе вашия ум и вашето сърце, за да може разумно да се ползвате от тия закони. Същото се отнася и до писателската ви проява. Някой казва: „Аз искам да напиша една хубава статия.“ Не се напрягай! Ти сам няма да създадеш нищо. Мисълта сама ще дойде при тебе, а ти ще я възприемеш. Тя ще дойде като зрънце при тебе, а ти ще го поставиш в земята, отдето след време ще изникне. Ще дойдат тия зрънца, ти не се безпокой! Не дойдат ли, ти и да копаеш, какво ще изникне? – Нищо няма да изникне, напразно ще копаеш.

Сега, като ви говоря върху този предмет, някои от вас казват: „Учителю, 20 години вече откак работя в това направление, но от мен нищо няма да стане. Аз не

станах по-добър човек.“ – Ти няма да бъдеш никога добър. Добрината е плод на Божествената Любов. Следователно, ако си възприел Божествената Любов, добрината ще дойде. Щом нямаш добрина, значи не си възприел Любовта и пътят, по който си тръгнал, е лош. Цели 20 години си вървял по този път и не си възприел Любовта. „Какво да правя тогава?“ Казвам ти: Бъди готов да възприемеш Любовта и след пет минути ще станеш добър; след пет минути ще имаш плод и с това ще се свърши всичката философия.

Днес ви говоря върху този закон, но вие, като отидете в дома си, ще започнете пак по старому да вземете някой стих от Евангелието, ще го разтълкувате по своему и ще заличите това, което чухте тук. Вие ще постъпите също както онзи поет, който се възхитил от природата, от едно нейно кътче и написал: „Прекрасни, величествени канари!“ Аз казвам: От човешко гледище те могат да бъдат прекрасни, но не и от Божествено гледище.

Всичко това, което срещате в живота, в природата, е необходимо за вас, за да се възстанови помежду ви хармония. Противоречията вие няма да разрешавате. Даже няма да се стараете да си въздействувате един на друг, защото, щом въздействуваш комуто и да е, и на теб ще въздействуват. И всеки, който се е опитал да изправи някой лош човек, сам е станал лош. Законът е такъв. Ще ви приведа примера с точилото и ножа. Точилото, на което острят ножовете, печели ли нещо? Ножът, който се остри на точилото, печели ли нещо? Не, нито точилото печели, нито ножът печели. И който точи, и когото точат – губят. Да точиш и да те точат, това не е добрина. В това няма никаква философия. Да бъдеш острило за

ножовете, в това няма никаква добрина. Някой казва: „Аз съм лош човек.“ То значи: „Аз съм точило и, който дойде при мене, ще го наточа, да стане по-остър. Точиш ли, не си от големите философи. И този, който точи, и тогова, когото точат, дават оръжие в ръцете на лошите хора, заставят ги да правят престъпление. Но някой път, като седя в събранието, наблюдавам какво става между вас. Гледам двамина от вас говорят върху нещо, а друг се концентрирал, мисли за Бога. Виждам как дяволът се разхожда помежду вас и казва: „Слушай, ти размишляваш за Бога, а тия двамата те смущават. Я ги бутни, посмушкай ги малко!“ Ти се обърнеш към тях, смущаеш ги. Дяволът сега казва на тях: „Как се оставяте да ви мушка този! Вие сте хора свободни, я му кажете, какво право има той да ви заповядва!“ И тия двамата се нахвърлят върху него. Става пререкание между всички. Едните говорят и другите говорят, но до никакво заключение не се дохожда. В тия спорове няма никаква философия. Ти трябва да оставиш тия двамата, нека си говорят зад гърба ти. Ти си свърши работата и нищо повече. Тази е правилната философия за ученика. Аз не говоря за света, аз говоря за разумните хора. Така трябва да постъпваме всички – по един разумен начин. Аз не съм намерил по-прав път от този, за който ви говоря. Аз съм го опитал и получил добри резултати. Вие можете да постъпите и по друг начин, но резултатът ще бъде, какъвто е резултатът от точилото и ножа. Резултатие, които ние имаме, трябва да бъдат като резултата от посятото зрънце – да изникне, да цъфне и да даде плод. При този резултат, при този закон последствията са следните: растението пораста, но почвата обеднява. След това пък ста-

ва друга компенсация: това дърво наесен хвърля листата си, които изгниват, и по този начин наторява земята. Тя поглъща тия сокове, обогатява се и казва на дървото: „Идущата година ще ти пратя нов кредит.“ Дървото ѝ отговаря: „Благодаря ти, аз ще си свърша работата и след това ще ти върна всичкия кредит назад.“ Значи навсякъде в природата съществува законът на компенсацията, на вземане-даване. Това е правилният път. Следователно ние може да имаме отношението на точило-то и ножа, но туй не разрешава въпросите. Светът има тия отношения, по този начин се управлява той. Целият свят се управлява с ножа и точилото. Всички вие сте живели само с ножа и точилото. Този метод си отживя времето. Вторият метод, който трябва сега да приложите, е методът на растението и почвата. Третият метод е методът на животните. И най-после четвъртият метод е методът на човека.

Аз ще се спра на първите два метода, тях ще обясня, засега те са важни. Вторите два метода ще оставя. Ясно е сега, че и ножът губи, и точилото губи. При втория метод, при метода на дървото и почвата, отношенията са други. Дървото, което трябва да расте, да се развива в своя обем, най-напред взема. След това връща непотребното обратно на земята, за да не губи тя. А тъй, на пръв поглед, тия отношения не се забелязват. От Божествено гледище приятно е да гледа човек на противоречията в живота. Да кажем, че двама братя са глухи и си приказват високо. Някой друг ги слуша и се пита: „Защо толкова викат тия хора?“ Те говорят високо, защото са глухи. Необходимо е за тях да говорят високо.

Да допуснем сега, че двамата братя дойдат в къщи

и продължават да говорят високо. Кой е правилният начин да се отнесете с тях: да ги изпъдите на улицата или да излезете на улицата, да ги оставите в къщи да се разправят. Първият начин – да ги изпъдите, е методът на точилото и ножа. Вие ще се освободите от тях, но те ще се наточат насреща ви и ще кажат: „Безобразник, изпъди ни от къщи.“ Ако постъпите по втория начин, ще кажете: „Братя, бъдете спокойни, разговаряйте се, аз ще изляза вън, имам работа, скоро ще се върна, а през това време вие можете да си берете ябълки, докато свършите разговора си.“ Този е методът на растенето и почвата. Този метод е практичен, но мъчен за приложение. Теоретически е тъй, но има вътрешно приложение, което не мога да изнеса, защото ще се злоупотреби с него. В действителния живот не е лесна работа да се разправяш с хората. Има един момент, когато човек е поставен почти на върха на някое острило, дето няма никакво измерване, и ако съзнанието не е будно, всеки момент може да падне долу, всякога може да изгуби равновесие. И тогава казва: „Аз съзнавам, че съм направил погрешка, паднал съм.“ След като падне, започва да философствува: „Не направих добре.“ Работата е навреме, за даден момент, съзнанието да е будно. Будно ли е съзнанието ви, ще употребите втория метод.

Най-първо съзнанието ви трябва да бъде всякога будно, за да може да се справите с всяка слабост, която ще се яви у вас и която ще ви хвърли в погрешка. В човека има много слабости. Предизвикването на известна слабост у вас иде отвън. За пример вие вървите по улицата, решавате нещо, и току изведнъж някой ви спира. Вие веднага се възбуждате. Това показва, че съзнанието ви

не е будно. Да кажем, че вие сте проповедник, отивате някъде да проповядвате, но изведнъж ви спира някой и вие се разгневявате, скарате се с този човек. Вие продължавате по-нататък пътя си, но вече нямате вдъхновение, изгубили сте любовта. Не, будно съзнание трябва да имате всинца. Ако съзнанието ви не е будно, всяка друга философия е излишна. Аз мога да ви представя ред автори, които са препоръчвали разни методи за самообладание, но тия методи не са дали нищо досега. Защо? Защото у хората днес липсва Любовта. Вземете за пример въпроса за вегетарианството. Има философи, които цели 15 години наред са били вегетарианци и след 15 години прояждат месо, като опровергават по-раншните си убеждения. Защо? Защото съзнанието у тях не е будно. Те нямат любов. Следователно човек всякога може да стане вегетарианец и отново месоядец. Кога? – Щом изгуби съзнанието си. Това е движение. Всички хора, които ядат месо, се стремят към центъра на земята. Такова е движението им. Те не могат да бъдат вегетарианци. Всеки, който се стреми към слънцето, той е плодоядец или вегетарианец. Месоядец си, искаш да станеш вегетарианец. Измени стремлението си към слънцето и ще станеш вегетарианец. Измениш ли отново стремлението си към центъра на земята, ще станеш месоядец. Тия две посоки определят каква ще бъде храната ви. Същият закон се отнася и до растенията, и до птиците. Има и растения, и птици месоядни. Аз разрешавам въпроса принципиално. Не можеш да бъдеш вегетарианец, докато не измениш посоката на движението си към слънцето. Към слънцето ще се стремиш, към ангелите, към Бога. От там ще възприемаш идеите си. Те ще събудят

съзнанието ти. Като възлюбиш Бога, ще възлюбиш и всички окръжаващи те същества, от най-малки до най-големи. И тогава у тебе няма да има желание да ядеш месо. Свържеш ли се с Бога, ще възлюбиш всички същества, ще искаш да им правиш добро. Принципиално тъй съм определил аз кои хора са месоядци, и кои плодоядци. Всички месоядци отиват към центъра на земята, имат стремеж надолу, някои повече, някои по-малко. Такъв човек може да ви говори за идеи, за Бога, но това са второстепенни работи. Неговият вътрешен стремеж е към центъра на земята. У този човек съзнанието не е будно. Той е в постоянна борба със себе си. Има месоядци, които за в бъдеще ще станат вегетарианци, има и вегетарианци, които за в бъдеще ще станат месоядци. Било е време в културата на човечеството, когато децата изяждали родителите си. Това било привилегия за тях. Те не чакали да умрат родителите им от собствена си смърт, но като наближи смъртта им, дават голямо угощение, на което опичат родителите си и ги изяждат. Че това е било така, потвърждава се от факта, дето често в днешно време майката казва на децата си: „Изядохте ме!“ Бащата също им казва: „Изядохте ме!“ От где са останали тия изрази? Майката и бащата не могат да изкажат тия думи, ако не са ядени някога от децата си. Това е факт! Това са изостанали неща от архивата на миналото. И какво очаквате от едно човечество, бащите и майките на което са били изяждани от своите синове и дъщери? Колко има да работи това човечество! Защо са яли родителите си? Защото са се стремили към центъра на земята.

Тогава помнете следното нещо: не примирявайте

противоречията в света! Знаете, че всичко в света работи за хармония с доброто. Дръжте тази мисъл в себе си като ценно правило. Не се опитвайте да внесете тишина в морето. То няма да утихне. Попитайте морето защо шуми. То казва „Моите деца, вълните, вдигат шум“. Вълните пък казват: „Дядо ни, вятърът, дошъл, та се радваме на живота.“ Хванали дядото, питат го: „Защо си вдигнал толкова шум?“ – „Пратиха ме да посетя децата, да ги видя.“ „Кой те прати?“ – „Светлината и топлината ме пратиха.“ Кой е крив най-после, че морето вдига шум? Морето не е криво, вълните не са криви, вятърът също не е крив. Кой е крив тогава?

Да изпеем сега упражнението: „*Ходи, ходи...*“

Ходи, ходи, ходи

за водата ходи

сутринната роса

през речица бистра,

по пътека чиста.

За дома си носи

таз водица бистра,

за цветенца мили,

нейните дечица.

} 2 пъти

Думата „ходи“ има смисъл, тя изразява движение. „За водата ходи сутринната роса“ – това е ясна идея. Росата, като минава през небесното пространство, минава и през водицата.

Изпейте сега упражнението: „*Тъги, скърби вдигай, слагай, право върви!*“ Това упражнение прилича повече на светска песен. Като изпеете тази песен, ще почувствувате едно ободрение. Ако изпеете една свещена, духовна песен, ще почувствувате тъга. Тогава коя песен е

по-права, тази, която внася радост в душата на човека, или тази, която внася тъга? Всяка дума, която внася Божественото благо в душата на човека, тя е на мястото си. Същото се отнася и до песните. Всяка песен, която внася известно Божествено благо в душата на човека, е на мястото си. Езикът изобщо трябва да бъде прост. Един ден всички езици ще се изгладят и няма да има свещен и обикновен език. Много свещени езици са измрели. Свещеният еврейски език, на който е писано Евангелието, е умрял, свещеният санскритски език е умрял. Всички свещени езици са измрели. Останали са живи само обикновените, простите езици.

Вие ще се стремите да бъдете свободни в душата си, да се не смущавате от нищо. За пример, ако река да извадя едного от вас да напише едно предложение, което после другите да поправят, той ще се върне в къщи разтревожен и цяла нощ няма да спи. Ще си каже: „Как тъй, мен да ме поправят?“ Чудни сте вие! Че езикът, на който говорите, не е така съвършен, има нужда от поправяне. Като дойдете за в бъдеще, езикът ще бъде подобър, но засега такъв, какъвто е, той е добър. Езикът на българите е отличен засега. И езикът е претърпял известни промени. В някои отношения сегашният език е спечелил, а в някои отношения е изгубил, но загубата и печалбата се компенсират. За в бъдеще езикът ще претърпи още по-голяма промяна.

И тъй, ще се стремите да бъдете свободни от всякакви предубеждения, от всякакви предразсъдъци. Човек трябва спокойно да работи, за да придобие смирение. Той трябва спокойно да изслушва всичко. Докато не придобиете това спокойствие, не можете да влезете в

окултната школа. Без това спокойствие нямате достъп до тази школа.

Когато употребявам думата „достъп“, къде е по-правилно да се тури ударението – на първата или на втората сричка? Има закони, които определят ударението на думите в езика. В думата „добро“ за пример ударението пада на втория слог. Защо да не е на първия слог? По кой закон е турено там ударението? – Ударението е турено на втория слог, понеже думата „добро“ означава плод. Две личности, две сили са определяли ударението на тази дума; едната от тях е била по-силна, следователно тя е поставила ударението на думата „добро“ на втория слог. Ударението в този случай е женско. Жената значи е определила ударението в думата „добро“. Ако турим ударението на първия слог, то е мъжко. Ще ви докажа това. У македонците главите са широки, у тях има разрушителна енергия. Когато енергията е разрушителна, ударението пада винаги върху първия слог. Когато енергията е мека, ударението пада върху последните слогове. Меките ударения падат или на втория, или на третия слог. Когато силата е дошла в жената, тя определя къде да бъде ударението на думите, в края ли или в началото. Силните натури винаги си турят ударението на първия слог. Силният казва: „Аз!“ Онзи, който е скромен, казва меко: „Наша милост.“

Ако турите ударението на първия слог, имаме следното движение:

Това движение показва, че се движите към две

противоположни посоки – към центъра на земята и към центъра на слънцето. Единият отива към небето, а другият към посока на земята. Законът за поставяне на ударенията е чисто вътрешен, психологически. Когато ви говори някой човек, ще гледате как туря ударението. Ако той каже „аз“, ти ще употребиш някоя дума с ударение на втория слог и работата ще се уреди благополучно.

Тайна молитва.

„Бог на Любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“

27 школна лекция от Учителя,
държана на 23 април 1924 г., София.

СЪДЪРЖАНИЕ

Приливи и отливи.....	3
Закон за късите и дългите линии.....	22
Най-щастливият ден.....	40
Обектът на съзнанието.....	67
Истинско и относително знание.....	86
Двете граници.....	95
Без съмнение, подозрение и докачание.....	108
Познай себе си.....	114
Добрите и лошите мисли.....	123
Разумното сърце.....	138
Тъчете мислите си.....	154
Любов към Бога.....	178
Точилото и ножът.....	188

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ
(първо издание)

Редактор
Вихра Рускова

Художник
© *Юлия Боева*

Компютърен дизайн
Павел Желязков

Формат 60/84/16. Печатни коли **26.**

Цена 2,70 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат – „СТАНДАРТИЗАЦИЯ-ПРИНТ“ ЕООД